

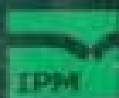
LỜI TRÁI TIM

Dam mê

YVONNE LINDSAY

TÌNH YÊU ĐẾN MUỘN

STAND-IN BRIDE'S SEDUCTION

5

Thông tin sách

Tên sách: **Tình yêu đến muộn**

Nguyên tác: **Stand-In Bride's Seduction (Wed At Any Price #2)**

Tác giả: **Yvonne Lindsay**

Người dịch: **Thảo Nguyên**

Nhà phát hành: **IPM**

Nhà xuất bản: **NXB Hội Nhà Văn**

Khối lượng: **200g**

Kích thước: **13 x 20,5 cm**

Ngày phát hành: **04/2011**

Số trang: **208**

Giá bìa : **45.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Lãng mạn**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **15/07/2016**

Giới thiệu

Hai người đẹp đôi, đính ước vui vẻ và quan hệ với nhau ở mức hợp tác.

Họ quý mến chứ không đắm say, thân thiện chứ không thân mật, và trước ngày Sara đi Pháp thì kỷ niệm nồng nàn nhất giữa nàng với vị hôn phu chỉ giới hạn vài nụ hôn phớt nhẹ dưới trăng. Nhưng vài tuần sau, Sara trở về với sức hấp dẫn hoàn toàn mới mẻ.

Vẫn những đường nét ấy, nhưng Rey thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng trở nên mê hồn, mái tóc đỏ hung thành rực rỡ, tấm thân săn chắc trở thành mềm mại hơn và lúc nào cũng như bốc lửa. Rey không hiểu tại sao, chỉ cố cưỡng để mối quan hệ giữa họ đừng dẫn sâu vào gần bó.

Nhưng một buổi tối mất kiểm chế, chàng đã ôm nàng vào lòng, và đúng khoảnh khắc môi chạm môi, chàng nhận ra người đang đứng trong tay chàng không phải là Sara, không phải người chàng đã từng đính ước...

Một

“Rina! Ở bên này!”

Rina Woodville quay về hướng phát ra giọng nói của người chị sinh đôi. Nụ cười làm giãn bớt nét mệt mỏi trên khuôn mặt Rina khi nàng nhận ra mái tóc đỏ nổi bật trong đám đông trước sảnh chờ của sân bay. Các thủ tục nhập cảnh diễn ra trơn tru và nhanh chóng, thực tế thì đây cũng là điểm nàng thấy dễ chịu nhất trong chuyến hành trình của mình. Kéo theo chiếc vali đằng sau, Rina đi một quãng ngắn rồi dừng lại nơi chị cô đã dang sẵn hai cánh tay chào đón.

“Gặp được chị em vui quá”, Rina nói.

“Chuyến đi thế nào hả em? Chị đoán là cực kỳ kinh khủng, dài đến thế cơ mà?”, Sara tuôn ra một tràng, tuồng như cũng chẳng muốn nghe câu trả lời cho lắm.

Mặc dù không thể phủ nhận niềm hạnh phúc của Sara khi hai chị em được đoàn tụ, Rina vẫn nhận ra nét mệt mỏi cùng đôi mắt thâm quầng trên khuôn mặt chị gái mình.

“Sara, không có chuyện gì chứ? Lúc em còn ở đây chị vẫn ổn cơ mà, đúng không?”

Nàng hy vọng Sara không có gì thay đổi. Khi chuyện đính ước của Rina đột ngột kết thúc trong ê chề vào tuần trước, Sara khuyên nàng tới Isla Sagrado một thời gian cho nguôi ngoai. Và nàng đã không bỏ lỡ cơ hội này. Nhưng hiện giờ nàng lại cảm thấy lo lắng rằng mình sẽ là kẻ chen ngang. Bản thân Sara cũng vừa mới đính hôn với một anh chàng tên là Reynard del Castillo nào đó. Trong thâm tâm Rina nghĩ cái tên này ít nhiều cũng thật khoa trương nhưng theo những gì Sara nói lại, thì cái họ del Castillo đó vốn

thuộc dòng hoàng thân quốc thích tại quốc đảo cộng hòa nhỏ bé trên Địa Trung Hải này.

Nhà del Castillo vốn tài trợ cho giải cưỡi ngựa các môn phối hợp ở đây mà Sara tham gia sau khi vượt qua vòng loại tại Pháp. email của Sara dạt dào những lời tán dương về đẹp của hòn đảo - và cả những chàng trai trên đó nữa. Chẳng cần phải trắc nghiệm IQ mới biết đầu óc cô chị lông bông của nàng đặt ở đâu, khi Sara đề cập tới Reynard del Castillo trong email của mình vài dịp. Mặc dù vậy, việc đính hôn thần tốc của hai người cũng vẫn là một bất ngờ quá lớn. Chàng Reynard này chắc phải thế nào đó mới có thể hạ gục Sara nhanh như thế.

Sara thoáng cười gượng, “Tối đặng kia uống cà phê đi, rồi chúng ta nói chuyện”.

“Vừa đi về chỗ chị vừa nói chuyện không được sao?”, Rina hỏi, đầu óc quay cuồng.

Ngay bây giờ tất cả những gì nàng muốn là được tắm thỏa thích, rồi thưởng thức một ly đồ uống nóng hổi, cuối cùng là được ngủ no nê cả nửa ngày. Chắc chắn chỉ sáng mai thôi là nàng sẽ trở lại bình thường. Chuyến hành trình đầy mệt mỏi với những lần dừng và quá cảnh từ New Zealand tới Isla Sagrado đã làm nàng mất tới ba mươi bảy giờ đồng hồ, và vẫn còn chưa kết thúc. Chân nàng đã gần như khuyu cả xuống rồi.

“Mọi chuyện rắc rối lắm, mà chị lại không có thời gian. Chị thật sự xin lỗi. Chị sẽ giải thích sau, chị hứa đấy, nhưng giờ thì chị phải trở về Pháp ngay”.

“Chị nói gì?”, tim Rina thót lại.

Nàng biết Sara gần đây vừa tới thăm vài người bạn ở miền Nam nước Pháp, những người cô gặp trong chặng đua, và mới trở lại trong ngày hôm nay. Chính vì thế mà thời điểm hai người có mặt ở sân bay này mới trùng khớp nhau.

“Quay lại Pháp? Nhưng chẳng phải chị vừa mới đáp xuống sao?”

Sara gật đầu, tránh ánh nhìn của Rina. Thay vào đó, ánh mắt cô liếc qua chiếc bảng điện tử thông báo giờ bay đặt trên bức tường phía xa.

“Đúng là vậy, nhưng chị chưa thể chấp nhận được việc mình trở lại đây. Chị nghĩ mình có thể, nhưng chị cần thêm thời gian. Ở đây”. Cô với tay tới chiếc túi, chộp lấy một chiếc phong bì rồi đẩy nó về phía Rina qua chiếc bàn tròn nhỏ, “Chị đã viết cái này cho em, phòng trường hợp chiều nay chúng ta lạc mất nhau. Nghe này, chị thật sự xin lỗi. Giá mà chị có thời gian. Chị biết em tới đây không phải để giúp chị, nhưng chị thật sự cần sự hỗ trợ của em. Tất cả chị đã nói hết trong thư và chị hứa sẽ trở lại đây sớm nhất có thể, khi mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa”.

“Em hãy đến một cái nhà gỗ, chìa khóa ở sẵn trong này rồi”. Sara vỗ vào cái phong bì, “Cứ ở đấy, khi nào chị về chúng ta sẽ tha hồ mà hàn huyên tán gẫu và đá hết lũ đàn ông phiền phức ra khỏi đầu, được chứ?”

Hệ thống thông báo đột nhiên vang lên, nhắc lại lần cuối về giờ giấc chuyển bay đi Perpignan.

“Ồ, gọi chị đấy. Chị xin lỗi, Rina-đậu-bắp”, Sara nói, sử dụng tên thân mật mà cô vẫn thường dùng những lúc phỉnh phờ hoặc ép buộc em gái giúp đỡ, “Chị biết mình có nói là sẽ ở đây vì em, nhưng...”

Sara đứng dậy, vươn người ôm chặt Rina.

“Chị sẽ gặp lại em sớm, chị hứa đấy. Yêu em!”

Thế là Sara đi mất. Choáng váng, Rina ngồi cạnh chiếc bàn nhỏ, ngoái nhìn chị mình biến mất sau cánh cửa phòng chờ. Khi cơn chấn động, sự mệt mỏi và thiếu ngủ sau chuyến bay dài bắt đầu ngấm vào người, Rina trở về với thực tại, theo phản xạ nàng nắm chặt chiếc phong bì trong lòng bàn tay. Những nếp nhàu của tờ giấy nhắc nàng rằng, cách duy nhất để tìm ra câu trả lời ngay bây giờ là mở chiếc phong bì này ra.

Chiếc phong bì to hơn Rina tưởng. Nàng xé toạc dấu niêm phong, lôi ra một bức thư, một chiếc chìa khóa - và một thứ gì đó nữa lóe sáng lặn ra, trên chiếc bàn in đầy vết bấn hình tròn của đáy cốc cà phê. Rina vội vươn tay nhặt nó lên, vẻ bối rối hiện rõ. Một viên kim cương hình vuông ngoại hạng đính trên chiếc nhẫn bạch kim thanh nhã lấp lánh trước mặt nàng.

Đúng là kiểu cách của Sara, có thể bỏ một thứ vô cùng giá trị vào một vật vô hại và chẳng có một chút an toàn như chiếc phong bì này. Cỗ nén cơn giận như sóng cồn đang trào dâng trong người trước hành động bất cẩn của người chị, nàng mở thư ra. Vừa đọc những dòng viết tay ngoằn ngoèo của Rina, nàng vừa nắm chặt chiếc nhẫn trong tay.

Rina hốt hoảng. Không. Sara không thể như vậy. Chuyện mà chị nàng làm thật không thể tin được, vượt xa mọi thứ chị ấy từng làm trong quá khứ. Giờ thì nàng chẳng nghi ngờ trước thái độ không chịu mặt đối mặt thú nhận và có cơ hội là bỏ chạy ngay tắp lự của Sara. Rina đọc lại bức thư lần nữa, hy vọng mình hiểu sai gì đó. Nhưng không.

Rina thân mến, chị xin lỗi vì không thể có mặt ở đó cùng em. Chị biết khoảng thời gian này với em sẽ rất khó khăn, nhưng ít nhất em không phải gặp mặt chàng - cũng là cơ hội để em nguôi ngoai dần. Còn về chị, chị nghĩ mình đã phạm phải một sai lầm lớn. Chị thật sự cần một chốn riêng tư để nghĩ kỹ về những gì mình đã làm, xem liệu chúng có thật sự đúng đắn hay không. Em có thể thay thế chị trong vài ngày chứ? Chị xin em đấy! Reynard sẽ không biết đâu. Chỉ cần đeo chiếc nhẫn cưới kia, mặc mấy bộ đồ mà chị vẫn mặc - em thừa biết còn gì, giống như trước khi chúng ta khôn lớn ấy. Ý chị là, giống như trước khi em khôn lớn. Chị, có lẽ, vẫn chưa thể trưởng thành.

Sara lên danh sách những điều cần ghi nhớ và tìm hiểu về Reynard, như họ gặp nhau ra sao, đồ uống ưa thích của chàng là gì, những nơi nào họ từng ở bên nhau.

Mặc dù sức lực trong người đã gần như kiệt quệ, lại thêm đòi hỏi thái quá của cô chị gái làm Rina choáng váng, nàng vẫn cảm thấy cơn giận dữ bắt đầu trỗi dậy.

Sao Sara có thể nhờ nàng làm chuyện như vậy? Không lẽ ngoài bản thân ra, chị cô không còn chút lòng trắc ẩn nào dành cho người khác? Vì lẽ gì cô có thể để cô em song sinh chỉ vừa mới trải qua nỗi đau chia tay của mình ngã vào một cuộc đính ước khác, bắt buộc phải trở thành người mình không hề mong muốn? Sai, hoàn toàn sai mất rồi. Hơn nữa, cho dù bỏ Rina qua một bên thì cũng thật không công bằng với tay Reynard del Castillo kia.

Lửa giận bốc ngùn ngụt, Rina vò nát lá thư. Những câu chữ trong bức thư khắc sâu vào đầu nàng.

Chị nghĩ mình đã phạm phải một sai lầm lớn.

Trong quá khứ, nàng đã từng nghe gần như y hệt những lời đang nhảy múa quanh đầu. Không phải từ Sara mà từ Jacob, chàng chồng hụt của nàng.

Mặc dù nhiệt độ trong phòng chờ sân bay khá ấm áp, Rina vẫn cảm thấy lạnh, một cái lạnh đột ngột và khó diễn tả. Trong đầu nàng hiện lên cái nhà hàng đó. Chốn ưa thích của hai người. Ngồi cạnh người đàn ông nàng định gắn bó cả đời và nghe chàng nói đã yêu người đàn bà khác. Sao chàng có thể không nói gì với nàng suốt mấy tháng trời, để rồi đến khi chỉ còn một tuần nữa là đám cưới, cực chẳng đã chàng mới thú nhận?

Rina lắc đầu, gạt bỏ hết những hình ảnh còn đọng trong tâm trí. Trải qua nhiều tháng phải chịu đựng trò lừa gạt của Jacob, cứ nghĩ đến việc phải nói dối ai đó là nàng lại phát ốm. Nàng sẽ không bao giờ làm trò đó. Kể cả có vì chị gái mình đi nữa. Không bao giờ.

Rina nhét thư, chìa khóa và nhẫn vào trong chiếc phong bì, đẩy tất cả vào sâu trong chiếc túi xách, đeo lên một bên vai đang nhức mỏi rồi rời bàn. Nàng cầm lấy tay nắm, kéo lê túi hành lý theo sau. Nàng định bụng đi taxi tới ngôi nhà Sara từng ở để tắm táp, thay đồ, và bằng cách nào đó, tìm

Reynard del Castillo để nói với chàng rằng chị gái nàng rõ ràng đang ở trong tình trạng không ổn định. Không ai đáng bị lừa dối cả. Không một ai.

Reynard del Castillo đang nghiên cứu các báo cáo của tòa án, công việc đã khiến chàng phải ngồi tại văn phòng của mình suốt sáu tháng trời. Chàng luôn tự nhắc nhở mình phải cực kỳ cảnh giác với đám người cơ hội, những kẻ thường xuyên chọn gia đình chàng làm mục tiêu lợi dụng.

Chàng mở báo cáo, nhìn chăm chăm vào cái tên được tô đậm. Estella Martinez. Người phụ nữ làm việc cho chàng tại văn phòng này. Hoạt bát, xinh đẹp và thông minh, ả gần như đã cuốn chàng vào men say tình ái. Gần như thôi chứ không phải tất cả, vì bản năng đã cảnh báo chàng rằng Estella không giống với vẻ bề ngoài mà ả sơn vẽ. Khi Estella giăng bẫy biến chàng thành một kẻ đi phá vỡ quan hệ công việc giữa một ông chủ với người làm thuê, chàng đã phải làm rất nhiều việc để đảm bảo rằng dù ả có cáo buộc chàng quấy rối tình dục, hoặc bắt chàng chi vài trăm ngàn Euro để mọi việc không đến tai gia đình chàng lẫn các tờ lá cải, thì cũng chẳng có ích gì.

Những nỗ lực tổng tiền, rồi nỗ lực đáng thương hại hòng níu kéo sự nổi tiếng của Estella Martinez, đều bị vạch trần trong phiên xử kín. Sử dụng mọi mối quan hệ cũng như gia thế và địa vị hiện có, chỉ cần búng tay một cái chàng đã biến ả thành một kẻ bị buộc tội thậm chí ngay trước khi phiên tòa được mở, hơn nữa cả quá trình lẫn kết quả tố tụng cũng đều không lọt ra ngoài một chữ.

Để tránh án tử vì tội tổng tiền, ả đã đồng ý với các điều khoản im lặng mà luật sư của chàng khôn khéo đưa ra cũng như lệnh cấm đến Isla Sagrado và bất cứ nơi đâu các thành viên nhà del Castillo có mặt.

Chàng nhét mớ tài liệu tóm tắt vừa được gửi đến vào phong bì rồi bỏ tất cả vào máy hủy tài liệu. Thế đấy, cũng gọn gàng như việc hộ tổng ả đến sân

bay và tổng khứ ả ra khỏi đảo. Chàng chẳng cần phải nghĩ ngợi thêm gì nữa.

Vị đắng của câu chuyện cũ như còn vương nơi khóe miệng, nhưng chuyện đính hôn với Sara Woodville thì ngọt ngào hơn rất nhiều. Nàng hầu như không đòi hỏi gì ở mối quan hệ của hai người, và đó chính xác là điều chàng muốn, đồng thời cũng là mục đích ban đầu của việc đính hôn: để ông của chàng thôi kêu la về lời nguyện của nữ gia sư. Câu chuyện về lời nguyện bắt đầu từ hàng trăm năm trước, từ thuở hồng hoang đầy rẫy những mê tín dị đoan, thời mà theo ý của Reynard là chỉ chất chứa toàn những điều vô nghĩa tương tự như chính lời nguyện ấy. Nhưng ông của chàng, Abuelo, gần đây luôn bị ám ảnh bởi nó. Và để đảm bảo ông già thôi lo lắng về chuyện Rey và các anh em trai của chàng sẽ là những người cuối cùng của dòng họ, như lời nguyện đã phán, anh em Reynard đã lần lượt làm mọi việc để xóa tan nỗi sợ của ông già.

Mọi chuyện trở nên tồi tệ khi sự căng thẳng và lo lắng quá mức cần thiết của Abuelo khiến ông già bị đột quỵ vào tháng trước. Người phục vụ chính của ông hành động ngay lập tức. Họ đã phải sử dụng tới một dạng chăm sóc y tế đặc biệt để ông già có thể hồi phục nhanh chóng. Cả Rey và các anh em trai của chàng, Alexander và Benedict đều không muốn trải qua chuyện này một lần nữa. Họ quyết tâm sẽ làm mọi việc có thể để xoa dịu tâm trí của ông già, và biến những năm tháng cuối cùng của ông trở nên những năm tháng dễ chịu nhất.

Alex đã làm được rất nhiều. Anh đã thăm lại vị hôn thê của mình từ hai mươi lăm năm trước, khi anh là một cậu bé và cô dâu lúc đó mới có ba tháng tuổi. Rey mỉm cười khi nghĩ tới chị dâu mới của chàng, Loren. Trông cô thật mong manh, nữ tính - và quá trẻ vào thời điểm cô quay trở lại Isla Sagrado để làm cô dâu của Alex. Ai có thể nghĩ bên trong cơ thể mảnh mai ấy là một tinh thần thép thực sự? Cô đã đấu tranh mạnh mẽ cho hôn lễ này. Đấu tranh và chiến thắng. Kỳ lạ hơn, cả cô và Alex đều không còn khinh bỉ

ý tưởng về lời nguyện. Nếu như có chuyện gì xảy ra với hạnh phúc của họ, thì điều đó càng khẳng định việc chàng và Benedict phải sớm lập gia đình.

Reynard không thực sự sẵn sàng để lập gia đình.

Nhưng đính hôn với Sara lại là một chuyện đáng làm vì nó giúp bình ổn tâm trí của ông già Abuelo. Và đó mới là điều tối thượng mà Reynard quan tâm. Reynard sẽ làm mọi chuyện để bảo vệ gia đình của mình, để xóa đi mọi nỗi sợ hãi và loại trừ hết mức những mối đe dọa. Một ả như Estella Martinex ư? - đó chính là loại người họ cần phải tránh xa mọi nơi mọi lúc.

Rina ngửa mặt đón ánh mặt trời Địa Trung Hải rực rỡ khi vừa bước chân ra khỏi sân bay Isla Sagrado. Nụ hôn ấm áp của vầng dương trên má nàng trái ngược đến mức khó tưởng tượng nếu so với những cơn mưa buốt lạnh, mưa đá và tuyết khi nàng còn ở nhà ở South Island, New Zealand. Chẳng có gì ngạc nhiên khi Sara lựa chọn ở lại đây thay vì trở về nhà trong mùa đông của Nam bán cầu. Nếu mọi chuyện diễn ra đúng như dự định, lúc này Rina đang ở một nơi cách nơi nàng đang đứng không xa, trên một hòn đảo của Hy Lạp, trong tuần trăng mật của nàng. Nàng còn nhớ đã lao đến một công ty du lịch cùng Jacob, cùng rập người xem những cuốn ảnh giới thiệu, cân đo đong đếm sức hấp dẫn của những điểm đến để tìm ra nơi hoàn hảo nhất cho khởi đầu cuộc sống đôi lứa của họ. Rina lơ đãng thực hiện động tác xoay nhẹ quanh ngón đeo nhẫn bên bàn tay trái. Một thói quen cũ mà nàng đang cố gắng từ bỏ vì nhận ra sự thiếu hụt nơi ngón tay và một khắc mờ nhạt còn lại trên làn da.

Nàng hơi ngửa cổ ra sau, nhắm mắt lại vì ánh sáng chói của mặt trời. Thật nực cười vì nước mắt vẫn trào ra bên dưới đôi kính đen. Nếu Jacob muốn một ai đó ngẫu hứng, một người không e ngại việc đảo lộn mọi chuyện thì sao chứ? Rina cố ghìm những giọt nước mắt khi nhớ lại những tổn thương ghê gớm mà chàng đã gây ra. Nàng đã nghĩ nàng sẽ lựa chọn một người bạn đời an toàn, vững chãi - khác hẳn với bố mẹ nàng và mối quan hệ căng thẳng khủng khiếp, luôn tranh giành và thường xuyên gây gổ giữa họ.

Nhưng nàng chỉ chứng tỏ được việc một người con gái có thể mắc sai lầm đến thế nào. Thậm chí nếu nàng và Jacob có lúc gây lộn thì nàng còn cảm thấy dễ chịu hơn. Giá chàng chỉ đơn giản nói với nàng rằng nàng không phải người chàng muốn, còn hơn là tha lỗi nàng suốt một thời gian dài trong khi chàng đã chẳng còn yêu nàng nữa. Rina buộc mình phải nhớ đến sự ngoan cố của Jacob và cái cách chàng cắt đứt mối quan hệ hơn năm năm tình cảm giữa hai người. Nàng tự hứa với bản thân sẽ không bao giờ rơi lệ vì hắn. Không, dù chỉ là một giọt. Nàng nuốt khan một cục nghẹn trong cổ họng. Tại sao lời hứa này khó giữ đến vậy?

Đám đông khách du lịch đi cùng nàng đã tản đi gần hết, và phần đường đi bộ bên ngoài cửa ra của sân bay hầu như vắng tanh. Nản lòng hơn, là cả những chiếc xe taxi cũng hầu như vắng bóng. Hơn nửa giờ sau, người Rina như rũ xuống vì sức nóng hầm hập quanh nàng. Ý thức được làn da mong manh của mình và thảm cảnh của mái tóc đỏ hoe, nàng tìm một bóng râm bên cạnh tòa nhà.

Lưng nàng ướt đầm mồ hôi. Khi nàng liếc mắt thêm một lần nữa vào chiếc đồng hồ đeo tay - món quà của Sara và cũng là món đồ trang sức bóng bẩy duy nhất của nàng với mặt nạm pha lê và kiểu dây quai như lắc đeo tay. May sao, rốt cục cũng có một chiếc xe taxi màu trắng-xanh trở tới. Cẩn thận đổi chiếc túi từ vai này sang vai bên kia, Rina nắm chặt tay cầm của chiếc vali đựng hành lý màu đen và kéo ra sát mép đường.

“Làm ơn cho tôi đến Nhà của nữ gia sư”. Rina nói với qua cửa sổ cho hành khách đang mở.

Là nàng tưởng tượng hay tay lái xe đã lén làm dấu thánh khi bước ra khỏi xe và đi vòng qua để nhắc hành lý của nàng tống vào phía sau xe? Dù là gì đi nữa, nàng đã quá mệt nên không quan tâm đến chuyện đó. Nàng chỉ còn chú ý được một chuyện duy nhất. Đó là giải quyết mớ hỗn độn kỳ lạ mà chị gái nàng để lại.

Rina nhìn chiếc xe taxi lao đi trên đường trong vài phút, nhanh hơn cả lúc đầu khi tay tài xế vội vã lao đến đây. Chỉ có Chúa mới biết vì sao chàng lại cuống lên như thế.

Nàng tóm lấy tay cầm của chiếc vali, hy vọng đây sẽ là lần cuối cùng trong bốn tuần tiếp theo, và lăm lăm bước qua cánh cửa bằng sắt xinh xắn nằm chính giữa bức tường đá bao quanh ngôi nhà, “Cổ kính” là từ duy nhất chính xác để miêu tả thiết kế cổ xưa của nó, Rina đã quyết định như vậy khi đi dọc con đường nhỏ bước vào cổng vòm be bé phía trước với những viên đá lát đường đã cũ mòn bởi những bước chân qua bao nhiêu năm tháng.

Những viên gạch dính đầy đất hoang thổ nằm rải rác, những nơi lớp đất bong ra để lộ những viên gạch cổ bên dưới - cùng với mái nhà lợp ngói màu da cam sẫm, trông toàn cảnh ngôi nhà giống như một bức tranh màu nước kiểu cũ. Khi nhìn qua những ô cửa sổ có chấn song thụt sâu vào bên trong, được viền quanh bởi khung cửa màu xanh da trời đã mòn vẹt, có thể thấy một lượng nội thất khiêm tốn nhưng vừa đủ nằm rải rác bên trong ngôi nhà. Không hoàn toàn theo phong cách Tây Ban Nha, nhưng cũng không hẳn là phong cách Pháp, đồ đạc trong ngôi nhà là một sự hòa trộn thú vị của cả hai phong cách.

Nàng đồ rằng nàng đã nghe thấy có tiếng điện thoại đang reo bên trong ngôi nhà, trước khi những âm thanh lạnh lạnh ấy đột nhiên tắt phụt trong một lúc, sau đó lại bắt đầu một lần nữa. Rina thò tay vào túi xách tìm kiếm bì thư mà Sara đã để lại. Chiếc chìa khóa cũ kỹ nặng nề tra dễ dàng vào ổ khóa kiểu cổ màu đen, và cánh cửa chậm chậm mở ra. Khi nàng bước vào trong cũng là lúc điện thoại ngừng đổ chuông lần hai. Nàng hầu như chẳng buồn dừng lại để ngắm nghía những thanh xà trang trí trên trần những gian phòng chính trong ngôi nhà, cũng như chiếc bồn tắm tuyệt đẹp màu trắng xanh trông tinh khôi như mới. Và nàng không cho phép bản thân được liếc nhìn thèm khát về phía chiếc giường quá đỗi ngọt ngào mà nàng vừa đặt hành lý của mình lên. Nàng chỉ có một nhiệm vụ duy nhất để làm. Nàng

phải nói với hôn phu của Sara chính xác những điều chị gái nàng đã làm. Chắc hẳn anh ta sẽ biết điều. Thật sự, họ mới chỉ gặp nhau và quyết định đính hôn trong một thời gian quá ngắn ngủi. Họ hầu như chưa hiểu gì về nhau và chắc chắn chẳng kịp có thời gian để suy nghĩ tới lần thứ hai về vấn đề đó.

Sau khi tắm, Rina tóm vội lấy món đồ đầu tiên nàng tìm được trong chiếc vali đang mở, trùm lên tấm thân trần khô ráo. Nàng tiến vào phòng khách thênh thang để tìm điện thoại. Mười phút sau, nàng đã tìm được chính xác thứ mình muốn. Nàng thầm cảm ơn nền văn hóa đa ngôn ngữ của Isla Sagrado, và danh tiếng của gia đình nhà Castillo, đó là chưa kể người trực tổng đài rất nhiệt tình. Để nhanh chóng xong việc, nàng gọi một chiếc xe taxi đến đưa nàng vào thành phố, Puerto Seguro, và nàng sẽ tới văn phòng của Reynard.

Khi Rina đến được khu phố chính náo nhiệt của thành phố cảng, nàng trở nên hồi hộp kinh khủng. Nàng vừa lĩnh một cú đòn vì cuộc tình tan vỡ, nên nghĩ tới việc phải đối mặt với chuyện tiếp theo này như thế nào khiến nàng khiếp đảm. Người ta sẽ nói gì với một kẻ hoàn toàn xa lạ, chưa một lần gặp mặt, rằng lễ đính hôn của anh ta sẽ phải hủy bỏ?

Nàng đưa đôi bàn tay run rẩy vuốt dọc chiếc váy lụa màu be tay trần được mặc vội vã, lòng chỉ thầm hy vọng những lọn tóc quăn của nàng không chuẩn bị xổ tung ra. Nàng đã buộc túm chúng lại bằng những chiếc kẹp nạm đá hoàng ngọc mà nàng tìm được, đúng kiểu yêu thích của Sara, nằm rải rác trong phòng tắm.

Nàng nhìn lướt qua bảng hướng dẫn bên cạnh thang máy, lấy được thông tin cuối cùng mà nàng cần. Nàng bước vào khoang thang máy, nhấn nút lên tầng hai mốt. Lòng nàng nôn nao như chiếc xe hơi lắc lư vì xóc, nàng liên tục nhắm lại trong đầu những điều mình cần phải nói.

Nàng bước ra khỏi thang máy, phía trước là hành lang rộng trống trải. Âm nhạc dịu dàng nhẹ nhàng tuôn rơi từ những chiếc loa gắn trên trần nhà. Ngay

trước mặt nàng là cánh cửa gỗ rất lớn, mỗi bên cánh là hai nửa hài hòa của một hình chạm trổ công phu - không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là gia huy của dòng họ Castillo. Rina tiến lên phía trước, chạm ngón tay vào mép viền của tấm khiên hoa mỹ được chia thành ba phần. Một phần là thanh kiếm được chạm khắc tinh xảo, phần khác là một cuộn giấy da dê ghi chép lại các sự kiện và phần cuối cùng bên dưới là một trái tim lõng lầy. Nàng cố dùng vốn tiếng Tây Ban Nha hỗn độn để sắp xếp những ngôn từ ghi trên đó.

Danh dự. Sự thật. Tình yêu.

Nàng nuốt khan. Nếu như người đàn ông mà nàng sắp gặp mặt đây sống đúng với tôn chỉ của gia tộc anh ta, đồng nghĩa với việc nàng đang làm một việc hoàn toàn đúng đắn. Nàng đến để nói với anh ta sự thật. Đó là điều duy nhất nàng có thể làm.

Rina đẩy mạnh tay nắm bằng đồng trên cánh cửa, đúng lúc hai cánh cửa bật mở, vượt khỏi tầm với của nàng. Mất đà, toàn bộ trọng lượng của nàng dúi về phía trước. Cả cơ thể nàng va vào hòn đá tảng - một cơ thể đàn ông cường tráng, gọn gàng trong bộ vét màu than chì. Hai bàn tay to và ấm áp nhanh nhẹn tóm lấy hai khuỷu tay để đỡ nàng lại. Lấy lại thăng bằng trên đôi chân của mình, Rina nở nụ cười và ngẩng lên nhìn. Lập tức, trái tim nàng nảy tung trong lồng ngực.

Gương mặt phía trên kia là hiện thân của vẻ đẹp nam tính hoàn hảo. Vầng trán rộng, rám nắng; viền lông mày đậm nằm rõ nét trên đôi mắt màu nâu lục và hàng mi dày. Sống mũi thẳng như được tạc, chia đôi gương mặt đẹp - chắc chắn chưa từng có quả bóng đi lạc nào lướt qua sống mũi ấy trong mọi trận bóng bầu dục. Cuối cùng là viền môi rõ nét đang khép thành một nụ cười kỳ lạ, trong đó chứa cả cảm giác thân quen và sự thanh thản.

“Ôn trời là em đã đến”, chàng thầm thì, giọng chàng ấm áp đầy quan tâm khiến nàng tưởng như thăm nhưng đang trượt trên da mình.

“Anh del Castillo. Anh trai anh hẹn gặp ở bệnh viện”, người tiếp tân ngồi tại chiếc bàn lớn phía sau chàng lên tiếng.

Tiếng của người phụ nữ ấy chậm rãi rót vào tâm trí nàng. Anh del Castillo ư? Người đàn ông này - người dường như sinh ra là để lên trang bìa của tạp chí GQ thay vì đến các cuộc họp - chính là Reynard del Castilo, chồng sắp cưới của chị gái nàng ư?

Hai

Trước khi kịp hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, Rina thấy nàng bị xoay đi, tay nàng khóa chặt trong tay chàng, và cả hai đang hồi hả bước về phía thang máy.

“Sara, anh đã gọi cho em suốt một tiếng liền. Anh gọi cả số máy cầm tay và số ở nhà vì không biết chắc em đã quay lại đảo chưa. Anh không hiểu vì sao em không thông báo giờ bay cho anh. Anh có thể đến sân bay đón em mà. Tại sao em không hề gọi cho anh?”

“Tôi...” nàng mở miệng. Đầu óc nàng đang cố sức để theo kịp với chàng. Điện thoại di động ư? Đương nhiên rồi, Sara chắc chắn đã lỡ đi những cuộc gọi của chàng. Số hiện tại của chị ấy đăng kí ở New Zealand nhưng có thể nghe gọi quốc tế, nàng biết nàng không thể đơn giản chỉ nói chị ấy đã thay số. Hãy nghĩ đi nào! Nàng tự bảo mình, Sara sẽ nói gì, làm gì trong trường hợp này? Rina đành bám vào biện pháp đơn giản nhất, “Em xin lỗi, em đánh mất điện thoại. Anh biết em mà”.

“Giờ thì chẳng quan trọng nữa. Anh rất mừng vì em đã đến đây”.

“Nhưng em...”

Ánh nhìn của chàng khiến nàng ớn lạnh. Chỉ một phút trước thôi, đôi mắt ấy ấm áp và chào đón là thế, giờ đã đột ngột lạnh lẽo, vùng trán giữa hai hàng lông mày của chàng nhúu lại.

“Anh nhận được tin xấu. Benedict gặp tai nạn. Alex vừa gọi cho anh. Chúng ta sẽ đến thăm nó và Abuelo ở bệnh viện, ờn Chúa là em đã đến, tiết kiệm thời gian cho cả hai ta”.

“Benedict ư?”

“Thằng ngốc”. Reynard khê gật đầu, “Em biết nó lái xe như thế nào rồi đấy. Có vẻ như con đường ven biển dẫn tới vườn nho đã hạ gục nó cùng với cái đồng sắt vụn chất lượng cao mà nó vẫn gọi là xe hơi”.

“Cậu ấy không sao chứ?”

“Có đấy. Chúng ta không biết chắc nó đã mắc kẹt trong xe bao lâu nhưng đội cứu hộ đã mất tới gần một giờ đồng hồ để lôi nó ra khỏi đồng đồ nát. Nó đang trong phòng phẫu thuật”.

Giọng của Reynard khô khốc khi phát âm những từ cuối Rina vô thức nắm chặt những ngón tay của chàng trong tay nàng, “Em chắc cậu ấy sẽ ổn thôi”, nàng cố gắng bình tĩnh hết mức có thể. Nhưng thực ra sâu trong lòng nàng đang hoang mang cực độ bởi tin xấu. Làm thế nào nàng có thể nói với Reynard nàng không phải người chàng đang nghĩ tới. Benedict là em út trong số ba anh em nhà Castillo, đó là tất cả những gì nàng nhớ từ một email của Sara. Nàng cũng nhớ Sara từng nói Benedict trông coi việc sản xuất rượu nho của gia đình.

“Anh rất mừng vì có em ở đây”, Reynard nói, xiết chặt tay nàng, “Em cũng mừng vì mình đã đến đây”. Nàng thì thầm trả lời, và thật kỳ lạ - nhưng đó là suy nghĩ thật của nàng. Nếu đến cả cô dâu đóng thế là nàng cũng biến mất, thì đó có lẽ là điều cuối cùng chàng có thể nghĩ tới. Ngày mai vẫn còn kịp để nói với chàng sự thật, sau khi họ đã biết Benedict sẽ không sao. Reynard im lặng suốt thời gian họ đi thang máy. Rina có thể cảm nhận được sự căng thẳng và lo lắng từ chàng đang truyền sang nàng như những đợt sóng vô hình, trái tim nàng quặn thắt. Nàng biết nếu như ở vị trí của Benedict lúc này là Sara, nàng sẽ cảm thấy như thế nào. Chắc chắn nàng sẽ chẳng thể làm được gì nữa. Cuối cùng, cánh cửa thang máy cũng mở ra, phía trước là khu tầng hầm đỗ xe ô tô. Reynard rút tay vào túi quần và nàng nhìn thấy đèn pha của chiếc xe rọi sáng lối đi. Dù trong ánh sáng mờ mờ của tầng hầm, chiếc xe hơi vẫn tỏa sáng vì lớp vỏ xe tự thân nó cũng là một tấm gương sáng bóng. Biểu tượng chú ngựa đang lồng ở mũi xe đã nói

lên xuất xứ xa xỉ của nó. Lòng nàng tràn đầy nỗi băn khoăn. Cho tới lúc này, Reynard del Castillo đã có đầy đủ mọi tiêu chuẩn nóng của chị gái nàng. Chàng cao ráo, lịch duyệt, và rõ ràng tiền không phải là vấn đề với chàng. Rina không thể nhận ra có điểm nào ở chàng không hấp dẫn chị gái mình. Vậy thì vì sao Sara lại băn khoăn về việc có thể chị ấy đã mắc sai lầm? Và vì sao chị ấy nghĩ đến chuyện phải ra đi để tìm câu trả lời? Sara cũng không tỏ vẻ đang trốn chạy một điều gì đó. Thông thường, chị ấy luôn đối mặt với mọi chuyện thay vì bỏ trốn. Rốt cuộc vì sao chị làm như vậy?

Dù rõ ràng chàng đang vô cùng lo lắng cho em trai và chỉ nóng lòng muốn lao tới bệnh viện, Reynard vẫn mở cửa sau xe cho nàng và đợi đến khi nàng ngồi vào ghế mới đóng cửa và tiến về phía vô lăng, điều đó khiến nàng ngạc nhiên. Nàng vốn là một phụ nữ độc lập, và luôn làm tốt việc tự chăm sóc bản thân. Nàng tôn trọng và tuân thủ sự công bằng trong mọi việc. Nhưng kiểu lịch lãm cổ điển ấy vẫn hấp dẫn một cách kỳ lạ.

Và đó chưa phải là toàn bộ sự hấp dẫn ở người đàn ông này. Trong không gian khép kín của chiếc xe hơi, toàn bộ giác quan của nàng hướng về phía chàng. Dù trên xe có điều hòa, nàng vẫn nhận ra hơi ấm tỏa ra từ chàng, những chuyển động tự tin của bàn tay chàng đặt trên vô lăng và cần lái khi chàng tăng tốc đưa xe vọt khỏi bãi đỗ, hướng ra phía bên ngoài chói nắng, đó còn chưa kể đến mùi thơm tinh tế của nước hoa mà chàng sử dụng. Nàng nhắm mắt, chăm chăm hít thật sâu, bóc tách trong suy nghĩ từng tầng lớp của mùi hương ấy. Mùi hương gợi cho nàng nhớ tới cảm giác đang nhắm nháp từ từ một trái xoài chín mọng, từng lát rất mỏng, và bên dưới hương vị trái cây ấy là một hương thơm khác. Một mùi hương cay nồng. Hoắc hương ư? Có thể lắm chứ. Nhưng dù là gì đi chăng nữa, nó cũng đang khiến nàng ngây dại. Sự ngây dại hoàn toàn không nên có khi mà chính bản thân nàng vừa bị đá phăng bởi chồng sắp cưới và vẫn đang phải suy nghĩ về chị gái nàng. Rina cố mở mắt. Chuyện này thật lố bịch. Nàng không phải kiểu người dễ dàng điên đảo chỉ vì vẻ bề ngoài và sự tồn tại của một người đàn ông. Những hấp dẫn mê đắm hoàn toàn trái ngược với bản năng đầy lý

trí, biết điều của nàng, và nó khiến nàng hơi lo sợ. Thậm chí ngay cả trong những ngày tháng yêu đương mặn nồng nhất, khi nàng đồng ý chung sống với Jacob phần đời còn lại của mình, nàng cũng chưa bao giờ có cảm giác mê đắm với anh ta như với người đàn ông đang ngồi cạnh nàng. Nàng cố xua đuổi ý nghĩ đó. Có lẽ do nàng quá mệt... và có thể tình cảm của nàng đang bị tổn thương sau tất cả những chuyện đã xảy ra. Đúng vậy, đó chính là nguyên nhân. Đêm nay nàng sẽ nghỉ ngơi và ngày mai sẽ nói sự thật với Reynard. Nàng hé miệng, ép mình thở bằng miệng, nỗ lực tổng khứ nổi xúc động đang ngày càng lớn bên trong nàng. Bỗng nhiên, việc phải nói sự thật với chàng vào ngày mai trở nên rất xa vời.

Khi họ bước ra khỏi xe bên ngoài bệnh viện, Rina đã đứng bên cạnh xe trước khi Reynard đi vòng sang để mở cửa cho nàng. Tuy nhiên, chàng vẫn giữ bàn tay nàng trên cánh tay chàng khi họ bước qua cánh cửa bệnh viện. Quá dễ hiểu vì sao chị gái nàng lại say đắm người đàn ông này nhanh chóng đến thế. Chàng chính là hình mẫu mà chị em nàng mơ ước. Nàng không hề thấp bé, đứng chân trần cũng phải cao đến hơn một mét bảy mươi, nhưng chàng vẫn cao hơn nàng hẳn một cái đầu và có thần thái của kẻ chỉ huy, cùng với vẻ hấp dẫn giới tính tinh tế. Thế là quá đủ để mọi người phụ nữ trưởng thành phải thêm muốn. Tập trung đi, Rina tự dặn mình khi họ bước qua bàn tiếp tân sáng bóng của bệnh viện, Reynard đi thẳng tới thang máy. Tất cả các biển hiệu ở đây đều được viết bằng ba thứ tiếng: Tây Ban Nha, Pháp và Anh, nên nàng hiểu họ đang đi thẳng tới phòng phẫu thuật. Đột nhiên nổi căng thẳng ập đến trong nàng. Điều gì sẽ xảy ra nếu những thành viên khác trong gia đình nhận ra nàng không phải là Sara? Lúc đó nàng phải làm gì? Nàng cố gắng hít thở để trấn tĩnh. Vì sao người ta cần phải nghi ngờ kia chứ? Nếu chính Reynard, hôn phu của Sara cũng không nhận ra ngay sự khác biệt, nghĩa là không ai khác có thể nhận ra. Ở tầng có phòng phẫu thuật, họ được chỉ tới một phòng đợi riêng. Rina lập tức để ý đến một người đàn ông đẹp trai khác, người mà nàng ngờ rằng chính là anh trai của Reynard, Alexander. Anh đang đứng gần cửa sổ, vòng cánh tay ôm lấy một phụ nữ mảnh mai, an ủi cô dù gương mặt anh cũng thể

hiện đầy đủ mọi nỗi lo âu mà họ đang cùng chịu đựng. Mái tóc của anh sẫm màu hơn Reynard, thì đường nét của gia tộc vẫn thể hiện rất rõ ràng. Nhìn kỹ hơn, Rina nhận ra chính người phụ nữ đang an ủi anh chứ không phải điều ngược lại. Khi vừa nhìn thấy em trai, Alex rời khỏi vợ và bước tới bên em trai. Tình cảm mà anh em nhà del Castillo dành cho nhau thể hiện rõ ràng trong cái ôm dài im lặng.

“Có gì mới không?”, Reynard hỏi khi họ buông nhau ra.

“Không gì hết”, Alex nói, giọng khàn đi.

“Bác sĩ nói chắc phải mất vài giờ”, người phụ nữ nhẹ nhàng góp lời. Bỗng cô nhận ra Rina đang đứng gần cánh cửa, cô tiến tới gần nàng, “Hẳn em là Sara. Chị rất tiếc vì lần gặp gỡ đầu tiên của chúng ta lại trong hoàn cảnh như thế này”.

Lần gặp gỡ đầu tiên ư? Sara chưa bao giờ gặp gia đình của Reynard ư?

“Cô ấy vừa mới trở về sau chuyến thăm bạn bè ở Pháp. Em thậm chí còn không để cho cô ấy kịp thở”. Reynard quay về phía Rina và kéo nàng về phía mình, “Alex, Loren, đây là Sara Woodville, vợ sắp cưới của em .

“Mừng em đến với gia đình của chúng ta”, Alex nói, cầm tay nàng và cúi xuống để đặt lên má nàng một nụ hôn kiểu châu Âu, “Loren nói đúng, anh rất tiếc khi gặp em như thế này, nhưng anh mừng em đã đến đây vì Reynard”.

“Cảm ơn anh”, nàng đáp, nhưng trước khi nàng kịp nói gì thêm, tiếng ồn ào ngoài phòng đợi khiến họ phải chú ý.

Khi cánh cửa mở ra, từng tràng tiếng Tây Ban Nha liên thoảng vang lên. Những đường nét của người nhà del Castillo hiện rõ trên gương mặt người đàn ông lớn tuổi vừa đẩy cửa bước vào. Cả người ông đổ dồn lên một chiếc gậy bằng gỗ sáng bóng phía trước, theo sau là một người đàn ông trung tuổi, với gương mặt vừa lo lắng lại vừa như có lỗi.

“Tôi đến thăm ông ấy ở bệnh viện để trực tiếp báo tin, ông ấy đã đánh cắp chìa khóa xe của tôi. Tôi cố gắng ngăn ông ấy lại rồi, thưa các cậu, nhưng ông ấy không nghe”, người trẻ hơn nói.

“Nghe ư? Hừ!”. Người tóc bạc nạt, “Cậu nghĩ là ta đã quá già, không hỗ trợ được các cháu trai của ta khi chúng cần đến nữa ư?”

“Đừng lo, Javier, Abuelo ở cùng chúng tôi là được rồi. Sao ông không đi tìm xem quanh đây có cà phê tử tế để uống không?”, Reynard nói, bước lên trước đỡ lấy cánh tay của ông mình.

“Tôi biết khẩu vị của tất cả những người khác rồi, nhưng còn tiểu thư, cô thích dùng cà phê như thế nào?”, Javier hỏi.

“Cà phê đặc có sữa, cảm ơn ông”, Rina khẽ cười mỉm trả lời.

“Cháu quên hết lễ nghĩa rồi phải không?”, ông già quở trách cháu trai, “Cô gái này là ai?” Giọng nói hơi run với một ngữ điệu Anh đặc sệt của ông trái ngược hẳn với ánh mắt soi thấu sắc lẹm khi ông nhìn Rina. Trong khoảnh khắc, nàng tự hỏi liệu có phải ông đang nhìn xuyên qua nàng không, nhìn ra việc nàng đang giả mạo chị gái sinh đôi của mình.

“Đây là Sara Woodville, hôn thê của cháu”, Reynard nhẹ nhàng đáp.

“Đã đến lúc cô ấy trở lại. Ta bắt đầu nghĩ cô ấy là sản phẩm do trí tưởng tượng của cháu. Bà gia sư đó không chờ đợi ai, cháu biết đấy. Hãy nhớ lấy lời của ta. Vụ tai nạn này của Benedict”, ông vừa nói, vừa vung tay chém vào không khí, “nó thực ra không phải là vụ tai nạn, ta đảm bảo”.

“Abuelo, đủ rồi”. Giọng của Alex sắc lạnh, “Benedict luôn liều lĩnh với tính mạng của mình mỗi khi ngồi sau tay lái. Không sớm thì muộn nó cũng lĩnh đòn đau. Chẳng liên can gì tới việc..”.

“Cháu muốn phủ nhận đến bao giờ cũng được, cháu của ta. Nhưng sự thật thì sờ sờ trước mặt cháu đó. Còn bây giờ, cháu trai của ta đâu? Ta muốn

gặp nó”. Ông già hung hăng giậm mạnh chiếc gậy bằng bàn tay xương xẩu lên sàn nhà bóng láng, và Rina bỗng nhận ra vì sao mấy anh em không muốn ông đến bệnh viện. Ông hoàn toàn không biết tình trạng thật sự của Benedict nguy hiểm như thế nào. Nàng hết đưa mắt nhìn ông lại nhìn sang các cháu trai của ông, đặc biệt là Reynard. Gương mặt chàng tràn ngập lo âu, bóng đen phủ tối đôi mắt nâu của chàng. Rõ ràng thương tích của Benedict rất nặng, đe dọa tới tính mạng. Tại sao nhất định cả chàng và Alex phải giữ kín bí mật với ông của họ? Và giờ đây, ông đang yêu cầu được gặp mặt cậu cháu út của mình. Rõ ràng họ vô cùng tôn trọng ông, điều này thấy rõ trong cung cách xử sự của họ, làm thế nào để nói với ông sự thật. Không cần suy nghĩ đến lần thứ hai, Rina tiến lên phía trước, vòng tay qua cánh tay của ông già, “Thưa ông del Castillo, cháu đã đi cả ngày hôm nay và rất mệt. Cháu muốn ngồi. Ông có thể cùng cháu ngồi xuống mấy chiếc ghế kia và chúng ta có thể trò chuyện để hiểu rõ về nhau hơn không?”

Thực ra nàng không hề phóng đại sự việc. Nàng đã kiệt sức, nàng đã phải di chuyển liên tục, và vẫn đang phải đứng trong suốt hai ngày qua.

“Cái gì thế này?”, ông già nhảy dựng lên.

Rina lập tức bắn một cái nhìn lo lắng về phía Reynard trong khi chàng chỉ khẽ nhướn lông mày lên.

“Cháu xin lỗi. Cháu đã nói gì sai phải không?”, nàng vội vàng nói.

“Rey, cháu có thể giải thích không? Tại sao vợ sắp cưới của cháu lại gọi ta là ông del Castillo?”

Đôi môi quyến rũ của Reynard giãn ra thành một nụ cười khê, báo cho Rina chút thông tin về lý do nàng khiến ông già bức bối.

“Cháu nên gọi ông là xê-ni-ô đúng không? Cháu xin lỗi, tiếng Tây Ban Nha của cháu...”. Nàng thấy mình suy sụp hẳn. Nếu tiếng Tây Ban Nha của Sara đã vượt xa trình độ mới bắt đầu mà hai chị em nàng từng học cùng nhau từ xưa trong thời gian sống ở nước ngoài thì sao?

“Là lỗi của cháu. Lẽ ra cháu nên giới thiệu cẩn thận cả hai người thay vì chỉ làm một nửa trách nhiệm. Sara, đây là ông của anh, Aston del Castillo”, Reynard chen vào.

“Cháu phải gọi ta là Abuelo”, ông già trả lời, mắt đột nhiên lấp lánh, “Nếu cháu thực sự muốn kết hôn với cháu trai của ta”.

Từ phía bên kia phòng, Rey quan sát Sara mặt đang tái đi vì những lời của ông chàng, lòng tràn ngập sợ hãi. Đương nhiên nàng sẽ không thể hiện bản chất cuộc đính hôn bốc đồng của họ. Chàng biết cả hai đã nhập cuộc với một chút phóng túng, cả hai đều không có ý định thực sự nghiêm túc trong việc này. Thậm chí Sara từng nói, để xem gió sẽ thổi hai người tới đâu. Chính thái độ ấy đã biến nàng vào vai hôn thê một cách hoàn hảo. Chàng cần một lễ đính hôn mà cô dâu tương lai không đòi hỏi quá nhiều sự cam kết trong khi vẫn đảm bảo ông của chàng thôi hờ hết việc chàng phải kết hôn. Chàng ngờ rằng ngay thời điểm này, Sara cũng chẳng kỳ vọng gì ở một đám cưới, cũng như chàng. Nếu Abuelo ngừng kêu than về lời nguyện kì quặc, cả hai lại có thể trở về như bình thường. Và trong vòng vài tháng, chàng và Sara có thể chia tay trong vui vẻ, không để lại những cảm giác nặng nề cho nhau.

Đương nhiên, kể từ sau hôn lễ thành công của Alex và Loren, ông già Abuelo còn tranh đấu mạnh mẽ hơn vì lời nguyện ấy. Không thể phủ nhận rằng kể từ sau đám cưới của hai người - tuy chỉ một thời gian ngắn - nhưng tình hình tài chính của gia đình họ cũng như nền kinh tế của toàn đảo Isla Sagrado đã vững mạnh lên rất nhiều. Abuelo càng vin vào cơ đó để tuyên bố nếu cả ba anh em chàng đều kết hôn, lời nguyện sẽ được hóa giải và đem lại sự thịnh vượng cho cả gia tộc. Nhưng Reynard vẫn nghi ngờ về lời nguyện của bà gia sư. Abuelo đã bị ám ảnh quá mức bởi vấn đề này trong những tháng qua, thậm chí ông già còn tuyên bố đã nhìn thấy bóng ma của bà ta. Nếu như lời của ông già là đáng tin, thì những lời nói cuối cùng của bà ta với người tình mang họ del Castillo của mình là nguyên nhân gây ra mọi cái chết trong dòng họ của chàng, đó là chưa kể sự tuột dốc của cả nền

kinh tế trên đảo Isla Sagrado. Suy nghĩ đó quá nực cười, nhưng chàng và các anh em của mình rất yêu ông già, cả ba đều chuẩn bị tinh thần làm tất cả mọi việc nếu cần để biến những ngày tháng cuối của ông thật hạnh phúc. Thậm chí cả khi đối với chính Reynard, việc đó đồng nghĩa với chuyện chàng phải kết hôn.

Rey tự nhiên nhận ra sự im lặng kéo dài trong căn phòng. Chàng tiến tới phía bên kia của Sara và hôn lên chóp mũi lốm đốm tàn nhang của nàng, chàng thích thú phát hiện ra gò má của nàng đang ửng hồng.

“Đương nhiên là cô ấy nghiêm túc về việc kết hôn với cháu, Abuelo. Có ai không muốn làm cô dâu của nhà Castillo chứ?”

“Tất nhiên”, ông già vừa nói vừa gật đầu, ngồi xuống một chiếc ghế trong phòng, đồng thời kéo tay Sara để nàng ngồi xuống.

Hai người chụm đầu lại với nhau, Rey tưởng như mình vừa được hoãn thi hành án khi thấy ông chàng bắt đầu xao lãng, ít nhất là tại giờ phút này. Chàng tiến tới cạnh Alex và Loren.

“Cô ấy làm tốt lắm”, Alex bình luận, hất cằm về phía Sara và ông của họ - hai người đang hội thoại với nhau bằng cả tiếng Tây Ban Nha và tiếng Anh.

Rey gật đầu, “Ờn Chúa. Lúc đó anh định nói gì với ông chứ?”

Gương mặt của Alex trở nên sâu thẳm, “Sự thật ư?”

“Không được”, Loren thăm thì, “Các anh không thể. Ông vẫn đang hồi phục sau cơn đột quỵ. Ông còn chưa đủ khỏe để trở về nhà. Em cảm thấy lo sợ khủng khiếp việc ông sẽ bị lại và sẽ không bao giờ được trở về nhà nữa”.

“Chị nói đúng”, Rey đồng tình, “Chúng ta không hề muốn tình cảnh đêm hôm đó lặp lại”.

“Vậy thì thế nào? Bắt ông đợi cùng chúng ta cho đến khi nào tất cả các ca phẫu thuật được hoàn thành à?”

“Các ca phẫu thuật ư?”

Khuôn mặt Rey trở nên nặng trĩu. Vậy là em trai của chàng đang phải trải qua nhiều hơn một ca phẫu thuật. Cơn đau thắt ở vùng ngực đã tấn công chàng khi Alex lần đầu gọi tới thông báo lại trời dậy và nhói đau hơn. Chàng thầm cầu nguyện rằng sức khỏe cùng ý chí của em trai chàng đủ để giúp nó vượt qua cơn nguy khốn và những bác sĩ giỏi nhất trên hòn đảo sẽ đảm bảo việc em chàng được trở về nhà, nơi nó thuộc về.

Chàng gom toàn bộ nỗi sợ hãi, buộc chặt chúng lại và tống vào một góc khuất trong tâm trí.

“Họ có nói sẽ kéo dài bao lâu không?”

Alex lắc đầu, “Có thể kéo dài hàng tiếng *đấy*”.

Rey quay lại nhìn Sara, “Có lẽ nếu Sara đi cùng, Abuelo sẽ đồng ý về nhà. Javier có thể lái xe đưa cả hai về nhà và sau đó đưa cô ấy quay trở lại ngôi nhà ở ngoại ô”.

“Ý hay đấy, nhưng...” Alex vừa nói vừa vòng tay xiết chặt hơn vòng eo mỏng mảnh của vợ, “em có chắc em không cần cô ấy ở đây không?”

Cần cô ấy ở đây ư? Rey hầu như không hiểu ý anh mình một lúc, nhưng rồi chàng cũng hiểu ra. Tất nhiên, trong tình cảnh này, nếu đây là một sự dính hôn bình thường, thì chàng cần hôn thê của mình ở bên cạnh. Nhưng liệu Sara có đồng ý tham gia vở kịch này cùng chàng không? Lần đầu tiên chàng gặp nàng, trong một buổi diễn tập sự kiện, nàng cần được kiểm tra sức khỏe, nhưng tất cả những gì nàng đã làm là vừa chạy vừa hét ầm lên. Chỉ vì họ muốn kiểm tra cái đầu của nàng sau khi nàng bị ngất và ngã xuống đất vì sức nóng. Chàng đoán lý do là vì nàng ghét bệnh viện, dù trong hoàn cảnh nào đó cũng là nơi cuối cùng trên trái đất nàng muốn tới.

Thêm nữa, mối quan hệ của họ không phải kiểu để chàng kỳ vọng sự an ủi từ nàng trong thời điểm như thế này.

Chàng nhanh chóng sức tỉnh khỏi những suy nghĩ vụn vặt, “Có lẽ để sau. Cô ấy rất mệt, cô ấy mới vừa trở về từ Perpignan”. Và có Chúa mới biết nàng còn đến đâu nữa để tắm thân mảnh dẻ có nét mệt mỏi rã rời thế kia, “Em còn không để cô ấy có thời gian chào hỏi mọi người trước khi tới đây. Có lẽ em sẽ gợi ý việc đó sau khi Javier mang cà phê đến”.

Có lẽ cần đến một điều kỳ diệu nho nhỏ để làm việc đó, nhưng cuối cùng Javier cũng xuất hiện với một loạt tách cà phê nóng với đủ các kích cỡ khác nhau và đưa tới tận tay từng người, cốc thấp nhất và đặc nhất được trao tay Abuelo.

“Ôi, ơn Chúa. Cuối cùng cũng được một cốc cà phê tử tế”.

Ông già thở phào sung sướng khi hít hà hương cà phê, “Tôi nghĩ chắc là không sao, chỉ một tách này thôi”, Javier phân bua với hai anh em, “Thứ mà họ phục vụ cho ông ấy ở trung tâm hồi phục sức khỏe là...”, Javier bỏ đó câu nói để mọi người mặc sức tưởng tượng.

“Được rồi”, Rey đáp lời và nhìn Sara nâng cốc cà phê của mình lên, trút sữa vào trước khi nhấp một ngụm. Abuelo đã khiến chàng không để ý khi nàng yêu cầu đồ uống với Javier, nhưng bây giờ Rey ngạc nhiên nhìn nàng. Chàng biết rõ nàng luôn luôn dùng cà phê đen. Tuy nhiên trong những tuần cuối cùng, nàng đã không hề động tới một giọt và giải thích rằng nàng đang giữ gìn sức khỏe hay một điều gì tương tự như thế. Có vẻ như chương trình giữ gìn đã kết thúc, căn cứ vào cái cách nàng đang thích thú thưởng thức tách cà phê.

Rey ngắm cái cổ cao của nàng sau khi nhấp ngụm cà phê. Chuyển động co duỗi của lớp da mong manh nơi đó làm bùng lên trong chàng một sức hấp dẫn giới tính vô thức khiến mắt chàng như mờ đi.

Mối quan hệ của họ cho đến thời điểm này là mối quan hệ suông, hoàn toàn chưa có gì say đắm. Đúng là họ đã từng hôn nhau vài lần dưới ánh trăng, nhưng suốt từng ấy thời gian chàng hoàn toàn không chủ định phải lôi nàng vào giường cùng chàng. Họ đã vui vẻ bên nhau, giữ gìn mọi chuyện trong sáng, vô tư - và đó là cách chàng dự định duy trì mối quan hệ này trước khi kết thúc nó trong nhẹ nhàng, cũng như tiến hành hủy hôn mà không làm ai phải đau đớn. Nhưng ngay lúc này đây, chàng chẳng muốn gì hơn là tự đánh mất bản thân mình, quên đi những chuyện đang xảy ra với gia đình chàng để vùi vào làn da mịn màng và những cung bậc cảm xúc khi được hòa nhịp cùng với cơ thể nàng. Nàng ngược nhìn chàng qua thành chiếc cốc, đôi mắt xám mở to, trong lòng chàng ngọn lửa ham muốn như bùng cháy. Tay nàng khẽ nâng chiếc cốc lên một lần nữa trước khi đặt nó xuống bàn. Nàng thè chiếc lưỡi hồng hồng liếm chút cà phê còn vương nơi khóe miệng. Trời ạ, chàng phải dùng mọi cách khống chế bản thân trước khi có bất kỳ hành động không hợp lý nào đó trong phòng đợi. Nhớ tới việc em trai của chàng đang phải đấu tranh sinh tồn, dưới lưỡi dao mổ, Rey đau đớn quay trở lại với thực tế hiện tại.

“Cưng à, trông em mệt mỏi lắm. Có lẽ em nên trở về ngôi nhà gỗ. Anh sẽ gọi về đó cho em nếu như có tin tức gì”. Trước khi nàng kịp trả lời, chàng quay về phía ông mình, “Ông đưa cô ấy về nhà hộ cháu được không, Abuelo? Cháu hứa, cứ mười phút chúng cháu sẽ gọi điện cho ông một lần, nếu cần, nếu có bất cứ thông tin gì mới, nhưng còn bây giờ, cháu muốn Sara về nhà. Cô ấy rất mệt và cần nghỉ ngơi”.

Chàng nhìn sâu vào mắt Sara, chờ đợi nàng đồng ý, và cùng một lúc chờ nghe sự phản đối âm ỉ của ông chàng. Chàng thấy nàng hiểu ý chàng ngay lập tức và quan sát nàng quay về phía ông già.

“Ông đồng ý chứ? Cháu luôn cảm thấy vui nếu có người tiễn cháu ở cửa, cháu mệt rũ ra rồi”, nàng nói, dùng cả hai bàn tay của mình lắc lắc tay ông già.

“Ta biết thừa cháu đang làm gì rồi”, ông già lầm bầm với Rey, “nhưng vì cô bé này, ta sẽ làm điều một quý ông nên làm là đưa cô bé về nhà”.

Ông chậm chậm đứng lên, hất tay Rey ra khi chàng tiến tới để đỡ ông.

“Ta có phải là kẻ không còn khả năng làm gì nữa đâu”.

Ông già đứng thẳng người dậy nhìn thẳng vào mắt Rey, “Cháu sẽ nói với ta ngay khi có bất kỳ tin nào mới chứ?”

“Vâng, thưa Abuelo. Cháu hứa”.

Rey quay sang Sara, dùng cả hai tay nắm lấy tay nàng, “Em về nhà và nghỉ ngơi đi. Anh sẽ gọi cho em nếu có tin gì mới”.

“Em sẽ quay trở lại vào buổi sáng”, nàng hứa, kiễng chân lên để hôn nhẹ vào má chàng.

Đó chỉ là một cái hôn phớt, nhưng mọi dây thần kinh của chàng đang hướng cả về vị trí nàng đặt nụ hôn. Khi nàng cùng với ông chàng và Javier rời khỏi phòng, chàng đặt tay lên chính xác vị trí mà đôi môi nàng vừa chạm tới.

“Nói dối tồi lắm, em trai. Nếu mà anh không tận mắt nhìn thấy cảnh này. Anh đã rất lo lắng khi em thông báo về lễ đính hôn, ngụ ý rằng đó không phải một lễ đính hôn thực sự. Anh rất vui vì biết em chỉ nói khoác thể thôi”. Tiếng Alex phá vỡ cơn mê đắm đang bao phủ chàng. Rey không biết nói gì mất một lúc. Đương nhiên chàng và Sara từng hôn nhau, và chỉ hôn vậy thôi. Lễ đính hôn chỉ là một màn dựng cảnh, mục đích chính là để Abuelo thôi không sầu khổ thêm nữa về một truyền thuyết hơn ba trăm năm, khiến ông già luôn luôn bị ám ảnh.

Đó mới chính là ý nghĩa của lễ đính hôn này. Có thể do tình huống căng thẳng vì tai nạn của Benedict, một vài những cảm xúc bản năng vẫn còn tồn

tại, nhưng ngay lúc này đây, chàng muốn nhiều hơn một nụ hôn từ phía Sara.

Chàng cố xua đuổi phản ứng của mình bằng cách bật cười. Có lẽ chỉ bởi chàng đang căng thẳng vì lo lắng cho Benedict và cũng rất có thể, do một thời gian khá dài chàng không đưa thêm người con gái nào vào giường ngủ. Ngoài ra chẳng còn lý do nào khác. Liệu còn có lý do nào khác hay không?

Ba

Rina ngồi ở băng ghế sau chiếc limousine đen tuyền, sát cạnh người đứng đầu gia đình del Castillo, tâm trí nàng hoàn toàn bị chiếm ngự bởi hình ảnh vị hôn phu của chị mình. Nàng quá hiểu về sự quyến rũ. Thực ra nàng đang đấu tranh tâm lý. Mọi thứ sai trật đường ray hết cả rồi. Trước giờ nàng và Sara có bao giờ say như điệu đố cùng một loại đàn ông đâu. Chưa bao giờ. Mặc dù, về mặt nhục thể, cả Rina và Sara đều ham thích những chàng cao to, rám nắng, đẹp mã. Sara để ý rất kỹ về mặt ngoại hình. Với nàng, quyến rũ hay đạo đức thì cũng đều là những tiêu chí làm cho nàng ngã gục. Trong khi đó đàn ông mà Rina để mắt tới thường là những kẻ tham vọng và thành đạt. Loại đàn ông này thường rắn rỏi, mạnh mẽ và thành công nhưng không vỗ ngực khoe khoang thành tích của họ. Những người như thế thoát nhìn tưởng như nhàn nhạt nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội tiếp cận với họ, người ta sẽ ân hận cả đời. Jacob là kiểu đàn ông như vậy, dù những thành tựu anh ta đạt được chưa phải chính xác những gì Rina kỳ vọng. Mà điều nàng không kỳ vọng nhất chính là việc anh ta kể cho nàng biết rằng cô bồ hiện giờ chính là sếp của anh.

“Là do lời nguyên đấy, cháu biết không”, giọng của Aston del Castillo cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

“Lời nguyên ư?”

“Ta biết là nó chưa hề nói với cháu mà. Tất nhiên, vì nó đâu có tin vào lời nguyên. Nhưng đó là sự thật đấy”.

Cơ tò mò nổi lên, Rina bắt đầu hỏi han xem chính xác thì lời nguyên ấy là gì, nhưng thay vào đó, ông già chỉ thăm thì điều gì đó bằng tiếng Tây ban Nha và bắt đầu chuyển sang gà gât.

Rina vươn về phía trước, vỗ vào vai Javier, “Ông không sao chứ. Ông vừa ngủ rồi”.

Nàng nhìn thấy đôi mắt của Javier ở gương chiếu hậu và thấy miệng ông ta nhoẻn thành một nụ cười, “Vâng, ông ấy không sao. Ông ấy mệt nhưng không muốn thừa nhận rằng mình không còn khỏe như trước nữa”.

Về đến ngôi nhà gỗ, Javier tiễn nàng tới tận cửa, còn cẩn thận tra chìa khóa vào ổ khóa màu đen trước khi quay trở lại xe ô tô. Rina xoay người lại, đối mặt với phòng khách và lần này nàng mới nhìn ngắm nó một cách thực sự.

Các thanh xà chạy suốt dọc trần nhà. Trông chúng không hề tầm tối, khiến người ta e ngại; những thanh xà gỗ tỏa ra sự ấm áp tạo cho kiến trúc của ngôi nhà sự thân thiện và không khí chào đón, sánh đôi với những tấm trần thạch cao chạm thiếp hình hoa mai ở giữa mỗi cặp xà. Những tia nắng mặt trời cuối ngày xuyên qua những ô cửa sổ sâu. Phòng ăn tối lát bằng gỗ giản dị và những chiếc ghế sofa bọc vải hoa sắc sỡ trong phòng khách trông không hề mới, nhưng chúng được lớp sơn phủ của thời gian khoắc lên mình như một tấm huy chương danh dự.

Các giá sách được đóng thành hàng chạy dọc một bức tường, bên dưới chúng là những học đựng ti vi và dàn âm thanh hiện đại được xếp đặt cạnh nhau. Rina bật ti vi lên, đột nhiên nàng muốn xua tan không gian yên lặng chỉ có mình nàng. Nàng đặt chiếc túi xách lên trên mặt bàn gỗ và đi qua khu vực để thoáng của ngôi nhà để đi thẳng vào căn bếp nhỏ. Nàng để ý tới chiếc bếp ga cùng với một ấm nước mạ crôm sáng bóng. Nàng đổ nước vào ấm và đặt lên bếp. Ngay phía sau gian bếp là một bếp than kiểu cũ chiếm hết toàn bộ không gian. Bụng nàng sôi lên khi nhìn thấy một chiếc tủ lạnh đặt bên dưới chiếc ghế dài, nàng thở phào khi thấy chị gái vẫn để lại chút đồ ăn. Pho mát, một ít rau quả, trứng và chút sữa đang uống dở. Hạn sử dụng trên vỏ bao cho biết bình sữa đã quá hạn. Rina nhú mày. Chị gái của nàng có thể bướng bỉnh nhưng luôn rất cẩn thận chuyện an toàn thực phẩm, kể từ sau lần đầu hai chị em ở chung phòng và cùng bị ngộ độc thức ăn

năm hai mươi tuổi. Sara cũng không phải kiểu người không dọn dẹp những thứ đồ ôi thiu trước khi dọn đi đâu đó, chị ấy là kiểu người luôn luôn xem xét các loại hạn sử dụng. Chuyện này ngày càng trở nên khó hiểu. Liệu có phải Sara đã vội vàng chạy tới Pháp, và dự định sẽ trở về trước ngày hôm nay? Nếu vậy tại sao chị ấy lại quay về Pháp ngay? Chỉ việc tìm cách giải thích chuyện này đã khiến Rina nhức đầu. Bụng nàng lại sôi lên ùng ục, nàng sức nhớ, đã hơn tám tiếng nàng chưa ăn gì. Tuy mảnh khảnh, nhưng việc trao đổi chất khá tốt ở cơ thể Rina và nàng ăn rất thường xuyên.

Nàng mang hết số trứng ra, lựa phần rau ngon nhất còn trong tủ lạnh rồi làm món trứng cuộn rau để ăn đêm. Ngày mai nàng sẽ phải tìm cách kiếm thêm rau củ để bù vào phần của Sara, nhất là khi cả hai chị em sẽ sớm cùng ở đây.

Rina kết thúc bữa ăn và dọn dẹp chén đĩa được một lúc thì nàng nghe thấy tiếng bánh xe lăn trên con đường tiến vào ngôi nhà gỗ. Nàng chạy ra mở cửa khi chiếc xe PerraRinay đã trở nên quen thuộc trở tới.

Tim nàng đập thành thạch trong lồng ngực khi Reynard bước ra và đi qua cánh cổng. Chàng không còn mặc bộ vét, cũng không đeo chiếc cà vạt lụa trắng tinh như ban sáng. Khuôn mặt chàng chìm trong ánh sáng cuối ngày, nàng không dò được biểu hiện của chàng, nhưng từng đường nét của cơ thể chàng biểu lộ vẻ mệt mỏi và thất vọng. Chàng bước từng bước chậm, rã rời. Tự nhiên mắt nàng ngân ngấn nước. Rõ ràng không có tin tốt về em trai của chàng.

“Benedict thế nào? Cậu ấy không sao chứ?”, nàng khẽ hỏi khi chàng bước lên bậc thềm.

“Nó đã vượt qua ca mổ và đang được chăm sóc đặc biệt. Chúng ta mỗi người chỉ được vào thăm một lần, và chỉ được ở lại một lúc rất ngắn. Alex và Loren sẽ ở lại bệnh viện đêm nay, còn sáng mai anh sẽ đến”.

Giọng chàng đều đều, như thể chàng không hề tin vào điều mà gia đình mình đang phải trải qua. Lập tức, cảm giác muốn được an ủi chàng trào lên trong lòng Rina. Nàng đang tay về phía chàng khi chàng bước vào ngôi nhà gỗ, không chần chừ, chàng kéo sát nàng vào lòng.

Cơ thể chàng rắn chắc, khi chất chứa sự căng thẳng, cơ thể ấy giương lên như một cánh cung.

“Cậu ấy sẽ ổn thôi, Rey”, nàng thầm thì trên bờ vai rộng ấm áp của chàng.

“Họ đã làm mọi điều họ có thể - giờ mọi chuyện là tùy thuộc ở nó”.

Chàng thì thầm trong cổ họng. Rina chùng người xuống vì nỗi xót xa dành cho anh. Nhìn cái cách chàng tuyệt vọng thì hiểu ba anh em họ gắn bó với nhau đến thế nào. Nàng không thể tưởng tượng những điều họ sắp phải trải qua. Nàng cố tìm từ để xoa dịu chàng.

“Cậu ấy trẻ và rất khỏe mạnh. Cùng với anh và Alex, cậu ấy sẽ vượt qua được thôi”.

“Anh không biết phải làm gì nếu nó không làm được”.

Rina nhắm mắt để ngăn dòng lệ. Nỗi hoảng sợ trong giọng nói của Rey khiến nàng muốn quy ngã. Nàng biết nếu Sara phải đứng tại phòng cấp cứu, chính chị ấy sẽ cảm thấy kinh hoàng. Nàng từ từ trượt ra khỏi vòng tay của chàng và chạy ra đóng cửa chính lại.

“Em sẽ pha cho anh thứ gì đó ấm để uống, nếu anh không muốn dùng đồ uống mạnh hơn”.

“Không, cà phê là được rồi. Anh muốn tỉnh táo nếu Alex gọi tới”.

Rina gật đầu và đi vào bếp, tắt bật với chiếc máy pha cà phê kiểu cổ mà nàng tìm được trong tủ chén lúc trước. Nàng thầm cảm ơn trời phật rằng Sara đã nhớ ra và nói trong thư về việc Reynard thích uống cà phê đặc và nhiều sữa. Đứng từ chỗ mình, nàng nhìn thấy Rey thả phịch người xuống

một chiếc ghế sofa, cơ thể cao lớn của chàng khiến mọi đồ đạc có vẻ nữ tính xung quanh trở thành những chú lùn. Chàng cúi người về phía trước, chống hai khuỷu tay lên đầu gối, đưa những ngón tay dài rám nắng lên dụi mắt.

Cà phê đã được lọc, nàng rót vào tách, đặt lên khay, không quên đặt một chiếc muỗng và một cốc đường bên cạnh rồi mang ra cho Rey.

“Cám ơn em”, chàng nói, nhắc chiếc cốc ra khỏi khay, thả hai viên đường vào ly cà phê bốc khói và khuấy tan. Tiếng muỗng va vào thành cốc sứ vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Rina ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nhìn chàng nhấp từng ngụm, “Anh uống thêm nhé?”, nàng hỏi khi chàng đặt chiếc cốc xuống.

“Không, cảm ơn em. Anh nghĩ mình nên quay lại thành phố, về nơi anh ở”. Chàng ngáp dài, “Về sớm thì sẽ tốt hơn”.

“Anh có thể ở lại đây”, Rina đề nghị, mặc dù nàng không biết ngôi nhà có hai phòng ngủ không.

Một suy nghĩ bất ngờ ập đến với nàng. Liệu ý chàng có phải muốn ngủ chung giường với nàng không? Nếu chàng muốn gần gũi thì sao - để tìm kiếm sự an ủi sau cú sốc vì em trai cận kề cái chết nơi vòng tay nàng? Chàng là chồng sắp cưới của chị gái nàng - liệu chuyện đó có được coi là bình thường trong tình cảnh này không? Chuyện quái gì khiến nàng đề nghị chàng ngủ lại thế này?

Rey đã nhận ra vẻ mặt tối sầm của nàng, “Em chắc chứ?”

Chúa ơi, nàng đã làm gì thế này? Nàng có thể kiểm soát bị đau đầu, do thời điểm nó vậy, hoặc do nàng quá mệt mỏi. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu chính sự hấp dẫn kỳ quặc của chàng đối với nàng khiến nàng muốn làm điều mà nàng hiểu mình không nên làm?

Lý trí đã thắng được nỗi sợ hãi. Chàng đang hoang mang, và nàng biết những suy sụp về mặt cảm xúc có thể gây hại đến mức nào đối với sức khỏe của một người. Nàng nghi ngờ chàng còn chẳng đủ sức làm bất kỳ chuyện gì ngoài việc ôm nàng lúc ngủ. Phải thừa nhận khả năng này đối với nàng quá hấp dẫn. Nhưng sẽ không thể đi xa hơn thế. Trên hết, chàng là hôn phu của chị gái nàng. Nàng sẽ không bao giờ phản bội niềm tin của Sara. Không bao giờ.

“Em nghĩ rằng chỉ một người của nhà del Castillo nằm viện vào lúc này là đủ rồi, đúng không?”

Chàng khẽ nhếch miệng thành nụ cười ngọt ngào, “Hai rồi, nếu em đem cả ông Abuelo ở Viện Phục hồi chức năng chức năng”.

“Tinh ý đấy”. Nàng cười đồng tình, “Họ nói quá tam ba bận nhưng chúng ta đừng tuân theo, được chứ?”

“Anh phải lấy đồ ở trong xe ra đây”.

Đồ ư? Chàng vẫn thường xuyên ngủ lại ở đây?

“Anh luôn giữ một bộ đồ dự phòng nếu anh ở lại cùng với anh em trai của mình”, chàng giải thích, như muốn trả lời cho sự ngạc nhiên lộ rõ trên gương mặt nàng.

“Vậy thì... em sẽ sử dụng phòng tắm trong khi anh chuẩn bị đồ”.

Rina chốt cửa phòng ngủ và tổng hành lý của nàng vào một kho chứa đồ nhỏ, rồi lục tung ngăn kéo đồ của chị gái để tìm váy ngủ, thầm mong chị nàng vẫn giữ được ít nhất một, hai bộ tương đối tử tế. Nếu như chàng từng ngủ lại trước đây, chàng sẽ biết về những thứ này, đúng không? Đây không phải là lần đầu tiên trong ngày nàng ước gì Sara đã không đẩy nàng vào tình thế này. Tay nàng chạm vào một chiếc áo phong cũ, cỡ lớn. Có lẽ nó đủ dài, và điều quan trọng hơn là nó không quá khô gò. Nàng cầm chiếc áo đi vào phòng tắm, dù đã nghe thấy tiếng Rey quay lại ở cửa chính. Chiếc

đồng hồ cổ bằng sắt điểm một hồi chuông, âm thanh vang vọng khắp ngôi nhà gỗ nhỏ như một hồi chuông báo tử. Nàng cố nuốt xuống sự căng thẳng như muốn trào lên miệng. Nàng sẵn sàng trả mọi giá để được nói chuyện với Sara ngay bây giờ. Nàng mở cánh cửa phòng tắm và bước sang toa-let, tiếp tục loanh quanh trong phòng tắm trước lúc tắm. Nàng rửa hết lớp trang điểm trên mặt, rồi chải tóc, nhưng cũng chỉ mất vài phút. Nàng đành kéo dài việc đánh răng, dù nàng đã tự nhủ với bản thân có làm thế này thì cũng chẳng có gì khác biệt. Nàng và Reynard del Castillo sẽ không sa đà vào bất kỳ chuyện gì đêm nay ngoại trừ việc ngủ. Khi nàng tròng chiếc áo T-shirt mềm mại dù đã hơi cũ qua đầu, trái tim nàng đập rộn ràng. Nếu nàng không nhanh chóng ghìm mình lại, có lẽ chính nàng sẽ là người tiếp theo phải vào bệnh viện. Rina cố gắng hít thở thật chậm, tay bám chặt vào mép bồn tắm bóng sáng, mát lạnh như thể đó là cái neo duy nhất còn lại trên thế giới của nàng. Nàng có thể làm được chuyện này. Tất cả những gì nàng cần làm là ngủ. Chuyện này quá đơn giản, đúng không? Hãy tạm quên đi vấn đề thời gian, hơi lỗ bịch vì bây giờ ở nhà nàng mới chỉ là bảy hay tám giờ sáng - nhưng đồng hồ sinh học của nàng đã loạn nhịp, nàng sẽ chìm vào giấc ngủ ngay lập tức.

Tuy vậy, tất cả những gì nàng nghĩ tới đó là sự khó khăn khi phải chống lại sức hấp dẫn của cơ thể Reynard. Mùi hương của chàng tràn ngập khứu giác nàng. Không chỉ là mùi nước hoa dành cho nam giới mà chàng sử dụng, mà là mùi hương của chính chàng. Người đàn ông ấy tỏa ra mùi hương nam tính, phản ứng của cơ thể nàng chính là minh chứng. Đó có thể là một minh chứng tồi, nàng tự nhủ. Nhưng sự thật đau đớn là nàng thèm muốn đến phát điên cảm giác được ôm lại một lần nữa - để cảm thấy mình quý giá, được nâng niu, an toàn, được ham muốn. Nàng nhắm mắt và nhẹ nhàng nhấc gót chân rời bồn tắm. Lúc này có lẽ chàng đang đợi để dùng phòng tắm. Nàng buộc phải đứng dậy, nhặt đồ từ dưới sàn lên và mở cửa.

Reynard đang ngồi lặng im ở mép giường. Hai tay chàng đang cầm một chiếc túi nhỏ đựng đồ trong phòng tắm, màu đen. Chàng ngẩng lên nhìn khi

nàng bước vào.

“Em chắc chắn là mọi chuyện thế này ổn chứ?”, chàng hỏi.

“Tất nhiên rồi”, Rina khẽ nói, hy vọng đó là cách xử sự phải phép trong trường hợp này.

“Anh sẽ không ở trong đó lâu đâu”, chàng trả lời, đứng dậy và tiến vào phòng tắm, “Anh có thể ngủ trên ghế sofa nếu em muốn”.

“Làm như là anh nằm vừa ở đó vậy”, Rina gượng cười, “Đừng có ngốc nữa. Thật sự không sao mà”.

Rey gạt đầu và đi thẳng vào phòng tắm, đóng cửa lại. Rina chui vội vào trong tấm chăn trắng tinh khô ráo, hít hà hương hoa oải hương thoang thoảng. Có lẽ chàng sẽ làm mọi thứ từ từ. Có lẽ nàng sẽ ngủ trước khi chàng leo lên giường cùng với nàng.

Nàng nằm nghiêng với mép giường, nhắm mắt lại và cố gắng lún sâu vào trong gối, nhưng từng thớ thịt của nàng đang căng lên vì những suy nghĩ khác và nàng cảm thấy như mình đang lướt sóng trong tấm chăn thơm tho. Khi nàng nghe thấy tiếng Reynard bước vào phòng ngủ, tắt đèn ngủ bên giường và cảm thấy tấm đệm lún xuống vì sức nặng của chàng, nàng gần như không thở được nữa.

“Anh không hề tưởng tượng đêm đầu tiên chúng ta ở bên nhau sẽ như thế này”.

Đêm đầu tiên bên nhau ư? Sự thật còn thật hơn chàng nghĩ. Rina lẩm bẩm câu gì không rõ để trả lời. Dưới tấm chăn, nàng có thể cảm thấy hơi ấm của chàng chỉ cách nàng vài xăngtimét. Chàng xoay người và nàng cảm nhận được cánh tay của chàng đang đặt trên tấm chăn vòng qua cơ thể nàng. Những múi thịt ở cánh tay chàng chuyển động khi chàng hơi kéo thân nàng lên. Vòng ngực trần của chàng cọ xát như xuyên qua lớp vải áo T-shirt rất

mỏng, và nàng cảm nhận được hơi thở ấm áp của chàng phả vào phần vai lộ trần của nàng.

“Chúc em ngủ ngon”, chàng thầm thì, “Cám ơn em vì anh không phải cô đơn cùng với nỗi sợ hãi của mình trong đêm nay”.

Rina vẫn im lặng. Ngủ ngon ư? Thật là hài hước. Điều cuối cùng nàng muốn làm lúc này là ngủ. Cơ thể chàng đang ấp lấy cơ thể nàng, thật dễ chịu, nhưng toàn bộ chuyện này thì sai hoàn toàn. Nàng cẩn thận lắng nghe, đôi mắt nàng như đốm lửa cháy trong căn phòng tối. Nhanh chóng, chàng thở sâu và đều đặn. Cơ thể chàng từ từ thả lỏng bên cạnh nàng.

Nàng có thể nghe thấy tiếng biển từ một khoảng cách khá xa. Dường như mỗi nhịp thở của Rey đều hòa nhịp với tiếng sóng vỗ mơn man bờ biển. Từng nhịp, từng nhịp một, nàng cảm thấy thật thoải mái, hơi thở của nàng đang hòa nhịp dần cùng tiếng sóng và hơi thở của người đàn ông nằm bên cạnh nàng.

Rey biết chính xác cái khoảnh khắc Sara chấp nhận sự tồn tại của chàng cạnh nàng và chìm vào giấc ngủ. Những món tóc mềm mại của nàng phủ xõa trên ngực chàng. Thật tuyệt khi được ôm nàng, quá tuyệt. Chàng biết thừa một phần cơ thể mình hoàn toàn không muốn nghỉ ngơi. Chàng tự nhắc mình vì sao chàng đang ở đây - hoàn cảnh đã đẩy chàng nằm cạnh Sara đêm nay. Nhớ tới hình ảnh của Benedict trong bệnh viện cùng với đủ loại dây ống loằng ngoằng trên cơ thể từ đủ các loại máy móc khác nhau - nghĩ tới việc không có các anh em của mình, chàng thậm chí không thể tiếp tục hít thở - điều đó vượt quá sức chịu đựng của chàng.

Rey vòng cánh tay xiết chặt Sara đang say ngủ và nàng tự nhiên dịch lại sát thêm vào chàng, đến khi chàng cảm nhận được cơ thể mình đã khép chặt lấy nàng.

Lạy Chúa, nếu ở một hoàn cảnh khác, chàng sẽ vô cùng hạnh phúc được đánh thức nàng. Chàng muốn mất cả tự chủ vì những đường cong mềm mại

quyển rũ của nàng. Bất chấp kế hoạch duy trì mối quan hệ suông giữa họ để khi kết thúc được dễ dàng, không ai có thể phủ nhận chính tại thời điểm này, họ đã đính hôn, thậm chí cả khi nó chỉ mang tính chất đóng kịch. Nhưng họ vẫn là một cặp hoàn toàn khỏe mạnh và có những ham muốn hoàn toàn bình thường.

Nhưng một người nhà del Castillo có danh dự nhiều hơn thế, chàng tự dặn mình. Chàng cảm thấy nhẹ nhõm vì thái độ khá truyền thống của Sara - nàng chỉ đẩy mối quan hệ đến mức một vài nụ hôn, một chút cứng nựng - vì điều đó khiến chàng cảm thấy tự tin rằng khi họ chia đôi đường, sẽ không có trái tim nào tan vỡ cũng như không ai oán trách ai. Nhưng đêm nay, chàng muốn được ôm ấp nàng trong vòng tay, và chàng thật sự ngỡ ngàng khi nhận ra điều này. Chàng không bao giờ nghĩ chàng cần nàng.

Hôm nay nàng có vẻ hơi khác, chàng nghĩ, dù đã biết rằng tình huống này hoàn toàn khác biệt với cuộc sống bình thường trước đây của họ. Nhưng chàng không giải thích được rõ ràng vì sao. Không chỉ bởi cách nàng uống cà phê ở bệnh viện sáng nay, sau một thời gian dài chàng không quan sát nàng thưởng thức đồ uống kể từ hồi nàng đi Pháp. Nhưng nàng có một vẻ điềm tĩnh rất khác với cô nàng tiệc tùng mà chàng đã bị hấp dẫn lúc ban đầu.

Đương nhiên, chàng biết nàng là người hay được chú ý. Những lời tán dương nàng nhận được về trang phục cũng như tài cưỡi ngựa chính là bằng chứng rõ ràng. Nhưng những gì nàng thể hiện ngày hôm nay còn nhiều hơn thế. Đó không phải là sự đóng kịch giả tạo, mà là một điều gì đó sâu sắc tác động trực tiếp tới chàng. Chính sự sâu sắc ấy khiến chàng muốn tìm sự an ủi nơi nàng, và ngay bây giờ chàng đặc biệt thèm khát nó. Làm thế nào chuyện này có thể xảy ra chỉ sau vài giờ đồng hồ, trong khi trước đó chàng hầu như không gặp khó khăn gì trong việc giữ khoảng cách về mặt cảm xúc? Dù nó có là gì chăng nữa, chàng cũng quy phục, khi giấc ngủ ập tới, và chàng thả mình trong hương thơm mềm mại có chút khác lạ từ mái tóc của Sara - nàng chính là những gì chàng cần ngày hôm nay.

Bốn

Reynard tỉnh dậy khi ánh mặt trời tràn qua những ô cửa sổ hé mở. Chàng mất một lúc để định vị nơi mình đang ở, vì đồ đạc xung quanh và vì cơ thể nhỏ bé, ấm áp đang ngả trên thân chàng. Nhưng một phần cơ thể chàng thì chẳng mất định hướng chút nào. Thực ra, chính phần cơ thể ấy đang tạo áp lực quá mức lên thần kinh của chàng, đặc biệt khi mùi hương êm dịu từ mái tóc của Sara đang phủ đầy ngực chàng và đôi chân trần trắng muốt đang vắt ngang qua chân chàng. Chàng để ý thấy một vài vết tàn nhang sáng màu của nàng đã biến mất. Chàng cố chống lại niềm khao khát muốn vuốt dọc đôi chân thon dài, và chạm tới cặp mông căng tròn của nàng. Có lẽ nàng cũng đã tăng cân thêm một chút, chàng dám cược như vậy. Chuyện gì đã xảy ra với nàng trong khi nàng đi xa vậy?

Reynard nhắm mắt, chầm chậm hít sâu một hơi, nhưng ngay cả khi đã làm như vậy, mùi hương nữ tính của mái tóc và làn da nàng vẫn khiến chàng ngây ngất. Chàng lại mở mắt. Khép chặt lại một giác quan chỉ khiến những giác quan khác trở nên mạnh mẽ hơn. Và hoàn cảnh lúc này càng khiến chàng trở nên đau đớn.

Chàng ngẫm nghĩ khắp cơ thể nàng. Dù Sara có thay đổi thế nào, chàng cũng vô cùng thích thú khi được thoải mái ngắm trộm nàng lúc này. Họ chưa từng trải qua một lần nói chuyện vào lúc sáng sớm, hay bất kỳ hành động nào khác cho tới tận lúc này, chính vì bản chất của mối quan hệ giữa họ. Có lẽ đáng để tiếp tục khám phá nếu như chàng thử sử dụng cách tuyệt vời nhất để dỗ nàng tỉnh dậy.

Tiếng chuông điện thoại di động của chàng vang lên trong phòng khách đã ngăn chàng thực hiện ý định của mình. Còn có những vấn đề khác nghiêm trọng hơn trong đời chàng ngay lúc này chứ không phải việc cơ thể Sara có tuyệt vời như chính mùi hương của nàng hay không.

Chàng nhẹ nhàng lách người ra, đứng im một lúc trong khi nàng lẩm nhẩm điều gì đó trong giấc mơ rồi sau đó yên vị trên chiếc gối mà chàng vừa gối đầu. Vẫn còn một quầng tím mờ bên dưới mắt nàng và gương mặt nàng vẫn xanh xao như buổi chiều hôm nàng tìm đến văn phòng gặp chàng. Dù nàng có từng làm gì trong thời gian qua, thì chắc chắn đó không phải là một việc dễ chịu, chắc chắn như vậy. Chàng mặc chiếc quần rộng vào và ra phòng khách nghe máy.

Tin tức về Benedict không quá khả quan nhưng có hy vọng, đã đến lúc chàng đến để thay ca cho Alex và Loren. Chàng tắm nhanh chóng, thay bộ quần áo mang theo đêm qua, rồi để lại một mảnh giấy nhắn cho Sara trên bàn bếp. Khi chàng quay trở lại phòng ngủ, nàng vẫn đang say giấc. Chàng không thể cưỡng lại việc đứng ngắm nàng thêm một lúc trước khi đến thẳng bệnh viện. Nàng đã thay đổi tư thế một lần nữa, đôi chân trần của nàng thò ra cửa quây bên dưới chăn - những chuyển động rất nhẹ nhàng ngay cả khi đang ngủ. Nàng hẳn là một chuyên gia đây, chàng phỏng đoán, cảm thấy bụng mình lại quặn lên. Mềm mại, bốc lửa - chàng muốn ngừng việc tra tấn bản thân mình nhưng lại không ngoảnh mặt đi được.

Gấu áo của nàng bị kéo xệch lên cao hơn bên trên đôi chân thon dài, để lộ ra một phần mông khi nàng nằm co người lại, một cánh tay đang ra trên gối. Cổ áo của nàng trễ xuống lộ ra một bên ngực.

Chàng đang ngắm nhìn, nàng lại chuyển động một lần nữa, lăn người trên giường. Miệng chàng khô khốc. Nàng giống như một trái đào chín. Mái tóc đỏ sẫm của nàng xoa trên gương mặt, hàng mi đang hấp háy, có lẽ nàng sắp tỉnh dậy. Chàng cố gắng chống lại ý muốn xông tới giường và đặt một nụ hôn phớt lên đôi môi hồng xinh đang hé mở của nàng. Chàng xiết chặt tay nắm bằng đồng của cánh cửa phòng ngủ, khẽ lắc đầu rồi nhanh chóng khép cửa lại, tạo ra một tiếng cạch khẽ. Làm thế nào nàng đột nhiên khiến chàng quên đi một cách quá nhanh chóng, rằng trước đây chàng đã dễ dàng gạt bỏ hình ảnh của nàng ra khỏi tâm trí.

Rina vươn người tung chăn và ngáp dài - rồi ngồi thẳng dậy. Reynard, chàng dâu rồi? Nàng túm lấy vạt áo ngủ của mình và kéo mạnh xuống, rồi, nàng nhận ra như vậy sẽ để lộ phần bên trên cơ thể, nàng đành thả nó trở về vị trí cũ. Nàng trườn người khỏi giường và tiến về cánh cửa phòng ngủ, cẩn thận lắng nghe âm thanh bên ngoài. Không gì cả.

Từ từ, nàng mở cửa và lắng nghe lần nữa. Lũ chim đang líu ríu ồn ã bên ngoài, vọng vào trong ngôi nhà gỗ hoàn toàn vắng lặng.

Nàng không biết mình cảm thấy căng thẳng hay thanh thản khi biết chàng đã đi. Nàng không biết mình đã đóng vai như thế nào. Và nàng sức nhớ ra nàng phải liên lạc với Sara để biết khi nào chị ấy quay về.

Rina tìm chiếc điện thoại BlackBerry và gọi số của chị gái. Nàng nhú mào khi thấy cuộc gọi chuyển thẳng sang chế độ thư thoại. Nàng chỉ muốn cúp máy và gọi lại, cho tới khi Sara phải trả lời, nhưng nàng bình tĩnh lại vì nhớ ra chị gái nàng chưa bao giờ cố ý tránh cuộc gọi của nàng trước đây, vì vậy nàng để lại một tin nhắn.

“Tai nạn xảy ra. Benedict bị thương. Em biết họ đang mong em - hay đúng hơn là chị - sẽ đến bệnh viện tiếp ngày hôm nay và em không biết mình có thể tiếp tục đóng giả chị trong vòng bao lâu. Chị hãy gọi điện cho em nhé, Sara”.

Nàng thở dài, kết thúc cuộc gọi và bước qua phòng bếp. Nàng nhìn thấy mẫu giấy nhắn của Rey. Mắt nàng lướt qua những dòng chữ viết tay rõ ràng, rần rỏi. Vậy là chàng sẽ đưa xe đến đón nàng vào lúc mười giờ. Nàng nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường bên trên lò nướng. Nàng còn hai giờ để chuẩn bị. Và hai giờ để tìm ra cách nói với chàng sự thật về Sara. Viễn cảnh đó khiến nàng cảm thấy như có một bát cháo yến mạch vón cục trong bụng, nặng nề và khó tiêu vô cùng.

Rina tìm một bộ quần áo mới, tắm táp và thay đồ. Nếu như may mắn, nàng sẽ đến thị trấn gần nhất để mua lượng rau củ cần thiết và trở về trước khi đối mặt với Rey, rồi tùy thuộc vào phản ứng của chàng. Rất có thể đó sẽ là lần cuối.

Rina băn khoăn một lúc, đứng trước chiếc xe đạp màu đen to tướng, có rọ gắn phía trước. Nàng có dám đi không? Không có mũ bảo hiểm, không dây an toàn, thậm chí bản thân chiếc xe còn thiếu một số chi tiết, và nhìn vào đồng mạng nhện bám đầy khung xe đủ biết nó đã dựa vào bức tường phía sau ngôi nhà như thế rất lâu rồi mà không ai chạm tới.

Nàng rùng mình. Nàng ghét nhện. Nhưng dù sợ nhện đến thế, nàng vẫn thích được ăn sáng, mà bữa điểm tâm nhẹ của nàng đã sử dụng gần hết số rau sạch còn lại trong nhà. Nàng nhắc một thanh củi từ đồng củi được chất bên trong một căn lán nhỏ, bên cạnh một đồng gỗ xẻ lớn, và cẩn thận hất mớ mạng nhện đi trước khi dắt chiếc xe ra ngoài ánh mặt trời để kiểm tra lốp xe. Chiếc bơm xe đạp cũ đặt bên hông xe may sao vẫn còn đủ sức để bơm một lượng hơi vừa đủ làm căng lốp. Nàng cúi đầu xuống lắng nghe. Không có tiếng hơi xì ra ngoài. Cẩn thận vẫn hơn, nàng đạp vài vòng lên xuống trên con đường trước mặt ngôi nhà. Nàng hài lòng vì lốp xe vẫn giữ được hơi, nàng vào nhà lấy ví, chìa khóa và thả vào rọ xe trước khi mặc chiếc quần thụng vào người. Có lẽ màu trắng không phải là lựa chọn tốt nhất, nàng nghĩ khi đặt chân lên bánh xe và cả người cả xe lắc lư trên đường.

Nàng đạp xe chưa được hơn hai cây số thì một đám bụi lớn xuất hiện từ phía xa. Nàng biết đây là con đường của tư nhân, vì thế nàng ngạc nhiên khi thấy có phương tiện giao thông khác xuất hiện trên đường. Và chiếc xe đó phóng rất nhanh, căn cứ vào số lượng bụi mà nó tạo ra trong không khí. Khi chiếc xe tiến lại gần hơn, nàng nhận ra đó là chiếc Ferrari của Reynard. Chàng phóng chậm lại và dừng xe trên con đường bụi mù. Rina đợi cho đám bụi lắng xuống rồi tiến lại gần hơn.

Chàng hạ cửa xe và tì một tay vào cửa xe đang mở, “Em đang làm cái gì thế?”

Rina bực mình. Đâu cần đầu óc bác học mới hiểu nàng đang làm gì.

“Em đi mua một số đồ”.

“Em bắt đầu đạp xe đi mua đồ từ khi nào vậy?”, chàng bình luận trong lúc mở cửa và bước ra khỏi xe.

Mắt nàng lại bị hút vào hình ảnh của chàng. Chàng mặc một chiếc quần ghi xám, chiếc áo len đan dài tay màu trắng, tay áo xắn lên để lộ cánh tay rắn chắc và rám nắng. Đôi mắt nâu nhạt của chàng đã bị che bởi đôi kính đen và tóc chàng bị một cơn gió nhẹ thổi bay, hất ngược trên trán.

Nhận ra chàng đang đứng đó đợi câu trả lời, nàng cố nhớ lại chàng vừa nói gì và tóm lấy ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng.

“Em thiếu vài thứ”.

“Thế sao em không làm cái việc em vẫn thường làm là viết một danh sách những thứ cần mua cho người quét dọn?”

Rina cố kiềm sự ngao ngán và ngấm ngấm trách cứ chị gái nàng vì đã đẩy nàng vào rắc rối thế này. Nàng cảm thấy như từ bây giờ nàng phải bước đi trên dây vậy.

“Em cần vận động”, nàng nhún vai giải thích, “Thêm nữa, sáng nay trời đẹp và em không nghĩ là anh sẽ đến ngay. Hôm nay Benedict thế nào?”

“Bác sĩ đang thảo luận việc giúp nó tỉnh sau cơn hôn mê. Abuelo và Javier đang ở bệnh viện, vì vậy anh nghĩ anh nên về đón em đến đó sớm”.

“Được rồi, vậy anh đi theo em”, Rina đề nghị và nhảy tót lên chiếc yên xe tả tơi.

“Hoặc chúng ta có thể cứ để cái xe ở đây, và mang về khi chúng ta quay lại”, Rey nói và một bên lông mày của chàng khẽ nhếch lên như thể toàn bộ ánh nhìn chế giễu của chàng trước hình ảnh của nàng đã được đôi kính đen che hết đi.

“Không, em không làm thế được. Nó có thể bị mất trộm. Lúc đó chủ nhân của nó sẽ nói gì?”

“Sara, đừng đùa nữa. Anh là chủ nhân của cả ngôi nhà và mọi thứ trong đó. Hoặc ít ra thì gia đình anh là chủ. Em biết điều đó mà”.

Rina đột nhiên xâu chuỗi mọi chuyện lại với nhau. Dòng chữ nạm vàng đẹp đẽ del Castillo mà nàng nhìn thấy trên đỉnh núi cách vài cây số từ cửa sổ nhà bếp. Đó chính là họ của Reynard, là toàn bộ cảm giác về danh tiếng và đặc quyền mà nàng cảm nhận từ chàng và các anh em của chàng từ phút đầu tiên nhìn thấy họ. Điều đó cũng giải thích vì sao Sara ở lại ngôi nhà của bà gia sư. Đây là đất đai của gia đình họ, vậy thì hôn thê của chàng sẽ ở đâu nếu không ở cùng với họ?

“Em vẫn muốn *cất* nó đi. Em không muốn gặp *rắc rối* với anh”, nàng nửa đùa nửa thật.

Chàng khẽ nhếch mép khiến trống ngực nàng rộn ràng. Mặt đối mặt, gương mặt chàng đã đẹp như một vị thần, nhưng với nụ cười nửa miệng như thế, chàng có thể phá hủy mọi thứ. Nàng bắt đầu nhấn pê-đan xe, hy vọng mình không làm điều gì ngu ngốc như ngã chổng kên ra đường hay lao xuống rãnh. Nàng nghe thấy tiếng động cơ xe của chàng rì rì phía sau với tốc độ của một con sên.

Mỗi khi nhấn pê-đan xe, nàng ý thức được phần phía sau của mình trông như thế nào. Chiếc quần cotton mà nàng đang mặc sẽ xiết chặt vào hông và đùi của nàng. Đến lúc đạp về đến ngôi nhà, cả người nàng đã phồng phồng. Và dù đã cố tránh vài vết đầu xe đã dính vào ống quần của nàng, nàng đành xin phép thay đồ trước khi cả hai đến bệnh viện.

Nhìn qua đồ đạc của chính mình, nàng lao thẳng đến tủ quần áo của Sara và vớ đại thứ đầu tiên nàng chạm tới trên mắc áo. Đó là một chiếc đầm hoa sáng màu với hình lá bạc hà xanh, tên thương hiệu trên chiếc áo cho biết giá của cái áo đắt hơn nhiều so với mức thông thường Rina vẫn chi tiêu cho quần áo của mình. Đây thực ra lại là điều hay, nàng quyết định như vậy khi trút bỏ bộ quần áo cũ và mặc chiếc váy lên người. Sara luôn muốn tiêu tiền hơn là tiết kiệm, và đây là lần đầu tiên Rina hoàn toàn đồng tình với chị mình.

Nàng biết Sara sẽ không cần nhắc nếu biết nàng mượn đồ của chị, chưa tính đến thực tế là chính chị đã yêu cầu nàng làm vậy, nhưng Rina có cảm giác chiếc váy này rất đặc biệt. Nàng cảm nhận rõ ràng như thế khi lớp vải mềm mại trượt trên chân nàng và khi nàng xỏ chân vào một đôi dép xỏ ngón hợp màu chiếc váy.

Nàng mau chóng bước vào phòng tắm để xem lại lớp trang điểm và thận trọng kiểm tra điện thoại của mình. Cuối cùng đã có một tin nhắn từ Sara. Rina khẽ găm gừ vì tức giận. Lẽ ra cô chị thích chạy trốn của nàng phải nhắn tin vào thời điểm nàng có thể nhắn tin trả lời hoặc gọi lại chứ? Rina đọc nhanh tin nhắn.

Xin lỗi vì chị không liên lạc. Chị hy vọng mọi chuyện với Ben sẽ không sao. Làm ơn, em làm gì cũng được, nhưng đừng kể với Rey những việc chị đã làm. Chị sẽ gọi lại cho em sớm thôi. Yêu em. Sara.

Trái tim của Rina rơi tõm. Nàng đã dồn mọi quyết tâm để kể lại toàn bộ câu chuyện với Reynard và bây giờ một lần nữa Sara lại van xin nàng đừng làm thế. Chuyện này khiến nàng phát ốm, nhưng dù cảm giác của chính nàng là như vậy, nàng quyết định sẽ giúp Sara thêm một lần nữa. Nếu may mắn, chị nàng sẽ trở về trong vòng một ngày nữa và mọi chuyện sẽ không sao.

Nàng miễn cưỡng chuyển điện thoại về chế độ yên lặng. Nếu Sara gọi đến lúc này, chị ấy sẽ phải để lại thư thoại. Rina thực sự không nghĩ rằng nàng có thể nói chuyện với cô chị sinh đôi của mình khi chồng sắp cưới của chị

đang ngồi sát bên cạnh trong chiếc xe hơi bé tí của chàng. Và đương nhiên bệnh viện không cho nàng mở điện thoại trong khu vực Benedict đang được chăm sóc. Rina vẫn còn nhớ như vậy khi bố nàng trải qua lần đau tim cuối cùng khiến ông qua đời.

“Sara, em đã xong chưa? Chúng ta phải quay lại bệnh viện”.

Tiếng của Rey bên ngoài phòng tắm khiến nàng sực tỉnh. Nàng vịn vòi nước và để nước lạnh xối qua cổ tay trước khi vịn vòi lại.

“Chỉ một phút thôi. Em sắp xong rồi”, nàng nói với ra.

Nàng vớ lấy lọ nước hoa và xịt một lượng nhỏ dưới hai tai rồi xịt dọc theo chiều dài mái tóc và túm nhẹ nó lại bằng những chiếc kẹp tóc của Sara. Điểm có lợi của việc củng cố mái tóc rối, dài, màu đỏ là cả hai đều để những kiểu tóc khá giống nhau. Thế là xong. Nàng có thể giải quyết được mọi việc, nàng khẳng định khi ngắm mình trong gương. Mọi chuyện, không biến thành chuyện riêng, ít nhất là như vậy.

Khi họ bước ra khỏi nhà, nàng nghe tiếng Rey hít thở nhẹ nhẹ, “Mùi hương dễ chịu quá. Khác với loại em thường dùng”.

Rina nuốt cực giận trong họng. Nàng chưa từng nghĩ tới loại nước hoa mà Sara vẫn dùng. Chị gái nàng luôn thích hương hoa cỏ nồng nàn, hương phượng Đông trong khi nàng là kiểu người thích hương hoa nhẹ nhàng. Đây lại là một ví dụ của việc nàng sẽ phải cẩn thận như thế nào khi tiếp tục diễn vai.

Nàng xoay người lại, cười với Rey, đẩy gọng kính râu lên để chàng không nhìn được ánh mắt đang nói dối của mình. Sara luôn cảnh báo với nàng rằng nàng thể hiện quá nhiều.

“Em mới dùng mùi này khi đi chơi. Anh có thích không?”

Từ phía sau nàng, Rey cúi người xuống và hít hà lần nữa, môi của chàng chỉ cách cổ nàng vài xăngtimet.

“Ừ, anh thích”.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng của Rina bằng tốc độ ánh sáng, khiến nàng thấy nhói đau. Nàng hơi lảo đảo, và chỉ đứng vững lại được khi Rey đưa tay ra để đỡ lấy nàng.

“Em không sao”, nàng vội nói, né khỏi vòng tay của chàng trước khi nàng tự cho mình sung sướng sà vào đó.

Chính nàng vừa nói điều gì với bản thân mình vài phút trước chứ? Về việc giải quyết mọi chuyện mà không biến nó thành việc quá cá nhân? Ngay lúc này đây, có vẻ như đó chính là trở ngại lớn nhất đối với nàng, bởi vì bất chấp mọi chuyện, nàng đang phải cố cưỡng lại ham muốn biến chuyện này thành việc thật sự riêng tư.

Năm

Thông tin mới nhất ở bệnh viện không hề tốt lành.

Thay vì kéo Benedict ra khỏi cơn hôn mê, các bác sĩ đã chẩn đoán lại ca của anh và quyết định sẽ giữ anh trong tình trạng đó trong vòng ít nhất là hai ngày nữa. Mặc dù túi hơi đã kịp thời bung ra và tránh cho anh những thương tích nghiêm trọng ở vùng đầu, nhưng vẫn còn những vết tụ máu trong đầu khiến các bác sĩ lo lắng. Lại thêm bốn mươi tám tiếng đau khổ cùng cực, chờ đợi trong hy vọng rằng em trai của họ có thể tìm được đường thoát khỏi nỗi đau đớn và bóng đêm, để sống sót.

Rey tựa lưng vào chiếc ghế nhựa cứng trong phòng đợi riêng và trao đổi bằng mắt với Alex. Bằng cách nào đó, họ phải vượt qua được chuyện này - và quan trọng hơn, bằng cách nào đó họ phải đưa được Benedict vượt qua nó. Rey không cần sử dụng đến lời nói để biết rằng cả chàng và Alex đang nhớ lại buổi tối cuối cùng ba anh em họ ở bên nhau. Đó là từ nhiều tuần trước, vào đêm Abuelo đột quy, và giờ đây là những vết thương có khả năng đe dọa đến tính mạng của Benedict? Liệu những lời nói cuồng loạn của một người đàn bà bị khinh rẻ có thực sự ảnh hưởng đến chín thế hệ sau đó - và chính ba anh em chàng sẽ là những người cuối cùng của gia đình nếu cả ba không cùng nhau hành động? Một lần nữa, sự bất an khiến chàng lạnh gáy. Chàng thở hắt ra vì giận dữ và ngã người ra sau ghế. Việc cứ thụ động chờ đợi như thế này khiến chàng khó chịu. Tự nhiên chàng có quá nhiều thời gian phải suy nghĩ.

Bác sĩ chỉ cho phép một người nhà của bệnh nhân vào thăm một lần, và chỉ được thăm từ bốn đến mười phút mỗi giờ. Loren vừa trở ra từ chỗ của Benedict và Rey nhận ra nét thảng thốt trên gương mặt cô, đó chính là hình ảnh của chàng lúc này, khi vừa vào thăm Ben. Chàng cảm thấy vừa căm giận vừa sợ hãi khi nhìn thấy em trai mình xanh xao và bầm tím, cơ thể phủ kín bởi vết thương, dây nhợ và ống từ khắp nơi, thậm chí từ chiếc máy thở.

Cả chàng và Alex đều cảm thấy không thể rời khỏi bệnh viện sau khi nghe tin vào buổi sáng. Benedict đang trong tình trạng rất hiểm nghèo. Họ phải ở lại đây, dù không thể ở cùng phòng với đứa em trai mình đầy thương tích, nhưng nhất định phải ở đây. Tình thương của họ càng lớn khi ông già Abuelo bướng bỉnh khẳng khẳng đòi ở lại bệnh viện cả ngày, nhưng do đã kiệt sức, ông đành miễn cưỡng về Viện Phục hồi chức năng để nghỉ ngơi.

Rey lại xoay người trên ghế một lần nữa. Mấy chiếc ghế này thật khủng khiếp. Và Sara đi đâu thế nhỉ? Nàng đã rời đi vài giờ rồi, cùng với Javier và Abuelo, trước đó nàng chỉ nói: “Em phải đi kiểm vài thứ”. Nhưng nàng thì cần kiểm cái quái gì chứ, chàng tức giận nghĩ. Vị trí của nàng là ở bên cạnh chàng - hoặc ít nhất là để chàng nhìn thấy nàng đang ở cạnh chàng.

Giờ nàng đã trở về từ Pháp, chàng càng ghi nhớ sâu sắc thêm việc chàng phải thể hiện với gia đình mình, rằng chàng đang tuân theo đúng các điều khoản mà ba anh em đã thống nhất với nhau. Đó là việc cả ba sẽ làm mọi chuyện để ông của họ được thanh thản, ông già cần thôi lo lắng về lời nguyện rửa trắng trợn. Chàng đang làm phần công việc của mình, cùng với Sara. Bây giờ, chỉ còn chờ Benedict khỏe lại và làm nốt phần việc tương tự của nó.

Âm thanh bên ngoài cánh cửa phòng chờ khiến chàng chú ý. Chàng và Alex nhìn nhau tỏ ý không hiểu, trước khi bật dậy để xem âm thanh ồn ào kia là gì. Nếu tiếp tục om sòm như thế, cô nàng y tá của tầng này sẽ chạy ngay đến, ra lệnh cho họ phải yên lặng bằng cái nhìn chăm chăm đầy tính đàn áp quen thuộc.

Trước sự ngạc nhiên của Rey, cánh cửa mở ra và một đoàn nhân viên bảo hành bước vào cùng với hai cái xe đẩy, một cái trống rỗng còn cái kia chất đầy các thùng hàng được đóng gói trông rất nặng nề. Họ bước vào phòng, Sara theo ngay phía sau, miệng cười rất tươi.

“Cảm ơn các anh. Đúng là mấy thứ kia cần phải chuyển đi, sau đó các anh có thể mang đồ đạc mới vào”.

“Đồ đạc mới ư?” Rey hỏi, nhìn chăm chăm vào cô vợ sắp cưới của mình. Nàng đang nghĩ cái gì vậy? Đồ đạc mới cho phòng đợi trong bệnh viện ư?

“Vâng”, nàng nói, tránh sang một bên nhường chỗ cho hai người đàn ông khi họ nhấc những chiếc ghế nhựa lên và quăng chúng vào trong chiếc xe đẩy để trống trước khi mang vào một chiếc ghế sofa ba đệm ngồi trông vô cùng thoải mái, cùng với hai chiếc ghế tựa và một bộ những chiếc bàn nhỏ được đánh bóng và một chiếc tủ búp phê nhỏ, “Đồ đạc mới đây. Không ai là không cảm thấy thoải mái khi sử dụng chúng”. Nàng vẫy tay chào tạm biệt với cái xe đẩy bên ngoài cửa, “Thêm nữa, nếu em chỉ mua một chiếc ghế tựa cho Abuelo, ông sẽ từ chối không ngồi, đúng không?”

Không còn điều gì để tranh cãi nữa. Ông già thà ngồi bệt trên sàn còn hơn thừa nhận việc tuổi tác và xương cốt của ông già cho phép ông đặc quyền được có một chỗ ngồi thoải mái hơn những người khác.

“Đương nhiên, em nói đúng”, Rey thừa nhận, bước sang một bên nhường chỗ cho một nhân viên bảo hành đặt chiếc tủ búp phê dựa vào tường, gần một ổ điện gắn trên tường, “Chắc chắn là ông sẽ từ chối”.

Sara quả thật vô cùng tinh ý khi nhận ra điều đó nhanh đến vậy - nàng chỉ mới gặp ông già đứng đầu gia đình nhà del Castillo ngày hôm qua - nàng tinh tế và vô cùng quan tâm tới nhu cầu của một ông già để ông được thoải mái. Rey ngấm nàng kĩ hơn. Từ khi nào nàng trở nên chú ý đến mọi việc như thế? Khi nàng mỉm cười lại với chàng, chàng cảm thấy một tình cảm trào dâng đầy bất ngờ bên trong dành cho Sara, một tình cảm ấm áp và sâu nặng. Cảm xúc ấy khiến chàng ngỡ ngàng và có phần bối rối. Chàng không quen với việc có những cảm xúc như thế này dành cho phụ nữ.

Bình thường, chàng tự cho phép mình sa vào những mối quan hệ tình cảm nhằm thỏa mãn những nhu cầu thể xác của cả hai bên. Chàng luôn tiến hành những bước đúng đắn để đảm bảo tất cả các bạn tình của chàng sẽ cảm thấy họ đặc biệt và được nâng niu, tùy theo thời gian chàng muốn ở

bên họ là bao lâu. Với Sara cũng thế, cho tới khi nàng trở về từ nước Pháp, chính xác là như vậy.

Như thế đó là hai con người hoàn toàn khác biệt, hoặc có thể Sara mà chàng đề nghị đính hôn, và cẩn thận giải thích rõ ràng rằng “hãy cùng nhau đính hôn” để không bao giờ phải đề cập đến một lễ kết hôn thực sự, đã thay đổi khi nàng đi xa. Sự khác biệt đó khiến chàng vừa lúng túng lại vừa mê mẩn.

Chỉ vì tai nạn của Benedict thôi, chàng tự nhủ. Không thể là vì lý do nào khác. Nàng không hề thay đổi, chỉ do cách chàng nhìn nhận về nàng đã khác, trong tình trạng đầu óc như thế này. Tất cả mọi cảm xúc của chàng đều đang dồn về việc ba anh em chàng có thể sẽ mất một người.

Nhưng dù chàng đã cố tự thuyết phục bản thân theo hướng này, chàng cũng không thể thôi tự hỏi lòng: vậy Sara mà chàng biết trước đó có bao giờ từng lo lắng nhiều đến thế cho sự thoải mái của một ông già hay chưa, đó là còn chưa kể tới việc quan tâm đến niềm kiêu hãnh của ông già, chưa kể tới việc nàng còn mua thêm máy pha cà phê Espresso cùng với tủ lạnh nhỏ để đựng đồ tươi, đồ snack ít béo và sữa cho tất cả các thành viên trong gia đình. Có lẽ chàng đã đánh giá sai về nàng. Nhưng dù đã nghĩ thế, điều đó cũng không khiến chàng thấy vấn đề trở nên rõ ràng hơn. Reynard tin vào trực giác của chàng khi đánh giá người khác. Đó là một kỹ năng không thể thiếu trên thương trường mà chàng đã phải mất nhiều năm mới có được. Chàng biết Sara là người như thế nào - đã biết rõ kể từ khi chàng gặp nàng ở buổi tiệc hàng năm của nhà del Castillo để ủng hộ cuộc đua cưỡi ngựa. Nhưng làm thế nào một người phụ nữ có thể trở nên hoàn toàn khác biệt đến vậy? Một mặt, nàng là người của những bữa tiệc - hài hước và khiêu khích - và mặt kia, nàng lại là kiểu người khác, tốt bụng và đầy lòng trắc ẩn cùng với sự ấm áp chạm tới trái tim của người khác. Thật là phi lý. Một Sara mà chàng từng biết đang làm tròn nhiệm vụ với gia đình chàng nghiêm túc hơn nhiều so với những gì chàng từng mong đợi. Giờ đây, chàng bắt đầu tin rằng nàng không phải kiểu người dễ dàng cười phá lên và rũ bỏ hôn ước.

Mặc dù chàng không hề thực sự có ý định cưới nàng, một ham muốn được bảo vệ nàng trào lên bên trong đã cảnh báo rằng: chàng cũng không hề muốn làm tổn thương nàng.

Nếu chàng kết hôn thật với nàng thì sao, một tiếng nói nhỏ vang lên bên trong chàng. Không, chàng dập tắt suy nghĩ đó ngay lập tức. Đó không phải là một phần của kế hoạch. Chàng không tin vào lời nguyện, vì vậy vấn đề không phải là việc chàng đính hôn hay kết hôn, nó chẳng liên quan đến vấn đề nào cả. Chàng không bao giờ nghĩ tốt đẹp về chuyện kết hôn - đó chỉ là điều mà chàng hiểu đến “một ngày nào đó” sẽ phải xảy ra - nhưng chàng cũng biết rằng chàng sẽ chỉ thực sự đưa đầu vào tròng khi đã sẵn sàng, không phải vì mệnh lệnh của một ông già hay sợ hãi, dù chàng có yêu ông của mình đến thế nào đi chăng nữa.

Mặc dù có những suy nghĩ bên trong xấu xa đến vậy, chàng phải thừa nhận rằng chàng đã quan tâm đến Sara theo cách chưa bao giờ có trước đây. Chàng tiến đến bên nàng, thoáng nhận ra nét ngạc nhiên lướt qua gương mặt xinh đẹp của nàng, và kéo sát nàng vào vòng tay của chàng. Nàng cứng người ra một phút, trước khi cơ thể mềm mại của nàng tan ra trong cánh tay chàng. Mềm mại và cứng rắn. Nét nữ tính va chạm với sự nam tính. Và mọi chuyện thật tuyệt. Tuyệt đến mức choáng váng. Mọi phần trên cơ thể chàng hướng tới cơ thể nàng. Hơi thở của chàng chậm rãi, từ tốn và nhịp đập trái tim của chàng gần như hòa nhịp với trái tim người phụ nữ chàng đang ôm trong vòng tay. Lần đầu tiên trong suốt nhiều giờ đồng hồ, chàng thực sự cảm thấy được thả lỏng.

“Cảm ơn em”, chàng thầm thì phía bên trên mái tóc đỏ rực của nàng, “Em thật tuyệt vời”.

“Em rất sẵn lòng”, nàng hơi trêu chọc chàng, cố làm dịu tình huống xuống, “Hơn nữa, em chỉ định thuê mấy món này trong một thời gian ngắn, nhưng em lại nghĩ gia đình anh có thể sẽ muốn được tặng chúng cho bệnh viện dài

lâu, để những gia đình khác phải trải qua những điều mà mọi người đang chịu đựng có thể sử dụng”.

Nàng lách người ra khỏi tay chàng và bước tới bên chiếc máy pha cà phê, nhắc quyển sách hướng dẫn lên. Dù nàng cố tỏ vẻ đang đọc chúng, chàng dám khẳng định sự va chạm đã khiến nàng bối rối. Nàng bối rối ư? Nhưng chính chàng cũng hoàn toàn lúng túng. Máu trong cơ thể chàng chạy rần rần. Kể cả khi Loren và Alex thể hiện sự cảm kích thầm lặng bằng cách ngồi xuống một đầu ghế và ôm nhau, hoàn toàn không để ý đến ai khác, thì chàng cũng chỉ tập trung toàn bộ ánh nhìn vào Sara lúc này đang đứng một mình.

Rina cảm nhận được lớp lông phía sau cổ mình đang dựng lên cái nhìn đắm đắm của Rey. Lúc này nhào vào vòng tay của chàng là việc quá đơn giản. Nhưng nàng phải liên tục nhắc nhở bản thân rằng chuyện này chỉ là tạm thời và khi chuyện khủng hoảng vì tai nạn của Benedict qua đi, và nàng thực sự hy vọng nó sẽ qua đi, nàng có thể nói với Reynard sự thật vì sao nàng lại ở đây thay cho chị gái mình.

Một phần trong nàng ước gì nàng chưa hề đồng tình với kế hoạch của chị gái mình. Hoặc nàng kiên quyết nói sự thật với Reynard khi lần đầu gặp chàng ở văn phòng. Nhưng khi nhìn thấy tất cả những chuyện mà người nhà họ phải trải qua, nàng cũng không thể làm như vậy với chàng được. Nàng đã hiểu quá rõ cảm giác khi bị người hứa hôn với mình từ chối. Chuyện đó sẽ còn trở nên tồi tệ đến mức nào khi cùng lúc, một người khác mà mình vô cùng yêu thương đang phải đấu tranh sinh tử?

Không, những việc nàng đã làm là những gì tốt nhất nàng có thể và cũng chính là công việc nàng từng làm để kiếm sống khi còn ở nhà - nàng thường kí những hợp đồng làm việc kiểu “Cô gái ngày thứ Sáu”. Như thế, những hiểu biết và kinh nghiệm của nàng trong quan hệ cộng đồng và giải quyết vấn đề đã giúp nàng hoàn thành tốt nhiệm vụ tự phân công của mình, để đảm bảo mọi người trong gia đình họ đều được chăm sóc khi đang phải

đổi mặt với tai nạn của Benedict. Nàng muốn đảm bảo rằng thời gian gia đình del Castillo có mặt ở bệnh viện đều trôi qua một cách thư thái để họ có thể dồn toàn bộ sức lực cho người cần tới sự quan tâm nhiều nhất. Dù đó là chuẩn bị những bữa ăn đầy đủ dinh dưỡng để mang đến phòng chờ, hay mang đồ để thay và chuẩn bị sẵn nước tắm và bồn tắm, nàng sẽ làm tất cả những chuyện đó.

Còn sự thật ư? Nàng sẽ đổi mặt với nó sớm nhất khi có thể, và với cách dễ chịu nhất.

Hai ngày tiếp theo trôi qua trong sự nặng nề. Cả gia đình dường như đang mắc kẹt trong chiếc rọ hoang mang cho tới khi hết nửa ngày của ngày thứ ba, khi bác sĩ của Benedict bước vào trong phòng đợi. Rina quá lo sợ đến mức không dám hy vọng vào tin tức tốt lành khi nhìn thấy ông ta bước vào, gương mặt của ông trông rất nghiêm trọng. Nhưng sau đó, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm khi nụ cười nở trên gương mặt ấy.

“Anh del Castillo đã có nhiều tiến triển trong hai ngày qua. Anh ấy đã qua cơn hôn mê và mọi dấu hiệu đến lúc này đều rất tốt. Tất nhiên, để hồi phục hoàn toàn còn mất nhiều thời gian, nhưng tôi chắc chắn rằng khi có sự hỗ trợ của gia đình, anh ấy sẽ làm được”.

Rey và Alex dồn dập đặt thêm các câu hỏi cho bác sĩ ngay sau đó, nhưng Rina để ý thấy Abuelo vẫn ngồi trên ghế, đôi mắt ông bỗng nhiên ngập nước. Nàng quỳ xuống bên cạnh ông và nắm lấy bàn tay xương xẩu của ông.

“Là tin tốt lành mà, Abuelo. Benedict sẽ ổn thôi. Cậu ấy rất mạnh mẽ, cậu ấy sẽ làm được”.

Aston del Castillo nhấc một tay lên, dịu dàng vuốt tóc nàng.

“Cảm ơn cháu, ta biết thằng bé sẽ không sao. Nó là người nhà del Castillo. Bây giờ chúng ta phải chiến đấu chống lại lời nguyền trước khi quá muộn”.

Rina đã từng nghe loáng thoáng về lời nguyện trước đây, nhưng vẫn chưa có ai nói với nàng chính xác chuyện đó là gì.

“Quá muộn ư?”, nàng hỏi, “Hãy nói cho cháu biết, tại sao lại là quá muộn?”

“Sắp hết thời gian rồi. Chúng từ chối, không tin chuyện này. Cả Reynard cũng thế”. Ông già chậm chậm lắc đầu trước khi nhìn thẳng vào nàng với ánh nhìn có phần man dại, “Nhưng cháu có thể làm được. Cháu có thể giúp hóa giải được lời nguyện. Bà ta sẽ không đợi mãi mãi đâu”.

“Thưa ông, ông không nên làm cho tiểu thư đây lo lắng”. Javier cắt ngang trước khi Aston có thể nói thêm điều gì, “Cảm ơn, cô Woodville, cô đã biến những buổi thức đêm ở đây trở nên dễ chịu hơn rất nhiều đối với hai thân già này”.

“Cái gì, thân già ư? Tự đi mà nói người ấy”, Aston cười khẩy với người phục vụ của mình.

Rina từ từ đứng dậy. Ngày hôm nay nàng sẽ chẳng nghe được gì thêm từ Abuelo về lời nguyện, và bây giờ khi tình hình của Benedict đã trở nên khá quan trọng và với lời hứa hẹn cậu sẽ được chuyển khỏi phòng chăm sóc đặc biệt trong vòng hai ngày tới, nàng thừa hiểu họ sẽ không cần sự xuất hiện của nàng ở đây quá nhiều như trước. Nàng thấy mừng cho Benedict, mừng cho gia đình nhà del Castillo - nhưng bỗng nhiên chuyện đó khiến nàng buộc phải đối mặt với một sự thực khó khăn hơn rất nhiều.

Sau khi vị bác sĩ đã rời đi, và tất cả mọi người đồng ý rằng họ nên trở về nhà để nghỉ ngơi trước khi lần lượt thay phiên nhau quay lại vào buổi tối, Rina tiến đến bên Rey và khẽ chạm vào cánh tay chàng.

“Em trở về ngôi nhà gỗ đây. Có lẽ em sẽ gặp lại anh sau nhé?”

“Để anh lái xe đưa em về”, Reynard nhẹ nhàng nói, tiến lên phía trước nắm lấy tay nàng.

“Không, không sao. Em quen đi xe taxi rồi”.

“Em không nên quen thế. Em là vợ sắp cưới của anh, anh nên chăm sóc em tốt hơn, thay vì phải để người khác làm. Cảm ơn vì tất cả những việc em đã làm”.

“Không có gì, Rey, nhưng thật sự, em làm thế vì...”, nàng ấp úng trước khi nói tiếp, “Là ai trong tình huống này thì em cũng làm thế thôi. Anh nên dành toàn bộ sự ưu tiên cho Benedict”.

Trong một phút nàng đã nghĩ chàng sẽ ép nàng phải nói nốt điều nàng chuẩn bị nói ra trước khi nàng tự sửa lại, nhưng may mắn là chàng không làm thế. Thay vào đó, họ tạm biệt những người khác trong gia đình và Javier trước khi Rey đưa nàng ra ngoài hành lang, tay chàng vẫn nắm chặt tay nàng.

Sự va chạm ấy truyền cảm giác ấm nóng rộn ràng lên khắp cánh tay của nàng. Nàng vẫn chưa quen với phản ứng mạnh mẽ mỗi khi chàng chạm vào nàng. Nó hoàn toàn không bình thường, nàng chắc chắn như vậy. Thậm chí cả với Jacob, người nàng từng yêu - đến giờ vẫn còn yêu, nàng tự nhắc bản thân một cách mạnh mẽ như vậy - nàng cũng không hề có những hấp dẫn về mặt giác quan râm ran đến như vậy mỗi khi da thịt họ tiếp xúc với nhau.

Họ trở về ngôi nhà gỗ một cách nhanh chóng. Gánh nặng lo lắng về Benedict đã được đặt qua một bên, Rey đã hoàn toàn sẵn sàng để trở về cuộc sống bình thường. Khi bước ra ngoài, trước ngôi nhà gỗ, Rina vờn người để nói cảm ơn vì chàng đã đưa về, nhưng chàng đã kịp bước ra khỏi xe và tiến đến mở cửa xe cho nàng.

“Cám ơn anh”, nàng nói, chàng vẫn giữ cánh cửa và chìa tay ra đỡ nàng.

Khi làm vậy, nàng nhận ra mắt chàng đang hơi nheo lại và ngón tay cái của chàng vuốt vào ngón tay đeo nhẫn của nàng, đặc biệt là vết da có màu sáng hơn ở ngón tay.

“Nhẫn của em đâu?”, chàng hỏi, “Sao em không đeo?”

Trời ạ, nàng thầm nghĩ, trong lòng bồn loạn. Nàng chưa hề có thời gian để nghĩ tới cái phong bì mà Sara đưa cho nàng vào ngày chị ấy đến đây và thứ đồ có giá trị khủng khiếp bên trong.

“Em... em bỏ nó ra khi quay về. Em không muốn làm nó bẩn khi em rửa chén đĩa và với tất cả những chuyện đã phải làm. Em quên không đeo nó lại”.

Nàng lục tay vào túi, lấy ra chìa khóa của ngôi nhà rồi nhanh nhẹn tra vào ổ khóa cổ và mở cửa. Nàng đi vài bước tới ngay chiếc bàn nơi có bì thư của Sara. Nàng thầm rửa bản thân vì sự ngốc nghếch của mình. Rey có thể nhìn thấy nó bất cứ lúc nào và tự hỏi nó nằm ở đó vì lý do gì, và ai là “Rina Woodville” trên phong bì đề tên người nhận. Và nếu chàng đã đọc thư của Sara thì sao?

Nàng nhón lấy chiếc phong bì và chiếc nhẫn kim cương long lanh rơi ra tay nàng. Nàng đeo vào ngón tay, kim loại lạnh khiến ngón tay của nàng có chút ớn lạnh và gợi nàng nhớ tới lời nói dối nàng đã đồng ý sẽ tiếp tục thực hiện.

“Đấy, anh thấy chưa. Trở lại vị trí cũ”.

Nàng mỉm cười, nhưng trước sự ngạc nhiên của nàng, Reynard không hề cười đáp lại. Chúa ơi, phải chăng chàng đã đoán ra sự thực? Chàng đã nhận ra bằng cách nào đó rằng nàng không phải là Sara chẳng? Reynard nhìn vào chiếc nhẫn trên ngón tay của Sara và chiếc phong bì mà nàng vừa lấy chiếc nhẫn ra, giờ vẫn đang nằm trên bàn. Chàng chỉ kịp nhìn lướt qua bên trên phong bì nhưng không kịp đọc những chữ viết bên trên đó. Có phải nàng sắp sửa kết thúc mọi chuyện với mình? Chàng băn khoăn. Nếu không vì sao nàng phải bỏ nhẫn vào trong một chiếc phong bì? Và đến tận bây giờ nàng vẫn đang nắm chặt chiếc phong bì đó trong tay. Có phải nó được gửi đến cho chàng không?

Chàng không thể để nàng làm như vậy được. Chàng không thể để nàng đi. Đặc biệt là lúc này. Ngoài hậu quả sẽ gây ra cho Abuelo, chàng đột nhiên nhận ra chính chàng chưa sẵn sàng để cho nàng đi. Nếu chàng có thể tiếp tục chuyện này lâu như chàng muốn, thì đã đến lúc phong tỏa mọi điểm dừng. Trách nhiệm lớn nhất của chàng đối với gia đình mình là tạo dựng một màn kịch nhiều hồi cùng các anh em của mình. Không có chỗ cho việc suy nghĩ lại. Chuyện phải gìn giữ mối quan hệ hình thức thuần túy cũng không còn quan trọng - nếu phải ngủ với nàng để giữ nàng lại, thì chàng sẽ làm.

Nhưng nếu làm việc đó chẳng có gì là nặng nề thì sao? Rey nhắm mắt lại trong một giây, không muốn thừa nhận, dù là với chính mình, rằng viễn cảnh được ngủ cùng với Sara đáng ham muốn hơn mức chàng dám công nhận.

“Anh có muốn uống chút cà phê trước khi về nhà không?”, Rina nói, mặc dù giọng nàng có vẻ miễn cưỡng, cứ như điều duy nhất nàng muốn lúc này là chàng hãy về nhà.

Nhưng chàng không nghĩ thế. Không đời nào. Không ai có thể rời bỏ Reynard del Castillo khi không được sự cho phép của chàng. Nén chặt sự nghi ngờ trong lòng, Rey tiến lên một bước về phía nàng và ngạc nhiên nhìn nàng lùi lại một bước. Chàng mỉm cười. Nàng có thể chạy, nhưng nàng không thể trốn được - không phải là bây giờ, khi chàng đã quyết định mối quan hệ của họ sẽ đi theo hướng nào tiếp theo.

“Không, cảm ơn em. Anh không muốn uống cà phê”.

Chàng cố ý quét ánh nhìn của mình từ mắt nàng xuống môi, nàng tự nhiên khẽ liếm môi, trước khi mắt chàng nhìn sâu hơn xuống ngực nàng. Bộ ngực nàng đang phập phồng lên xuống, phản bội lại lý trí của nàng và chàng lại cẩn thận tiến thêm một bước về phía nàng. Chàng có thể nhìn thấy phần ngực của nàng căng lên khi chúng ép sát vào lớp vải mỏng của chiếc váy. Hai chấm nhỏ bé ấy đang khao khát được chàng chạm vào.

“Vậy anh uống thứ gì khác nhé?”, nàng cố nài, lưng nàng đã chạm vào mép bàn, một bàn tay nàng đang cố với ra khoảng không giữa họ. Nàng đang cố gắng làm điều gì đó để ngăn việc chàng tiếp tục tiến lên, “Anh ạ, thứ gì khác chẳng...”

Chàng lại nhìn lại đôi mắt nàng và nhận ra con người nàng đang nở ra, rồi chàng đứng sát hẳn bên nàng, xóa bỏ mọi khoảng cách giữa họ.

Bàn tay nàng đang đưa ra phía trước chạm vào bụng chàng, rồi vươn dọc trên vải áo lên tới ngực chàng, để lại một luồng điện. Rey vòng tay qua cổ nàng, và kéo sát nàng vào hông mình trước khi hạ thấp đầu xuống và gắn môi mình với môi nàng. Khoảnh khắc môi chàng chạm môi nàng, chàng biết người đang đứng trong vòng tay chàng không phải là Sara Woodville.

Sáu

Hôn Sara luôn là một việc dễ chịu đối với Rey - thích thú và nhẹ nhàng. Nhưng nụ hôn này hoàn toàn khác. Nó mê đắm và làm bùng lên trong chàng một ngọn lửa, nóng bỏng hơn mọi trải nghiệm chàng từng có trước đây. Và khi nó tiếp tục bùng lên, cuốn theo mọi suy nghĩ của lý trí và lương tâm, chỉ còn lại trong chàng những cảm xúc mãnh liệt. Vị ngọt chứa chan của đôi môi nàng phủ đầy các giác quan của chàng, khiến ham muốn trong chàng trở nên dữ dội hơn. Và vì chàng có thể làm điều đó, chàng tiếp tục tiến lên. Lưỡi chàng cố tách đôi môi nàng cho đến khi nó hé mở, và chàng vồ vập nàng mà không làm nàng cảm thấy ghê sợ. Lý trí nói với chàng, chàng nên dừng lại và yêu cầu nàng nói cho chàng biết nàng là ai và nàng đang đóng vai Sara để làm gì - nhưng lý trí chẳng còn nhiệm vụ gì ở đây nữa.

Cơ thể nàng hòa nhịp với cơ thể chàng, hông nàng sát vào phần dưới của chàng, cọ vào nơi căng cứng khiến chàng nhói đau và tâm trí chàng trở nên mù mẫm. Trong khi tiếp tục ôm xiết lấy nàng, bàn tay còn lại của chàng vươn lên và xoắn vào mái tóc tuyệt đẹp của nàng, chàng hơi ngửa cổ nàng ra phía sau, cho phép chàng nhìn rõ hơn cái cổ cong cong mềm mại của nàng.

Làn da của nàng còn ngọt ngào hơn thế. Mùi hương ngọt ngào và hương hoa tinh tế hòa trộn khiến hạ bộ của chàng nóng ran. Môi chàng lướt từ khóe môi nàng xuống cằm cho tới khi chàng chạm tới chỗ hõm bên dưới tai nàng. Lưỡi chàng quét trên da nàng và nàng rên lên - âm thanh bản năng bộc phát ấy vang vọng trong tai chàng khiến tim chàng đập rộn ràng. Chàng cảm nhận được bàn tay nàng trên ngực mình, những ngón tay nàng bầu vào lớp vải, bàn tay còn lại đang bám vào cổ chàng, kéo chàng về phía nàng, bầu chặt lấy chàng.

Trời ạ, chàng muốn nhiều hơn thế này. Chàng muốn nếm toàn bộ cơ thể nàng. Để khám phá những nơi nàng còn che giấu có tuyệt vời như những gì chàng đã được nếm trải không.

Cơ thể chàng run lên khi đặt những nụ hôn rạo rực dọc theo cô và hõm sâu dưới cổ nàng. Một lần nữa, chàng thè lưỡi liếm vùng da đó. Giống như lần trước, mùi hương mê đắm của nàng khiến nỗi khát thèm bùng lên trong chàng.

Cả hai bàn tay nàng đã lùa vào mái tóc ngắn của chàng và nỗi sung sướng cũng như đau đớn mà hành động ấy tạo ra khiến hai cơ thể như thoát lên một vùng không gian khác. Chàng ngẩng đầu lên và lại vồ vập môi nàng lần nữa. Chàng muốn tận hưởng nàng, làn môi mềm mịn cùng cái lưỡi nóng và mềm mại của nàng. Đây chính là đam mê, là sự tan chảy. Cơ thể chàng quá rõ điều này dù trí óc chàng đang cố tranh đấu với người đàn bà rục rủa, nồng nàn đang ép sát vào chàng. Nàng cũng khát thèm như chàng vậy - nàng là con ngựa bất kham đã luôn xa lánh chàng trong suốt nhiều tuần. Chàng không thể ngừng hôn nàng vì chàng cảm thấy chưa nếm hết hương vị, sự mềm dịu và cảm xúc về nàng. Bàn tay chàng đang đặt ở lưng nàng hạ thấp hơn, chạm tới mông nàng. Nàng hoàn toàn khác với Sara mà chàng từng biết. Cùng cỡ người, nhưng cơ thể này không có sự rắn chắc của một vận động viên đua ngựa, mà chỉ là sự mềm mại vô cùng lôi cuốn. Nhưng không phải cơ thể nàng chỉ có thế, nàng uyển chuyển và mạnh mẽ, và căng lên ở những chỗ thích hợp.

Không! Đây chắc chắn không phải là Sara Woodville. Không thể nào. Nhưng nàng là ai?

Chậm chậm, chàng nói lỏng cái ôm xiết và cố làm dịu cơ thể của mình cho tới khi chàng đủ sức đẩy nàng ra. Đôi mi nàng từ từ hé mở, đôi mắt xám của nàng khiến chàng nghĩ tới bầu trời đêm âm đạm nhiều giông tố trước một cơn bão lớn. Môi nàng vẫn đang cong lên, ướt mềm và hé mở, vẫn mời mọc chàng.

Reynard chiến đấu với bản năng của chàng, vượt qua nó bởi sự thật lạnh lùng rằng nàng không phải người chàng tưởng, và chàng bị chi phối bởi nhu cầu được biết chính xác nàng thực sự là ai. Gia đình của chàng là mục tiêu của rất nhiều những kẻ giầu đồ bìm leo trước đây - những người vì bất kỳ lý do nào đó đã nghĩ rằng họ đáng được hưởng một miếng bánh gia sản của nhà del Castillo. Chàng đã phát triển được bản năng riêng để bảo vệ họ. Bản năng ấy đã giúp chàng và gia đình tránh được nhiều cơn đau tim. Sự thật rằng nàng đã vượt qua được sự cảnh giác của chàng thật đáng giận, nhưng chàng biết chàng không dám thể hiện ra quá sớm.

“Anh phải đi, nhưng anh sẽ gặp em vào sáng mai, được chứ?”

“Vâng”, nàng nói, giọng nàng hơi mệt mỏi, như thể đối với nàng bây giờ thốt ra lời là việc vô cùng khó khăn.

Bằng cách nào đó, chàng đã tìm ra sức mạnh để ngoảnh đi, thôi nhìn gương mặt nàng và bước ra cửa chính. Khi lái xe đi, chàng cố tìm cách giải thích chuyện vừa xảy ra. Thật khó vì trái tim chàng vẫn đang loạn nhịp, máu nóng vẫn chảy rần rật và chỗ đó của chàng vẫn còn đang cương cứng.

Nàng trông giống như Sara, giọng nói giống Sara - thậm chí dáng đi cũng giống - nhưng chắc chắn không phải là Sara. Chàng dám đặt cược cả tính mạng mình như thế.

Chàng cố lục lại trí nhớ của mình, cố gắng nghĩ xem chàng đã biết gì về Sara Woodville ngoại trừ tài cưỡi ngựa, ngoại trừ vẻ đẹp bốc lửa thu hút ánh nhìn của người khác. Nàng từng nhắc tới gia đình ở New Zealand, chàng chắc chắn như vậy. Một người em ư? Có thể lắm chứ? Phải, một người em gái. Cả hai từng thi đấu trong giải đua ngựa thời niên thiếu nhưng chỉ có Sara tiếp tục chơi môn thể thao này, tiến xa đến mức đi thi đấu đại diện cho quốc gia và nàng đến Isla Sagrado để thi đấu. Ở đó chàng đã gặp nàng.

Còn em gái của nàng thì sao? Chàng lắc đầu như muốn làm văng ký ức ra khỏi não bộ.

Khi chàng lái xe vào tầng hầm để xe trong tòa nhà nơi chàng ở và đi thang máy lên căn hộ trên cao - nhìn ra ngọn hải đăng Puerto Seguro - máu nóng trong người chàng đã gần như nguội bớt, nhưng chàng vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời. Trong thời đại Internet mà việc tìm ra Sara Woodville có một người em thân thiết lại khó đến vậy ư?

Không! Chàng chỉ mất một phút để tìm ra thông tin chàng muốn có. Chàng nhìn chăm chú vào kết quả tìm kiếm trên màn hình máy tính và nhấm nháp loại rượu nho Castillo Tempranillo mà chàng tự rót cho mình khi máy tính khởi động.

Sinh đôi cùng trứng.

Đáng lý chàng không nên ngạc nhiên, nhưng thông tin này vẫn khiến chàng ngỡ ngàng. Vậy là, Sarina Woodville đã đóng vai cô chị sinh đôi của mình - một cô nàng Sarina cũng đã đính hôn, nếu như tin tức có kèm hình ảnh cô và chồng sắp cưới trên một tờ báo địa phương là chính xác. Tại sao cô ấy lại ở đây, và Sara thì đang ở chỗ quái nào? Âm mưu nào đang ẩn giấu phía sau hai gương mặt xinh đẹp giống nhau như lột này? Thông tin từ Internet mà chàng có được cho biết cả hai xuất thân từ hoàn cảnh khá nghèo khó. Rõ ràng, tiền là sự cám dỗ với họ - làm thế nào họ có thể có được phong cách sống và chi tiêu xa xỉ mà chàng từng chứng kiến ở Sara.

Chỉ có thể từ tiền tài trợ mà nàng có được, và thi đấu cưỡi ngựa là một môn thể thao tốn kém.

Mặc dù gia sản nhà del Castillo đã thất thoát trong vài năm qua - là kết quả của lời nguyền - chắc chắn Abuelo sẽ khẳng định như vậy, Reynard nghĩ, khoé môi nhếch lên - nhưng gia đình họ có một vị thế rất lớn trong cộng đồng ở Sagradan. Và rõ ràng họ hoàn toàn đủ sung túc để hấp dẫn loài dâ

leo. Estella Martinez là một ví dụ hoàn hảo. Có lẽ trong trường hợp này, hai chị em sinh đôi đã quyết định hai kẻ ăn bám sẽ tốt hơn là một?

Nỗi tức giận bùng lên. Chậm chậm và kiên quyết, nó trở thành một khối lớn đến mức toàn thân chàng rung lên vì cơn giận phải kìm nén. Họ dám nghĩ rằng họ có thể lừa được gia đình chàng ư? Có một điều chàng biết chắc họ sẽ học được - không một người nhà del Castillo nào tha thứ cho việc bị chơi xỏ. Chưa có một xì-căng-đan nào hạ gục được họ, mà chỉ khiến gia đình chàng thêm mạnh mẽ.

Chàng nghĩ tới Abuelo, về sự bất ổn hiện tại của ông và khả năng bị đột quỵ một lần nữa. Liệu đây có phải là kế hoạch của họ không? Chàng nghĩ. Có phải họ muốn dụ chàng vào rắc rối và đe dọa sẽ phơi bày chuyện của chàng cho ông biết? Liệu lĩnh vực tính mạng của ông già, nỗi lo sợ của ông về một lời nguyền cổ xưa và bóng ma của bà gia sư, người đã chết từ ba trăm năm trước, chỉ vì tiền ư?

Mục đích của họ là gì? Họ nghĩ họ có thể đổi vai để biến chàng thành thằng ngốc ư? Đính hôn với một người và lên giường với người khác? Đó có phải là cách họ lên kế hoạch đổi vai để moi được tiền không? Báo chí sẽ làm ầm ĩ chuyện này, trả hàng đồng tiền để được độc quyền câu chuyện. Hay mục đích của họ cũng giống với Estella? Đe dọa sẽ đấu giá câu chuyện để đòi thêm một chút tiền đầm mồm nữa.

Những ai từng biết gia đình chàng đều hiểu họ sẽ làm mọi chuyện để bảo vệ gia đình mình. Và đó chính xác là điều chàng sắp làm. Bảo vệ gia đình mình - và nếu điều đó đồng nghĩa với việc chàng phải tiếp cận gần hơn rất nhiều với cô nàng Rina Woodville, chàng cũng sẽ làm.

Reynard nhấp thêm ngụm rượu nữa, tận hưởng hương vị của nó và để cho dòng suy nghĩ trôi đi. Phải, chàng đã biết chính xác phải làm gì, chàng đã biết trước vở kịch mà chị em nhà Woodville đang diễn. Họ sẽ phát hiện đã tìm ra đối thủ, và khi cơn giận chết người đã nằm trong tầm kiểm soát của

chàng, chàng bắt đầu nhận thấy thích thú một cách kỳ lạ với thử thách trước mặt.

Rina uể oải nhìn hình ảnh của mình trong gương. Đêm qua là đêm tồi tệ nhất kể từ khi nàng đặt chân lên đảo này. Tồi tệ nhất kể từ khi Jacob hủy hôn, thực sự là như thế. Đêm qua Sara đã gọi điện khi rất muộn. Tín hiệu không tốt, nhưng thông điệp của chị nàng khá rõ ràng. Dù chị ấy đang phải trải qua chuyện gì đi nữa, thì nó cũng đang gây ra những tổn thương tâm lý khủng khiếp và chị ấy cần có Rina để tiếp tục giữ mọi chuyện trên đảo Isla Sagrado diễn ra bình thường. Phải tiếp tục vở kịch cho đến khi chị ấy đủ mạnh mẽ để quay về. Quá mệt mỏi vì cảm giác tội lỗi sau những nụ hôn với Rey, nụ hôn nàng ước gì kéo dài mãi mãi, Rina đã phải hứa nàng sẽ làm mọi chuyện.

Chị gái nàng đã kêu gọi sự giúp đỡ của nàng, mặc dù theo cách đặc trưng của Sara - không hề báo trước và cực kì ít thông tin chi tiết - và Rina đã phản bội chị ấy. Tồi tệ hơn, chính nàng đã chủ động tận hưởng việc đó.

Rina chạm tay vào môi, ký ức về nụ hôn của Rey trên môi nàng còn quá sống động. Nàng đã đầu hàng sự va chạm của chàng, như thể nàng sinh ra là để dành cho chàng và chỉ chàng mà thôi, và khi làm như thế nàng đã phá vụn mọi luật định không lời về tình chị em. Nàng đã hôn chồng sắp cưới của chị mình, và Chúa tha tội, nàng muốn được làm như thế một lần nữa. Thực sự, nàng còn muốn nhiều hơn thế. Nàng muốn toàn bộ cơ thể chàng nhiều hơn nữa. Nàng vươn tay vịn vò nước trên bồn sứ, chuyển sang vò nước lạnh và vịn hai bàn tay đang run rẩy vào nhau. Chuyện này quá sức sai lầm. Trước đây, nàng và Sara chưa bao giờ cùng thích một người đàn ông. Họ chưa từng có nhiều điểm chung về gu đàn ông, đừng nói tới chuyện phải lo lắng việc người này ngó ngang tới người đàn ông của người kia.

Giờ thì nàng đã làm nhiều hơn cả việc ngó ngang, và bằng một cách nào đó, ngoại trừ việc nói thẳng sự thật, Rina sẽ phải tiếp tục và ngăn những nụ hôn giống như đêm qua xảy ra một lần nữa. Nếu tiếp tục, Rina biết nàng sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho mình.

Nàng cúi xuống bồn rửa, vỗ nước lạnh lên mặt, chà xát da mặt cho tới khi hai gò má ửng đỏ. Nàng với lấy chiếc khăn tắm lau khô trước khi nhìn lại mình trong gương lần nữa. Thật tệ! Trông nàng mệt mỏi, giống như khi vừa tỉnh dậy vậy. Nàng cảm thấy ghê tởm chính mình.

Tiếng chuông điện thoại trong ngôi nhà gỗ vang lên khiến nàng chú ý. Làm ơn hãy là Sara gọi đến để đưa nàng thoát khỏi bế khổ. Nàng thầm cầu nguyện.

“Xin chào”, nàng bắt máy, nâng chiếc tai nghe như đồ cổ để ở bảo tàng lên.

“Chào buổi sáng, em thân yêu”.

Giọng của Rey tràn sang từ bên kia đầu dây, ấm áp, ngọt ngào như một cốc sô-cô-la đặc nóng béo ngậy. Lập tức nàng cảm thấy mọi dây thần kinh trong cơ thể mình phản ứng và khao khát vì âm thanh tuyệt diệu ấy - như thể giọng nói của chàng vượt qua đường dây điện thoại và chạm đến làn da của nàng.

Ngực nàng căng lên ép sát vào lớp áo T-shirt cũ nàng vẫn mặc để đi ngủ hằng đêm. Cơ thể nàng nóng rực lên như có ngọn lửa đang lan tỏa và nàng thấy khát khủng khiếp, cứ như tất cả nước lạnh trên thế giới cũng không thể đáp ứng nổi.

“Anh tin đêm qua em đã ngủ rất ngon”, Rey tiếp tục, hoàn toàn không biết những phản ứng của cơ thể nàng. “Anh nghĩ có thể em muốn đi thăm thú quanh đảo hôm nay. Có lẽ là vào lúc chiều muộn chẳng?”

Rina cố tập trung những suy nghĩ lờn vờn, ép chúng thành ngôn ngữ bật ra trên đôi môi khô rang và cứng ngắc của mình.

“Chiều muộn ư?”

“Đúng vậy”, chàng trả lời

“Sáng nay anh sẽ đến thăm Benedict một lúc, chiều cũng vậy, nhưng anh cũng phải đến văn phòng vài giờ. Anh nghĩ anh sẽ đón em vào khoảng bốn hay năm giờ và chúng ta có thể lái xe dọc bờ biển trước khi về nhà anh ăn tối. Em thấy sao?”

Nhà chàng ư? Bữa tối ư? Chàng chỉ hỏi vậy thôi sao? Nàng biết chàng và Sara chưa hề quan hệ với nhau, một sự thật khiến nàng vẫn còn ngạc nhiên, vì họ đã đính hôn với nhau. Liệu có phải chàng dự định thay đổi mọi chuyện vào đêm nay? Và nếu chàng làm như vậy, liệu nàng có đủ sức mạnh, dùng nói đến ý chí, để chống lại không?

“Sara”, chàng giục, và nàng có thể tưởng tượng nụ cười mỉm qua giọng nói của chàng.

“Vâng, được, nghe tuyệt lắm”, cuối cùng nàng cũng nói. Ít nhất nàng sẽ có cả ngày ở một mình. Hy vọng như vậy là đủ để tự tìm ra cách phòng thủ chống lại sự hấp dẫn chết người của chàng, “Em có nên mặc đồ gì đặc biệt không?”

“Câu hỏi hay đấy”, chàng trả lời, “Có lẽ trước tiên chúng ta ra bến cảng để uống nước, em hãy ăn mặc đẹp một chút. Sao em không mặc lại bộ đồ em đã mặc vào đêm anh cầu hôn? Lúc nào mặc bộ đó trông em cũng thật tuyệt. Chiều nay nhé. Hẹn gặp lại em”.

Sau khi chàng cúp máy, Rina vẫn đứng lặng, tay giữ ống nghe. Những ngón tay của nàng bấu chặt vào lớp vỏ nhựa màu đen, đối nghịch hoàn toàn với những ngón tay trắng bệch. Chiếc váy nàng mặc vào đêm chàng cầu hôn ư? - Hay đúng hơn là chiếc váy Sara đã mặc. Nàng phải làm gì đây? Nàng không biết nó là chiếc váy nào, và không thể liên lạc được với Sara, nàng chẳng có cách nào để tìm ra được chiếc váy ấy.

Chết lặng, nàng đặt ống nghe lại máy và bước vào phòng ngủ, mở cánh cửa tủ quần áo. Mặc dù kích thước của chiếc tủ cũng như lượng quần áo mà Sara để lại rất khiêm tốn, nàng cũng không thể tìm ra được chiếc váy - mà biết đâu cô chị sinh đôi của nàng đã mang chiếc váy theo thì sao?

Rina ngồi phịch xuống giường, nhìn vô định vào mớ quần áo của chị gái nàng trong tủ. Nàng muốn khóc. Vở kịch này bỗng nhiên trở nên quá sức đối với nàng. Nàng yêu chị gái mình bằng một thứ tình cảm lớn hơn mọi tình cảm ruột thịt thân thuộc khác - thậm chí nàng có thể hy sinh tính mạng vì chị nếu cần - nhưng việc tiếp tục đóng giả chị gái mình giờ đây đã trở thành một trò mạo hiểm khủng khiếp mà nàng không lường trước được.

Có lẽ nàng nên nói thật. Nói với Reynard toàn bộ chuyện đã xảy ra. Hãy để chàng biết Sara đang bối rối và chị ấy đã yêu cầu Sara đóng thế. Mà xét cho cùng, chàng xứng đáng được biết sự thật. Từng là người bị lừa dối và phản bội, nàng thấm thía sâu sắc hành động đó độc ác đến mức nào.

Nhưng Sara có lý do khi đề nghị nàng tiếp tục đóng giả. Một lý do nào đó mà chị ấy chưa thể nói ra được với Rina. Một giọt máu đào hơn ao nước lã. Rina chưa từng bao giờ nghi ngờ sự lựa chọn của chị gái mình - chưa bao giờ tranh cãi với chị, chưa bao giờ. Bất chấp ý định ban đầu của nàng là ngừng màn kịch này khi nó vừa bắt đầu, Sara cần nàng làm việc này. Và nếu như có một sự đổi vai giữa hai người, nếu chính chị nàng là người phải làm việc này, thì dù có phải trả giá như thế nào, Rina tin chắc Sara sẽ chấp nhận đóng thế vai cho mình.

Nàng đứng dậy, lần tay vào những bộ quần áo được mắc gọn gàng trong tủ, tự hỏi đâu là chiếc váy Sara đã mặc khi chấp nhận lời cầu hôn của chàng - và liệu nó có đang nằm trong tủ này hay không? Nàng lắc đầu. Mình thật ngớ ngẩn. Nàng đâu cần quá lo lắng. Chỉ cần nói với chàng là nó đang ở chỗ giặt là, hoặc nàng đã để đồ trang điểm dây lên hoặc cái gì đó đại loại như thế.

Nàng có thể làm được chuyện này. Vì Sara, nàng có thể làm mọi việc. Nàng tự nhắc bản thân về cuộc phiêu lưu nho nhỏ mà hai chị em đã cùng nhau thực hiện khi còn bé, người này đóng giả vai người kia. Nhưng lần này mọi chuyện hoàn toàn khác. Lần này, cũng là lần đầu tiên, nàng muốn có thứ mà chị gái nàng có với một sự khát khao cao độ mà nàng chưa từng trải nghiệm trước đây. Sau chuyện này, phải rời bỏ Reynard và trả chàng lại cho Sara sẽ là điều khó khăn nhất nàng từng phải làm từ trước đến giờ.

Rina xem kỹ hành lý của mình ở cuối tủ và biết chính xác đêm nay nàng sẽ mặc gì. Đó là chiếc váy nàng đã mua sau khi quyết tâm đến đây để chữa lành vết thương tâm lý của mình, bằng sự quan tâm chăm sóc dịu dàng của chị gái nàng. Nàng đã mua nó trong phút bốc đồng so với phong cách thường ngày của mình. Nếu phải chọn, thì đây chính là thứ khả dĩ nhất mà cô chị gái luôn phát điên vì tiệc tùng của nàng sẽ chọn.

Ngắn hơn kiểu váy nàng vẫn thường mặc kể từ ngày hẹn hò với Jacob, chiếc váy chiffon có màu xanh đậm của lá dừa được nhuộm thủ công trượt trên đùi nàng, một sợi dây mỏng mảnh vòng quanh cổ nàng nối với thân váy, để lộ ra một phần ngực tròn căng của nàng.

Nàng thậm chí còn mua loại áo ngực đặc biệt không dây để mặc cùng chiếc váy, và trong lúc phấn khích, nàng mua đồng bộ một chiếc quần lót chỉ có hai dây mảnh. Khoảnh khắc nàng mặc thử chiếc váy tại cửa hàng, nàng biết nó sinh ra là dành cho nàng. Nàng cảm thấy mình tràn trề năng lượng, đầy nữ tính và mạnh mẽ, đương nhiên không phải một người phụ nữ vừa nhận được tin từ người chồng sắp cưới của mình rằng anh ta sẽ kết hôn với một người khác chỉ một tuần trước ngày cưới của họ.

Nàng có thể đang giả vờ là một người khác, nhưng nàng sẽ đóng vai khi mặc quần áo của chính mình và xỏ đôi xăng-đan cao gót có dây đeo màu bạc của nàng. Và nàng sẽ sử dụng mọi sự tinh tế duyên dáng mà mình sở hữu. Khi đã quyết định như vậy rồi, nàng vẫn cảm thấy lòng đầy mâu

thuần. Trước đây, đóng giả Sara chính xác có nghĩa là đóng giả vai Sara.
Còn bây giờ có phải nàng đang nhập vai quá tốt không?

Bảy

Trước khi đồng hồ chỉ bốn giờ, Rina gần như sắp trèo lên tường vì bức bối. Ngày kéo dài lê thê như thế không có kết thúc, ngôi nhà gỗ vẫn cô độc như mọi khi, nàng chẳng biết làm gì để lấp đầy thời gian trống.

Cuối cùng, nàng xả nổi bức bối bằng cách đi nhổ cỏ dại dọc theo bờ tường phía trước và trong khu vườn bao quanh ngôi nhà. Nàng mang theo một chiếc ô khi làm việc. Ít nhất nàng cũng thấy mình đang làm việc có ích trong ngày hôm nay. Đất khô khiến cỏ dại mọc lên một cách dễ dàng, nhưng công việc cũng chẳng kéo dài như nàng mong đợi. Thậm chí cả khi nàng làm biếng ngâm mình trong phòng tắm hàng giờ đồng hồ cũng không lấp hết khoảng thời gian trống trước khi Rey đến.

Khi kim đồng hồ nặng nề dịch chuyển giữa số bốn và số năm, Rina thấy tai mình như đang căng lên để nghe tiếng động cơ xe của Rey. Nàng vuốt ve nếp váy của mình phải đến lần thứ hai mươi và lại ngó lên đồng hồ trên mặt lò sưởi lần nữa.

Cuối cùng, khi đồng hồ chỉ chính xác năm giờ kém mười lăm, nàng nghe thấy tiếng động cơ xe rì rì của Rey dừng lại bên ngoài ngôi nhà gỗ. Nàng túm lấy chiếc túi xách màu bạc và khóa cánh cửa trước của ngôi nhà để gặp chàng trên con đường trước cửa.

“Hôm nay em làm việc bận rộn quá hả”, Rey bình luận khi nhìn thấy chứng tích công việc của nàng trong khu vườn.

Rina nhún vai, “Em phải làm gì đó không thì em phát điên mất. Em không quen với việc không làm gì cả”.

“Anh tưởng đó là ý nghĩa của một kỳ nghỉ? Nhất là khi em đến một hòn đảo Địa Trung Hải”, chàng nói, một bên lông mày nhướng lên.

Lòng nàng thắt lại. Sara sẽ không bao giờ làm vườn. Không phải chị nàng không chăm chỉ. Mà việc làm vườn không phải là việc chị ấy yêu thích. Việc chị ấy đặc biệt yêu thích là chăm sóc bầy ngựa. Nàng đã đóng kịch sai khi cố tìm ra một phương thức thoát khỏi cơn buồn chán của ngày hôm nay. Muốn lờ ngay việc này đi, nàng cười thật tươi với Rey và khoát tay khắp khu vườn, “Anh biết em mà. Một khi em đã quyết tâm cải tạo cái gì đó, em sẽ phải làm hẳn hoi”.

Rey cười, “Đó không phải là sự thật sao”, chàng đồng tình, “Lại đây để anh ngắm em kỹ hơn nào. Anh chưa bao giờ nhìn thấy em mặc màu này trước đây. Nó thật sự hợp với em. Đặc biệt là với màu da của em hôm nay”.

Chàng với lấy một bàn tay của nàng và nhẹ nhàng nắm trong tay mình - không dễ dàng gì khi nàng đi trên con đường rải sỏi với đôi giày cao gót.

“Chiếc váy kia của em có vết bẩn. Vì vậy em đành mặc cái này”. Rina nói, tránh nhìn vào mắt chàng và hy vọng ngực và cổ nàng không ửng đỏ lên để tố cáo sự dối trá của chủ nhân.

“Không sao”, chàng nói và nhìn nàng lâu hơn, nâng niu hơn khiến cơ thể nàng run lên, “Anh thích cái này hơn. Màu này...”, chàng ngừng lại một lúc “...trông đúng là em hơn”.

Rina cảm thấy một cơn ớn lạnh khó chịu chạy dọc sống lưng của mình. Chàng hơi nhấn mạnh vào chữ “em” khiến nàng tự hỏi có phải nàng đã quá liều lĩnh khi chọn mặc trang phục phản ánh quá rõ cá tính thực sự của nàng. Không phải trang phục mà Jacob đồng ý, không phải thứ mà Sara thích sặc sỡ sẽ lựa chọn - mà là thứ thể hiện chính con người nàng. Nhưng Rey đã nắm tay và dắt nàng đi đến xe đang đỗ ngoài cổng, đưa nàng vào ngồi ở ghế sau.

Mình đang ảo tưởng, lý trí của nàng lên tiếng. Cảm giác tội lỗi khi lợi dụng chàng và mối quan hệ giữa chàng với chị gái nàng khiến nàng nghĩ tới điều này.

Rina nhìn chàng ở góc nghiêng khi chàng ngồi vào ghế của mình và đeo đai an toàn. Chàng mặc một chiếc quần âu được cắt khéo léo, vừa vặn, ôm lấy đùi và khi chàng đặt chân trên cần số, nàng có thể tưởng tượng ra cơ bắp của chàng đang chuyển động mềm dẻo bên dưới lớp vải sợi tinh xảo. Trong hoàn cảnh bình thường, nếu là vợ sắp cưới thực sự của chàng, nàng muốn đặt bàn tay của mình lên đó - để cảm nhận sự co duỗi của cơ bắp khi chàng cài số để tăng tốc.

Nắm tay của nàng nóng ran dù mới chỉ nghĩ tới đó, và nàng cương quyết quay mặt đi, nhìn ngắm cảnh vật đang trôi bên ngoài cửa xe. Sara sẽ giết nàng mất. Đây không phải là một phần của kế hoạch, rằng nàng bị chàng hấp dẫn mãnh liệt đến thế này. Nhưng điều đó hoàn toàn phi lý. Chàng không phải là mẫu người của nàng. Chàng quá... quá hoàn hảo.

Nàng cố gắng tưởng tượng ra hình ảnh của Jacob, để dè bẹp gương mặt đẹp như tạc cùng đôi mắt nâu say đắm của chàng bằng màu da sáng, vàng trán rộng và đôi mắt xanh biển nhạt của Jacob. Chỉ mới có ba tuần kể từ lần cuối họ dùng bữa cùng nhau, vì toàn bộ kế hoạch hôn lễ của họ đã được hủy bỏ bởi một tin nhắn riêng đầy đau đớn.

Rina không tưởng tượng được Rey có thể giải quyết vấn đề chỉ giữa hai người với nhau như vậy không nếu chàng ở trong hoàn cảnh đó. Trong mắt nàng có nhiều lửa hơn sự thanh thản, và nàng không thể mừng rỡ ra được. Trong đó có cả thách thức và mưu cầu. Chàng sẽ không kết thúc mối quan hệ kéo dài năm năm của họ giống như một cuộc họp ban giám đốc khi tóm tắt lý do chia tay và lý do chàng cảm thấy cần phải dứt điểm. Sự dứt điểm rất nhanh chóng, chấm dứt toàn bộ những kế hoạch mà họ đã phải rất vất vả cùng nhau xây dựng nên.

Không, Reynard del Castillo là một kiểu người hoàn toàn khác. Rina liếc nhìn về hướng chàng một lần nữa, và một niềm xúc động âm ỉ trào dâng mà nàng không muốn gọi tên lan ra khắp người nàng khi ánh mắt

chàng gặp ánh mắt của nàng và nụ cười nửa miệng chàng dành cho nàng trước khi tiếp tục tập trung nhìn đường.

Lần đầu tiên trong suốt nhiều ngày, nàng nhận ra suy nghĩ về Jacob không còn đau đớn như trước nữa, mặc dù lúc đầu nàng đã rất choáng váng và đau khổ, nhưng anh ta đã làm việc đúng đắn khi hủy hôn. Đương nhiên, cách anh ta làm và thời điểm mà anh ta chọn lựa vẫn khó chấp nhận, nhưng liệu nàng có thể thú thật với chính bản thân mình - rằng chưa một lần nào khi nhìn vào anh ta, trong tất cả thời gian họ ở bên nhau - nàng có được cảm giác toàn thân cứng đờ như khi Rey mỉm cười với nàng? Sẽ là nói dối nếu nàng trả lời là có.

Điều đó đẩy nàng vào một tình thế vô cùng bất ổn. Rõ ràng, lễ đính hôn của Reynard với Sara là chuyện hoàn toàn mới mẻ đối với cả hai người. Rina hiểu rõ Sara hấp dẫn tới mức nào. Nàng đã quan sát chị gái quá thường xuyên. Nhưng Sara và Reynard chưa từng ngủ với nhau, ờ Chúa. Ai có thể chịu đựng được một mối quan hệ chạy như vậy cho tới tận thời điểm này? Có phải Sara đang thách thức Rey không? Liệu đó có phải điều khiến Rey muốn cầu hôn chị nàng? Và nếu chị ấy đang suy nghĩ lại, tại sao không nói với chàng, hơn là trốn tránh như thế này?

Có điều gì đó rõ ràng không đúng, nhưng cho đến khi Sara chịu tiết lộ, nàng không thể làm gì ngoài việc tiếp tục giả vờ - bất chấp trò hề này hành hạ nàng đến thế nào.

“Hôm nay em ít nói quá. Mọi chuyện đều ổn chứ?”, tiếng Rey vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

“Em chỉ đang nghĩ vẩn vơ thôi. Không có gì quan trọng cả”.

“Chúng ta sắp đến bên tàu rồi. Chúng ta sẽ để xe lại chỗ của anh và đi bộ đến đó để thưởng thức đồ uống trước khi ăn tối”.

“Nghe tuyệt lắm. Em đang mong đây”.

“Anh cũng thế”.

Chàng nháy mắt với nàng và nàng lại rùng mình, lần này nàng còn cảm thấy một cơn chấn động từ bên trong khiến nàng run rẩy. Nàng cố gắng tự trấn tĩnh bản thân. Không phải vì nàng, mà vì Sara, nàng nghiêm khắc nói với chính mình. Nàng không được quyền có những cảm giác và phản ứng như thế này, không được ước ao mọi chuyện sẽ khác, cũng như không được tiếp tục khám phá những cảm xúc mới mẻ mà chàng đang thổi bùng lên trong nàng.

“Em không biết đôi giày này chịu được quãng đường đi bộ bao xa. Em hy vọng nó không quá xa”.

Rey nhìn nhanh xuống chân nàng và phì cười, “Đừng lo, anh có thể bế em nếu em muốn”.

Nghĩ tới cảnh cánh tay khỏe khoắn của chàng bao lấy nàng, ôm nàng, bế bổng nàng, nàng cố nở một nụ cười đáp lại, giờ việc đó bỗng trở nên quá khó khăn.

“Em không nghĩ sẽ đến mức ấy đâu”, nàng nói, gần như ghen thờ.

“Tiếc nhỉ?”, Rey đáp lại, giọng chàng trầm và nghe thật gần trong không gian nhỏ bé của chiếc xe.

Đây chính là lúc phải đưa cuộc trò chuyện giữa họ trở về nhịp độ thông thường, Rina cố nghĩ ra một chủ đề để họ nói chuyện thay vì xuống nước, nàng không hề muốn bơi. Và nàng cũng không được phép bơi.

“Anh có phiền không nếu em hỏi anh một chuyện?”, nàng thăm thò.

“Được chứ, em hỏi gì?”

“Lời nguyên mà ông anh vẫn nói. Nó là gì thế?”

“À, phải. Đó không phải là một giai đoạn đáng nhớ của gia đình anh”, Rey nói một cách bí ẩn, “Để anh nói cho em biết. Anh sẽ giải thích khi chúng ta gọi đồ uống, sau khi chúng ta đã khiêu vũ cùng nhau”.

“Khiêu vũ ư?”

“Anh chưa nhắc em à? Quán ăn được xây trên bến cảng và sàn nhảy ở đó là một trong những địa điểm nổi tiếng nhất ở Puerto Seguro”.

Nàng có thể khiêu vũ, dù có đi giày cao gót hay không. Cả nàng và Sara đều thích và khiêu vũ khá tốt. Tuy vậy, nàng không có cơ hội được khiêu vũ khi còn yêu Jacob. Anh ta không thoải mái khi đứng trên sàn nhảy và để làm anh ta vui lòng, nàng đã quên đi sự yêu thích khiêu vũ của bản thân. Đêm nay lại được chiều chuộng bản thân, nghĩ tới điều đó nàng thấy tim mình đập rộn ràng.

“Nghe có vẻ rất vui”, nàng trả lời và cười toe toét. Nàng không thể đợi được nữa.

Và quả thật rất vui. Mặc dù lúc đó còn khá sớm, nhưng sàn nhảy đông nghịt người. Trước sự thích thú của nàng, Rey nhảy điệu nghệ như một vũ công chuyên nghiệp, cũng giống như nàng, thậm chí có thể còn hơn. Nàng thầm nghĩ như vậy khi xoay người rời khỏi vòng tay của chàng rồi lại trở lại theo điệu nhạc sôi động từ hai chiếc loa âm trần. Một phần nàng ước gì sàn nhảy vắng người, tuy là ngày trong tuần những nơi này đầy các hoạt động âm ỉ. Quầy bar kiểu Tây Ban Nha phục vụ rượu, bia và những món ăn hấp dẫn kiểu Tây Ban Nha với nhiều món chế biến từ hải sản địa phương cũng như những nguyên liệu mà Rey gọi là “hàng nhập khẩu”.

Đến lúc họ tìm được bàn, nhìn ra bến cảng, Rina cảm thấy khoan khoái hơn cả sự thư giãn.

“Thật là tuyệt! Cảm ơn anh đã đưa em đến đây”, nàng nói, lấy lại hơi thở trước khi nhấp một ngụm lớn nước đá vừa được phục vụ đến bàn của họ.

“Không có gì. Chúng ta đã dự định sẽ đến đây vào đêm trước khi em đi Pháp, em nhớ không? Em đã nằn nì anh suốt bao nhiêu ngày”.

“À, vâng, đương nhiên”. Niềm hạnh phúc của nàng vỡ tan như bong bóng xà phòng. Còn bao nhiêu đảo chìm đảo nổi mà nàng phải vượt qua trước khi Sara quay trở lại nữa đây? Nàng tự hỏi.

“Em có muốn xem đồ ăn Tây Ban Nha không, hay em muốn để anh chọn món?”, Rey hỏi. Rina vẫy tay về phía tờ thực đơn mà chàng đang kẹp giữa những ngón tay dài thanh mảnh của mình, “Anh gọi đi. Hãy làm em ngạc nhiên đi nào”.

Rey vẫy tay gọi người phục vụ, anh ta nhanh nhẹn tới ghi món cho họ.

“Ngài có muốn uống rượu kèm với đồ ăn không, thưa ngài?”, người phục vụ lịch sự hỏi.

“Sara, em có muốn uống rượu không? Hay em chỉ uống nước thôi?”, Rey hỏi.

Rina có cảm giác chàng muốn nàng từ chối gọi rượu. Nàng cảm thấy hơi ngạc nhiên vì biết Sara rất thích uống rượu chất lượng hơn bất kỳ đồ uống nào khác.

“Em uống rượu. Họ có Catalanian Cavas không?”

Dù sở thích của nàng không phải là rượu đỏ, nhưng nàng có thể trở nên giống Sara hơn nếu cần. Nàng thậm chí nhớ cả tên quận mà Sara từng nhắc tới, trong một email của chị nàng, nơi chị ấy phát hiện ra loại rượu yêu thích. Rey nhướn một bên mày nhìn nàng và đưa thực đơn cho người phục vụ, anh này còn gật đầu chào họ trước khi bước đi.

“Anh bắt đầu băn khoăn không hiểu có chuyện gì không. Em đã không uống rượu vài tuần nay rồi kia mà”.

“Em ư? Ồ không, em khỏe như voi mà”. Rina cố giữ nụ cười hàng mã trên gương mặt nàng.

Sara không uống rượu nữa ư? Chẳng giống chị ấy chút nào. Nhưng có lẽ Rey nói đúng. Khi Rina gặp chị ở sân bay, Sara trông hơi tái. Hy vọng cuối cùng nàng cũng hiểu được đầu đuôi câu chuyện khi gặp lại chị gái của mình. Rina ngồi thẳng lại trên ghế, và quyết định chuyển chủ đề. Quá dễ để lọt vào vùng nguy hiểm mà không ý thức được, giống như chuyện về rượu này.

“Anh sẽ kể với em về lời nguyện chứ?”, nàng giục.

“À, phải, lời nguyện”. Rey thở dài và dựa người ra sau ghế nhìn vào khoảng không xa xa bên ngoài bến cảng, “Như anh đã nói, đó không phải là thời kỳ đáng nhớ của gia đình anh. Thực tế, hầu như mọi người đều muốn quên đi toàn bộ câu chuyện, nhưng vì một vài lý do Abuelo đã bị ám ảnh với chủ đề này. Có lẽ sẽ có ích cho tất cả mọi người nếu em hiểu được nguồn gốc và giúp ông thoát ra khỏi những suy nghĩ lan man”.

“Nó thực sự tồi tệ đến thế sao?”, Rina hỏi, rướn người về phía trước, chống hai khuỷu tay lên bàn và đỡ cằm bằng những ngón tay thanh mảnh của nàng.

Rey khịt mũi, “Tồi tệ đến thế đấy, dù anh chẳng biết nên so sánh thế là thế nào. Anh nên bắt đầu từ đâu nhỉ?”

“Có lẽ là từ đầu”, nàng nhẹ nhàng khích lệ, “Ai là kẻ đưa ra lời nguyện, và vì sao?”

“Như thế đơn giản hơn đấy. Ba trăm năm trước, ông tổ của anh thuê một nữ gia sư để dạy ba người con gái của ông. Anh đoán đó là một câu chuyện cũ. Vợ ông thường xuyên ốm đau, và thường vắng mặt trong cuộc sống hàng ngày của ông. Người gia sư đó trẻ trung và xinh đẹp. Nam tước thì đẹp trai và khỏe mạnh - một biểu hiện tiêu biểu của nhà del Castillo”, chàng giễu cợt.

Môi Rina khép thành một nụ cười đáp trả và nàng nhìn chàng, “Ông ấy cũng khiêm tốn nữa đúng không? Chắc cũng là nét tiêu biểu của nhà del Castillo?”

“Ừ, tất nhiên”. Rey toét miệng cười, “Dù sao, nói cho nhanh thì sau nhiều năm, ông đã có ba người con trai với bà ta. Cùng lúc đó, bà vợ mà ông phải chịu đựng suốt một thời gian dài lại hạ sinh thêm ba người con gái nữa. Ông quyết định công bố những đứa con trai thừa kế của mình - cùng với nữ gia sư. Vậy nên ông đã ép vợ phải công bố đó là con đẻ của bà, đổi lại yêu cầu nữ gia sư nói bà đã sinh những cô con gái”.

“Để thể hiện sự trân trọng người tình, và là cách duy nhất để ông nói lời cảm ơn vì bà đã sinh hạ các con trai cho ông, ông đã xây ngôi nhà gỗ nơi em hiện đang ở và tặng bà một chuỗi hạt ngọc lớn, được gọi là La Verdad del Corazon”.

“Trái tim trung thực ư? Em hiểu tên gọi như vậy có đúng không?”

“Đúng, đó là vật gia truyền”.

“Hắn ông phải yêu bà lắm mới tặng cho bà sợi dây như vậy”.

“Chuyện đó thì còn nhiều tranh cãi. Rõ ràng, sợi dây chuyền - hay chính xác hơn, những viên ngọc là vật đại diện cho sức mạnh và sự thịnh vượng của gia đình. Đó là vật dành tặng cho các cô dâu mới. Tại sao ông lại trao cho người tình của mình, đó là điều khiến mọi người băn khoăn”.

“Vì sao lại gây tranh cãi? Rõ ràng việc ông tặng chiếc vòng cổ cho bà là minh chứng cho tình yêu của ông”.

“Ai cũng có thể nghĩ vậy, nhưng khi những cậu con trai đến tuổi thiếu niên, vợ ông qua đời và ông kết hôn với một phụ nữ xuất thân từ gia đình quý tộc Pháp. Có người nói đó là vì mục đích tài chính và chính trị, nhưng lúc đó ông ấy không cần phải tiếp tục làm tăng số của cải của gia đình thêm nữa.

Ông vốn đã là người giàu nhất trên đảo Isla Sagrado, và là một trong những người giàu nhất trên toàn nước Pháp và Tây Ban Nha”.

“Ông ấy đã kết hôn với người khác ư?”, Rina sửng sốt, “Sau khi bà ấy đã đợi ông chừng ấy thời gian ư?”

“Anh biết em là người lãng mạn rồi nhé. Em nghĩ ông ấy, một đại quý tộc sẽ cưới gia sư của các con gái ông ư?”

“Đương nhiên là ông ấy nên làm thế”.

Reynard khẽ lắc đầu, “Nhưng mọi chuyện đã không diễn ra như thế. Một người bình thường, tuy đủ tốt để sưởi ấm chăn gối của tầng lớp quý tộc, nhưng không bao giờ có thể kết hôn với họ”.

“Thật ghê tởm!”, Rina nhắm thẳng tới cái điệu vênh vác sủi bọt trong câu chuyện của Rey, “Ông ấy nợ bà ấy một đám cưới”.

“Có vẻ như bà ấy cũng nghĩ như em. Theo truyền thuyết, bà ấy hóa điên vì oán hận trước sự phản bội, bà ấy đã lên đến đám cưới của gia đình Castillo và tố cáo Nam tước đã ăn cướp con trai của bà ta. Đương nhiên, ông đã phủ nhận những câu nói của bà ta nhưng điều khiến câu chuyện khủng khiếp hơn nữa đó là chính các con trai của bà cũng bác bỏ lời tuyên bố đó. Bà ấy trở nên không kiểm soát nổi và Nam tước đã ra lệnh cho quân lính của ông đưa bà ra khỏi nhà Castillo, mang tới một hang động trong vách núi, nơi có những nhà giam dành cho những người bất hạnh như bà ta”.

“Nhưng trước khi họ kéo được bà ta đi, bà ta đã nguyên rủa Nam tước và các con của ông ta, cả chín người bọn họ, rằng nếu trong chín thế hệ tiếp theo, họ không học cách kết hôn và sống một cuộc đời trọng danh dự, sự thực và tình yêu, thì gia tộc và tất cả các nhánh của gia đình sẽ tuyệt diệt”.

“Bà ấy nguyên rủa chính những đứa con của mình ư?”

Rey nhún vai, “Bà ấy điên mà, anh còn biết nói gì đây?”

“Đúng hơn là bà ấy bị làm cho hóa điên. Và bà ấy còn bị chính những đứa con đẻ của mình quay lưng lại nữa, đúng không?”, Rina chậm chậm gật đầu, “Em có thể hiểu vì sao bà ấy lại làm như thế. Nhưng em có thể tưởng tượng bà ấy sẽ hối hận đến tận xương tủy như thế nào”.

“Chúng ta không bao giờ biết được bà ấy có cảm thấy hối hận hay không. Họ nói bà ấy đã thoát ra được khỏi những người bắt giữ khi họ tới khu đường hầm bên dưới lâu đài nhà Castillo và chạy thẳng xuống con đường dẫn tới vách đá lộ thiên, bên dưới là đá lởm chởm. Truyền thuyết kể rằng quân lính đã áp sát sau lưng bà ta, bà giật sợi dây La Verdad del Corazon khỏi cổ và giơ nó ra phía biển, nói rằng nó chỉ quay lại với gia đình khi nào lời nguyện được hóa giải. Sau đó bà ấy ném thẳng nó xuống mặt biển giá lạnh bên dưới”.

“Ôi, không! Thật khủng khiếp!”.

“Thảm họa, đúng vậy. Thi thể của bà ta bị sóng đánh dạt vào bờ vài ngày sau đó, nhưng không ai tìm thấy sợi dây chuyền”.

“Còn lời nguyện của bà ta. Nó có thực sự linh ứng không?”

Rey nhún vai, “Ai nói được bà ấy có nhìn thấy trước những lời nguyện của mình sẽ thành sự thật hay không. Gia tộc này rõ ràng đã suy yếu đi nhiều sau hơn ba trăm năm. Nhưng đó là lẽ thường vì chiến tranh, sức khỏe kém và những vận hạn thông thường. Thế hệ con cháu của những người con trai ruột của bà ta - họ đã nổi tiếng vì là con của bà - thì em hãy nhớ rằng chẳng có bằng chứng nào cả, chỉ còn ông Abuelo, Alex, Benedict và anh. Và các anh em trai của anh và anh chính là thế hệ thứ chín”.

“Danh dự, sự thực và tình yêu. Đây chính là những chữ trên gia huy của gia đình anh, đúng không?”, Rina nhấp thêm một ngụm rượu, thưởng thức vũ điệu của bong bóng tan ra trên lưỡi khi nàng nuốt.

“Đúng vậy. Anh không biết là em đã nhìn thấy chúng đấy”, Rey gật đầu.

“Em nhìn thấy trên cánh cửa ở văn phòng anh, vào ngày Benedict gặp nạn. Em cho rằng dễ hiểu vì sao bà ấy lại chọn ba chữ đó. Bà cảm thấy người tình của bà không có được chúng. Anh có thể không?”

“Anh thế nào?”

“Anh có tuân theo chúng không? Lời thề có thể được hóa giải không?”

Tám

Nàng cả gan ngồi đó và đánh giá chàng ư? Rey cố ghìm phản ứng ngay lập tức của mình và nở một nụ cười dễ chịu.

“Điều gì khiến em nghĩ những người nhà del Castillo bọn anh sẽ sống theo cách khác chứ?”

Sara - không, Rina, chàng tự sửa lại - vặn chai sâm-banh cao cổ trên mặt bàn trước mặt nàng, nhìn chàng qua hàng mi dài, rợp bóng như thể đang cân nhắc kỹ lưỡng câu trả lời. Và nàng cũng nên như thế, chàng nghĩ. Nàng không phải người nàng đang đóng thế vậy thì nàng sao có thể nói về sự thật đây?

“Em chỉ đang nghĩ về những điều bà gia sư đã nói và bà đã đưa ra lời nguyên như thế nào. Dường như bà muốn nhắc nhở người tình của bà về tôn chỉ của chính gia đình ông ta. Rõ ràng, bà ấy cảm thấy ông ấy không sống theo lời răn dạy đó”.

“Bà ấy đã hóa điên. Ai biết bà ấy còn suy nghĩ được nữa hay không? Thôi, nói chuyện lịch sử thế là đủ rồi”. Rey chồm người về phía trước và dán mắt vào nàng. “Sao em không kể với anh về gia đình em? Chúng ta có quá ít cơ hội để tìm hiểu về nhau ngoại trừ những chuyện cơ bản nhất. Anh nghĩ đã đến lúc chúng ta cần hiểu nhau hơn, em có đồng ý vậy không?”

Đồng tử nàng nở to hơn, trước khi trở lại như bình thường - biểu hiện duy nhất của nỗi sợ hãi. Rõ ràng nàng rất giỏi trong chuyện này, chàng buộc phải thừa nhận. Nếu chàng chưa từng có sự nghi ngờ và nếu những thông tin khốn khiếp trên Internet không hề tồn tại, có lẽ chàng đã chẳng bao giờ nhận ra sự khác biệt nào.

“Anh muốn biết gì?”

Nàng đang lập hàng rào phòng thủ, chàng biết thừa việc đó, giống như chàng biết mặt trời mọc và lặn vào mỗi ngày. Chàng vươn người ngang qua bàn, nắm lấy bàn tay nàng rồi nhẹ nhàng xoay chiếc nhẫn kim cương chàng từng đeo vào ngón tay chị gái nàng.

“Thì anh chị em, bố mẹ, những chuyện em đã trải qua cho tới lúc trưởng thành?”

Trước sự ngạc nhiên của chàng, nàng mỉm cười, “Em có một em gái, còn một phụ huynh và nhiều trò láu cá, nói chung là như vậy. Còn anh?”

Vậy là nàng đã sẵn sàng xoay hướng cuộc trò chuyện về phía chàng. Chàng cố giấu cơn giận bằng cách cười phá lên.

“Anh cũng nhiều trò láu cá, về cơ bản là như vậy. Bố mẹ anh đã qua đời trong một trận lở tuyết nhiều năm về trước. Abuelo đã chăm sóc anh em anh trong suốt quãng đời niên thiếu. Chắc hẳn chuyện đó cũng làm ông già đi nhanh hơn”.

“Em không nghĩ vậy. Em nghĩ chính việc nuôi dưỡng ba anh em anh đã khiến ông trẻ lâu hơn. Và nhìn cái cách ông quan tâm tới anh và các anh em trai, em tin chắc ông không hề nghĩ theo cách khác. Em thực sự rất tiếc khi biết bố mẹ anh mất sớm như vậy”.

“Cảm ơn em. Còn em? Hãy kể với anh về bố mẹ em đi”. Có lẽ sẽ quá lộ liễu nếu chàng hỏi về chị gái nàng ngay lập tức. Chàng muốn để nàng lơ là khai báo chuyện đó, khiến nàng cởi mở, để nàng bớt cảnh giác, lúc đó nàng sẽ cho chàng xem chân dung thực sự của mình.

Nàng cười, đôi mắt nhìn xa xăm, “Theo những gì em còn nhớ được thì họ lúc nào cũng thi đấu với nhau. Họ luôn mong đợi người kia phải là người giỏi nhất trong mọi chuyện. Em nghĩ đó chính là lý do vì sao họ khuyến khích em và em gái tham gia các môn thể thao thi đấu. Chiến thắng là tất cả. Không quan trọng đó là trò chơi hay đánh bài, hoặc là chọn loại rau quả

ngon nhất, môn thể thao hay nhất hay bất kỳ thứ gì khác. Đôi khi họ phối hợp với nhau để thắng người khác, đôi khi họ tách ra và thi đấu với nhau”.

“Không phải lúc nào ở nhà cũng dễ chịu. Nhưng bố em đã bất ngờ qua đời vài năm trước. Biến chứng do viêm phổi. Tất cả gia đình đều choáng váng, nhưng mẹ đã dần chấp nhận được việc bố đã mất, và lúc này cũng chẳng còn cuộc thi thể thao hăng hái nào nữa. Bà trở nên điềm đạm hơn trước đây và có lẽ cũng vui hơn khi sống một cuộc sống chậm hơn, em nghĩ vậy”.

“Còn em gái của em thì sao? Cô ấy làm gì?”

Đôi môi của Rina hé mở, nàng chuẩn bị nói nhưng rồi lại lưỡng lự. Rõ ràng nàng đang sắp xếp các suy nghĩ của mình lại với nhau.

“Bình thường. Mới đây cô ấy đính hôn nhưng chuyện đã không thành”.

Thật thú vị! Bài báo mà chàng đọc khiến chàng tưởng nàng vẫn đính hôn. Có phải nàng đang nói dối không? Không, có vẻ đúng là việc hứa hôn đã bị hủy bỏ - có lẽ vì nàng đã không lừa đảo thành công thằng ngốc tội nghiệp muốn cưới nàng, Rey nghĩ.

“Cô ấy làm công việc của “Cô gái ngày thứ Sáu” trong vài năm qua, về cơ bản là giúp mọi người giải quyết vấn đề, đưa ra các phương pháp để sắp xếp mọi việc, xây dựng hồ sơ doanh nghiệp nếu cần và tạo ra sự bình ổn khi có vấn đề hỗn loạn - đại khái cô ấy làm đủ thứ việc, nhưng em nghĩ bây giờ cô ấy đã sẵn sàng để thay đổi”.

“Hai chị em thân thiết với nhau chứ?”

“Rất thân”, nàng xác nhận và với tay đến cốc rượu đã gần cạn.

“Em uống thêm chứ?”, chàng hỏi. Có lẽ chàng có thể khiến nàng bớt phòng thủ hơn nếu nàng uống thêm rượu.

“Cảm ơn anh, thế thì tuyệt”.

Người phục vụ chọn đúng khoảnh khắc đó để quay lại bàn của họ với những món ăn truyền thống kiểu Tây Ban Nha mà họ nấu nướng cực kỳ ngon. Reynard chọn vài món, sau khi người phục vụ chuẩn bị bát đĩa xong, và lần lượt giải thích từng món một, anh ta phục vụ thêm một ly Cava cho Rina và một Tempranillo cho Reynard.

Chàng gật đầu đồng ý trước khi nhón một khoanh bánh croquette vàng ruộm đưa vào miệng Rina.

“Em thử ăn món này đi. Anh nghĩ em sẽ thích”.

Nàng ngoan ngoãn há miệng và chàng đưa miếng bánh vào miệng nàng, để cho môi nàng ngậm khế vào ngón tay chàng trước khi rút tay về. Chàng nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên gương mặt nàng vì cái chạm rất khế vào môi nàng trước khi hương vị thức ăn tan ra trong miệng. Gương mặt nàng thoáng thể hiện sự hài lòng nhẹ nhõm, đó không phải là biểu hiện của người phụ nữ chỉ biết đến làm tình. Mặc dù bên trong chàng rất giận, nhưng sự si mê vẫn dâng lên trong lòng, máu chàng chảy dồn dập, đến tận đỉnh của sự ham muốn. Chàng thật ngốc khi bị nàng lừa lâu như vậy. Ngay từ lần đầu tiên chạm vào nàng lẽ ra chàng phải biết nàng không phải là Sara. Dù hai chị em sinh đôi giống nhau như đúc, nhưng phản ứng của chàng đối với hai người không thể khác biệt hơn được nữa. Người phụ nữ mà chàng đã cầu hôn không bao giờ đốt cháy máu nóng trong cơ thể chàng như cái cách người con gái ngồi trước mặt chàng đang làm, thông qua từng cử chỉ, từng sự va chạm.

“Ngon tuyệt!”, nàng nói sau một lúc, “Đây là món gì cơ?”

“Croquetas de gambas, dịch ra tiếng Tây Ban Nha là bánh croquette nhân tôm”.

Chàng thấy vui khi nàng ăn hết miếng bánh. Ngắm nàng ăn, ngắm vẻ mặt vui sướng nhẹ nhõm trên gương mặt nàng, chàng càng thấy khô sở.

“Em nghĩ là em thích tên gọi Tây Ban Nha nhất. Gì nhỉ, Croquetas de gambas. Em thích cách lưỡi mình cuộn lên khi phát âm ngang với khi đưa bánh vào miệng ăn”.

Rey tự lấy cho mình một miếng bánh nhỏ, cắn ngập răng lớp kem bên ngoài trước khi vị ngọt mềm thấm đều trên đầu lưỡi. Phải, chàng có thể hiểu vì sao nàng thích món bánh này đến vậy. Nó thực sự tuyệt vời.

“Mặt anh dính vỏ bánh kìa, ở ngay chỗ đó”.

Rina vươn người trên bàn và dùng ngón cái gạt cuối mép chàng. Sự va chạm ấy khiến da chàng bỏng rát. Nàng đột nhiên ngồi lại, mắt nàng hơi mờ đi. Có phải nàng cũng có cảm giác ấy trên da mình giống như chàng. Chàng hy vọng như vậy. Nàng đáng phải chịu đựng những nỗi thống khổ mà chàng có thể gây ra cho nàng.

“Cám ơn em”, chàng nói, cười nhẹ để nàng cảm thấy thoải mái hơn sau sự thân mật cũng như phản ứng của nàng sau đó.

Chàng bắt đầu nói những chủ đề rời rạc, không liên quan khi họ tiếp tục thưởng thức những món ăn Tây Ban Nha đã chọn. Nàng uống thêm một ly rượu nữa, trong khi chàng chỉ uống một ly, đầu óc còn bận rộn lên kế hoạch cho bữa tối tại căn hộ của chàng, vì thế chàng phải giữ cho đầu óc hoàn toàn tỉnh táo.

Bên cạnh việc giữ được trí khôn của mình để tìm ra sơ hở của nàng, chàng cũng phải đủ tỉnh để đưa nàng trở lại ngôi nhà gỗ. Đương nhiên, trừ phi chàng có thể thuyết phục nàng ở lại căn hộ của mình đêm nay.

Nghĩ tới việc có thể khám phá bí mật của nàng trên chiếc giường kiểu Ai Cập, chàng thấy hân hoan. Nhưng liệu nàng có dám chơi tới cùng không? Sara luôn giữ khoảng cách với chàng, ve vuốt chàng nhưng không bao giờ để mọi chuyện đi quá xa. Vì vài lý do, chàng cũng không bao giờ cảm thấy gấp gáp phải đẩy nhanh câu chuyện với nàng, nhất là khi chàng hoàn toàn không có ý định tiến triển thêm sau lễ đính hôn. Nhưng với Rina, có sự

khác biệt không thể lý giải nổi. Gần như là khao khát. Từ phút nàng xuất hiện bên ngoài cửa văn phòng của chàng, chàng đã cảm thấy sự kết nối thể xác giữa hai người, và mỗi nối ấy quá hấp dẫn khiến chàng muốn khai phá ngay lập tức.

Suy nghĩ đó càng ngày càng rõ hơn trong óc chàng. Thuyết phục nàng nói ra sự thật sẽ khó khăn đến mức nào? Chàng tự hỏi. Nàng không hay biết gì về việc chàng đã tham gia vào kế hoạch xảo quyệt của hai chị em.

Mặt trời đang lặn dần xuống biển và những đám đông mới đã xuất hiện ở quán.Ồn ào hơn, nhiều thứ sắc sỡ hơn, nhưng chàng hoàn toàn không có tâm trạng để tham gia.

Chàng uống nốt ly rượu rồi đứng dậy, nắm tay Rina và nâng nàng đứng dậy.

“Đi nào, đến lúc về căn hộ của anh rồi. Anh đã có một kế hoạch đặc biệt vào buổi tối ngày hôm nay cho hai chúng ta”.

“Em không biết còn ăn được gì nữa không sau bữa ăn ngon lành này”, nàng e dè phản đối khi kẹp chiếc ví cầm tay bên dưới cánh tay không bị nắm của mình..

Chàng cười đáp lại nàng và cúi xuống gần hơn, môi chàng gần như chạm vào viền tai của nàng, chàng nói:

“Anh nghĩ anh có thể khiến em muốn ăn hơn đấy, em cứ đợi mà xem”.

Dù trong ánh sáng mờ ảo của quán rượu, chàng vẫn nhận ra gò má nàng ửng hồng và sự thay đổi cả trong nhịp thở của nàng.

Họ quay lại tòa nhà nơi chàng sống, chỉ cách đó mười phút đi bộ và chàng để cho có một khoảng im lặng giữa hai người. Còn hơn để nàng kịp thời tiêu hóa vấn đề và nhận ra thâm ý của chàng giữa những cuộc hội thoại vô nghĩa. Ra tới ngoài nhà hàng, chàng kéo nàng sát vào người, thản nhiên

vòng cánh tay qua vai nàng và những ngón tay của chàng chạm vào bờ vai trần của nàng.

Chàng cảm nhận được phản ứng ngay lập tức của da nàng, cả người nàng đang run rẩy.

“Em lạnh à?”, chàng hỏi.

“Không, không hề”, nàng trả lời, tiếng hơi to như thể nàng vừa giật mình choàng tỉnh. Chàng nở một nụ cười thỏa mãn, nhưng rồi chàng chợt nhận ra chàng cũng bị tác động bởi sự va chạm giống như nàng. Đam mê có thể là con dao hai lưỡi, chàng tự nhủ khi dẫn nàng đi qua cánh cửa trượt lớn bằng kính vào tòa nhà.

Chàng dẫn nàng vào thang máy lắp gương để đi thẳng lên tầng trên cùng. Lúc này chàng mới sững sốt nhận ra nàng và Sara giống nhau đến thế. Nếu chàng không ý thức được sự khác biệt trong phản ứng của chàng với từng người, có lẽ chàng sẽ chẳng bao giờ phân biệt được hai người với nhau.

Từ mái tóc gọn sóng màu đỏ sậm, đôi mắt to màu xám cùng hàng mi đen dày, tới chiếc mũi thanh tú và khuôn miệng đầy đặn cảm dỗ - Sara và Rina chính là hình ảnh qua gương của nhau.

Khi lên tới nơi, chàng dùng khóa điện tử để mở cửa. Cánh cửa này cũng khắc gia huy của gia đình chàng. Những chữ được khắc tỉ mỉ trên đó trượt khỏi đầu chàng khi chàng bước qua cánh cửa và đóng lại. Danh dự. Sự thật, tình yêu. Mỗi từ như đang vang lên trong óc chàng. Chàng có câu trả lời gần như lập tức và rõ ràng. Đương nhiên là chàng tuân theo cả ba chữ ấy. Nếu không làm sao chàng có thể ngẩng cao đầu làm những việc khác?

Nhưng còn sự dối trá mà chàng đang làm với Sara thì sao? Một giọng nói trầm lặng vang lên trong chàng. Chàng có dám thề mình hoàn toàn trung thực về chuyện này không? Chàng có dám tuyên bố rằng mọi hành động của chàng đều đáng trọng hay không? Mọi suy nghĩ dồn đến như những toa

tàu dài khiến chàng thở mạnh vì giận dữ. Giờ chàng đâu còn thời gian để kiểm tra nữa.

“Mọi chuyện đều ổn chứ?”, Rina hỏi.

“Còn trên cả ổn”, Rey trả lời, chùi chân lên thảm và kéo nàng vào mình.

Nàng sà vào vòng tay ôm của chàng như thể việc này đã diễn ra hàng tuần rồi chứ không phải chỉ vài ngày, chàng nghĩ. Không hề có cảm giác chống cự, hay lùi lại. Bụng dưới và đùi nàng ép sát vào người chàng và nàng ôm khít lấy chàng như thể cái ôm này là điều tự nhiên nhất trên thế giới đối với nàng.

Và đó rõ ràng là điều tự nhiên nhất thế giới khi cơ thể chàng đón nhận nàng, chàng rầu rĩ nghĩ khi các mạch máu lại bắt đầu đập nhanh và cơ thể chàng nóng lên. Mùi hương tóc nàng và hương nước hoa của nàng mơn man xung quanh chàng, khiến các giác quan của chàng ngất ngây.

Sara chưa bao giờ tác động tới chàng mạnh mẽ như thế, chàng thừa nhận khi đưa tay vuốt dọc tám lưng trần của Rina. Rõ ràng, chàng đã bị Rina hấp dẫn. Chàng là kẻ hoàn toàn khỏe mạnh, nồng nàn và có khẩu vị đặc biệt với những người phụ nữ đẹp, nhưng còn một điều gì khác ở Rina khiến chàng cảm thấy tim mình loạn nhịp.

Có thể do chàng biết nàng không phải người nàng đang đóng vai, sự thực này đã thêm gia vị khi chàng ở bên nàng. Chàng cố lẩn tránh một suy nghĩ khác trong đầu. Rằng mọi chuyện đã trở nên khác biệt từ lần đầu nàng xuất hiện chứ không phải kể từ khi chàng phát hiện ra nàng là kẻ giả mạo. Chàng nâng cằm nàng lên và hôn phớt lên đôi môi hồng trước khi miễn cưỡng đẩy nàng ra.

“Anh cần kiểm tra đồ trong bếp. Anh sẽ quay lại ngay”.

Chàng cần tạo ra khoảng cách trước khi lạc mất bản thân vì nàng và quên mất điều chàng buộc phải tìm ra.

“Anh nấu ăn ư?”

Nàng theo chàng đi vào căn bếp rộng và tiện nghi.

“Anh có khả năng nấu ăn, em biết mà”, chàng cười khi nhận ra vẻ ngạc nhiên trong giọng nàng và nhắc vung chiếc nồi đang đặt trên bàn bếp.

Ngay lập tức, mùi thịt cừu tẩm ướp thơm nức mà chàng đã chuẩn bị trước khi đến văn phòng sáng nay tỏa ra khắp căn phòng.

“Mùi tuyệt quá!”, Rina nói, tiến đến phía sau chàng và cúi người về phía chiếc nồi để hít hà. Nàng nhắm mắt và cố tình hít thật sâu, rồi mỉm cười.

“Em không nghĩ là em lại đói nhanh thế sau khi ăn đồ Tây Ban Nha nhưng chắc em nghĩ sai rồi”.

“Tốt, anh rất sung sướng”, chàng nói, khuấy nhẹ trong nồi trước khi đẩy vung lại, “Anh sẽ nấu cơm và chúng ta sẽ ăn sau hai mươi phút nữa”.

“Em giúp anh được không? Em dọn bàn ăn nhé?”

“Anh nghĩ chúng ta sẽ ăn ngoài ban công. Vào thời gian này trong năm, bến cảng rất đẹp và khi mặt trời đã lặn hẳn, em sẽ rất thích thú nếu được nhìn đèn thấp sáng lên. Em lấy thảm ngồi ở gần kéo đăng kia”.

Chàng chỉ tay về một chiếc tủ tường, “Em có muốn uống chút gì đó trong lúc chúng ta đợi cơm không?”

“Nước là được rồi. Nếu em uống thêm rượu sẽ say mất”.

“Thế thì tệ lắm à?”

Nàng bật cười và đi lấy thảm ngồi cùng đồ dùng đồ ăn ở gần kéo, rồi đi ngang qua một khung cửa kính lớn dân ra ban công riêng của căn hộ.

Phía bên trên và xung quanh ban công là mái và tường bằng kính, vì vậy ngồi ở đây có thể ngắm toàn cảnh bến cảng, không có bất kỳ vật cản nào.

Đây chính là đặc điểm khiến chàng quyết định mua căn hộ này.

Chàng cảm thấy thoải mái khi sống ở lâu đài Castillo - đó là mái nhà của cả gia đình trong hàng thế kỉ và chàng hạnh phúc khi được hưởng cảm giác bền vững nguồn cội trong suốt quãng đời niên thiếu của mình, thậm chí niềm hạnh phúc đó còn lớn hơn khi bố mẹ chàng đột ngột qua đời. Nhưng khi đã qua tuổi hai mươi, chàng muốn có được một thứ thực sự của riêng mình, và bị cuốn hút bởi sự sôi động của thành phố - chàng muốn được ở gần nơi làm việc của mình, nơi chàng dẫn đầu guồng máy và là tâm điểm chú ý của tất cả mọi người - chàng là người chịu trách nhiệm chính trong việc duy trì và phát triển danh tiếng của nhà del Castillo hoạt động trong nhiều lĩnh vực.

“Tầm nhìn tuyệt quá!”, Rina nói khi bước vào căn hộ, “May quá, em hơi ngại độ cao nhưng đã có bức tường kính này rồi”.

“Vẫn có vài người sợ đấy. Em chắc là ngồi ngoài đó không sao chứ?”

“Chắc chắn rồi. Em sẽ không bỏ lỡ cảnh hoàng hôn vì thế giới này nói gì đó”, nàng hăng hái khẳng định.

Điện thoại trên tường vang lên, chàng thoát ra được khỏi gương mặt tươi cười của nàng.

“Hola!”, chàng nhắc máy, sau đó nhăn trán khi nghe tiếng nói ở đầu dây bên kia. “Vâng, tôi hiểu rồi”. Lại một khoảng ngừng nữa, “Đương nhiên chúng tôi sẽ lo được. Anh hãy chăm sóc cho cô ấy thật cẩn thận. Nếu có điều gì tôi có thể làm, anh cứ hỏi nhé. Bất kỳ điều gì, anh hiểu chứ. Tạm biệt”.

Chàng chậm chậm gác máy và lấy hai tay dụi mắt.

“Có phải là tin về Benedict không, có chuyện gì ư?”, Rina hỏi.

“Không”, chàng thở dài, “Không phải là tin về Benedict, ơn Chúa, nhưng cũng là tin nghiêm trọng. Trợ lý riêng của anh vừa được chẩn đoán là bị động thai, phải cấp cứu ngay lập tức. Chồng của cô ấy gọi tới. Bản thân anh ta cũng đang rất lo lắng và tất nhiên những gì cô ấy có thể làm là nhờ chồng gọi điện báo không thể đi làm ngày mai trước khi người ta đưa cô tới thẳng bệnh viện”. Rey lắc đầu vì ngạc nhiên.

“Rõ ràng cô ấy là người rất có trách nhiệm”.

“Chính xác. Cô ấy là cánh tay phải của anh ở văn phòng. Anh không thể ở bệnh viện với Benedict từng ấy thời gian nếu như cô ấy không phải là người đáng tin cậy như vậy”.

“Chắc anh lo lắng cho cô ấy lắm”.

“Anh lo, nhưng anh biết các bác sĩ ở bệnh viện này là những bác sĩ giỏi nhất trên thế giới. Anh chắc chắn họ sẽ làm mọi điều có thể. Nhưng anh vẫn lo, có lẽ cô ấy sẽ cảm thấy không thoải mái vì đã rời văn phòng tại thời điểm đặc biệt quan trọng này, ngoại trừ chuyện của Benedict ra”.

“Vì sao vậy?”

“Công ty của bọn anh đang có những hoạt động lớn nhằm quảng bá cho khu du lịch, khách sạn và rượu nho. Bây giờ đào tạo một người kịp làm cùng cả nhóm sẽ gây ra khoảng thời gian bị trì hoãn”. Chàng nhún vai và quay trở lại mở cửa tủ lạnh để lấy đồ làm món rau trộn, “Nhưng anh cũng không làm gì khác được. Chúng ta vẫn phải làm những việc cần làm và để Carmella an tâm rằng mọi việc vẫn tiến hành như bình thường”.

“Anh có nhân viên tạm thời để thế chỗ tại văn phòng và có một người khác thế chỗ cho nhân viên ấy không?”, Rina gợi ý.

“Ý hay đấy, nhưng bọn anh đã chạy mọi chuyện với một bộ khung nhân viên ổn định trong suốt mùa hè”.

“Có lẽ em có thể giúp”.

Chàng cười phá lên trước gợi ý của nàng, “Em ư? Ở văn phòng của anh không có chú ngựa nào đâu, và nhân viên của anh chỉ nhảy lên khi anh ép họ làm thế thôi”.

“Em không phải chỉ biết xử lý lũ ngựa”, nàng đáp trả, mũi hếch lên, “Em đã từng điều hành - ý em là từng giúp em gái mình một hai lần hồi còn ở nhà khi cô ấy quá bận. Cô ấy đôi khi cần người giúp xử lý công việc hoặc đóng góp những ý kiến mới lạ”.

Rey để ý phần hờ hênh đã kịp được sửa lại về nghề nghiệp thực sự của nàng. Chàng giả vờ cân nhắc lời đề nghị của nàng khi thả rau diếp vào trong bát. Nếu nàng đã cố ý nhào nặn một lý do để đến văn phòng của chàng làm việc, thì có lẽ chàng đã nghi ngờ, vì đó có thể là một phần kế hoạch lừa đảo của nàng. Nhưng nàng không thể tiên đoán được tình hình của Carmella. Thêm nữa, đó chắc chắn không phải là một ý kiến tồi, vì chàng có thể quan sát được nàng từng giờ từng phút. Cuối cùng sẽ đến lúc nàng mắc kẹt và chàng có thể tóm được toàn bộ sự thật từ nàng, đặt dấu chấm hết cho kế hoạch của hai chị em họ.

“Em thực sự nghĩ là em có thể làm à?”

“Em sắp phát điên vì chán khi ở mãi ngôi nhà gỗ rồi, Rey, hãy cho em một cơ hội. Nếu em làm loạn lên, anh có thể sa thải em”, nàng nhún vai tự giễu bản thân.

Chàng gật đầu, “Vậy thì được. Từ ngày mai em sẽ là trợ lý tạm thời của anh. Nhưng anh vẫn báo trước, anh là ông chủ khó tính đấy”.

“Tốt”, nàng trả lời, “Em thích thử thách”.

Được rồi, nàng sẽ được thử thách. Nhưng sẽ không phải kiểu thử thách mà nàng mong đợi. Đó sẽ là thách thức với sự chân thành và sự thật của bản

thân nàng, và sẽ phải tuân theo ý muốn của chàng. Đó là điều mà chàng vô cùng mong đợi.

Chín

Thử thách ư? Rina chỉ muốn nuốt lại toàn bộ lời nói của mình đúng vào phút mà nàng thốt ra chúng. Nàng đã nghĩ cái quái gì vậy? Làm việc cùng với chàng ư? Sara sẽ không bao giờ làm những chuyện như thế, chưa kể đến việc chị ấy đang trong thời gian đi nghỉ - hoặc, thậm chí quan trọng hơn, khi chị đang tận hưởng cuộc sống với tư cách là vị hôn thê của một trong những công dân quyền lực và giàu có nhất đảo. Nhưng nàng không hề nói quá về cảm giác nhàm chán, ngoài việc chờ đợi tin tức của Benedict từ bệnh viện, ít nhất đó là việc khiến nàng cảm thấy có ích, giống như nàng có thể mang đến điều an ủi nào đó cho gia đình họ. Nhưng ở ngôi nhà gỗ thì chẳng có việc gì hết. Nàng chỉ gặp người quét dọn và đoán rằng nàng thường xuyên bị ăn mắng, bằng cả tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha, vì đã liều lĩnh tính mạng khi tiếp tục đạp chiếc xe cà tàng. Bây giờ nàng không được phép tự đi mua rau hoặc dọn dẹp quanh nhà. Và nàng có cảm giác người phụ nữ ấy cũng không vui nếu nàng làm chút ít việc vườn.

Còn Sara chẳng hề trả lời tin nhắn hay điện thoại của nàng. Nàng cảm thấy mình đang bị chìm trong quên lãng, và nàng chưa bao giờ là kẻ thích ngồi im một chỗ.

“Khi nào thì em bắt đầu?”, nàng hỏi.

“Sáng ngày mai có sớm quá không?”, Reynard hỏi.

Biểu hiện bên ngoài của chàng vẫn bình thường nhưng có điều gì đó trong mắt chàng tạo cho nàng cảm giác chàng đang đợi nàng rút lại lời đề nghị hoặc tìm ra một lý do nào đó để thay đổi quyết định.

“Được chứ, nhưng em sẽ đến công ty bằng cách nào?”

“Câu hỏi hay đấy. Giải pháp hay nhất là em ngủ lại đây”, chàng gợi ý.

Một lần nữa nàng có cảm giác chàng đang quan sát mình, chuẩn bị đón nghe câu trả lời của nàng.

“Thế cũng được, hoặc em có thể thuê xe hơi, như vậy độc lập hơn”.

Mắt chàng hơi nheo lại, “Em có chắc không? Em sẽ không thích đâu nếu phải lo lắng đến chuyện lái xe trong trung tâm thành phố, và đi trái chiều so với thói quen của em”.

“Em chắc chắn em sẽ làm quen được nhanh thôi. Em đã từng lái xe ở châu Âu rồi. Nếu anh cầm lái bên tay trái và thấy vai trái của anh ứng ở vị trí giữa đường là mọi chuyện sẽ ổn”.

Chàng khẽ gật đầu, nhưng nàng có cảm giác chàng vẫn chưa hài lòng. Bản thân nàng cảm thấy viễn cảnh được ở lại trong căn hộ với chàng quá hấp dẫn, và nàng thừa hiểu sẽ không bao giờ đủ sức kháng cự lại ham muốn được gần gũi với chàng hơn. Có một ma lực hấp dẫn giữa họ mà nàng ngày càng cảm thấy khó chống lại. Vì tình yêu nàng dành cho chị gái, nàng không dám vờn với nó.

“Em không cần phải thuê xe đâu. Có một chiếc xe còn để không ở một gara ô tô của lâu đài del Castillo. Anh sẽ gọi cho Alex để xem còn những xe nào nếu em quyết định tự lái xe”.

“Em quyết rồi, cảm ơn anh nhiều”.

“Em thích được độc lập à?”, chàng hỏi.

“Có giới hạn thôi”, nàng thừa nhận.

Nếu chính nàng đã hứa hôn với chàng, nàng sẽ gật đầu đồng ý ở lại với chàng ngay, nhưng sự thật không phải như thế. Thêm nữa, dù với lý do gì chăng nữa, Sara đã giữ khoảng cách với Rey, và cho tới khi chị ấy về, Rina sẽ phải cố hết sức để giữ nguyên nó.

Reynard trở lại bếp để kiểm tra nồi cơm.

“Bữa tối đã sẵn sàng rồi. Em rắc tiêu rồi mang đĩa xa-lát ra bàn nhé? Anh sẽ bung đĩa ra”.

Rina làm như chàng nói, Rey đi ngay theo sau với hai đĩa thịt đầy. Họ ăn trong sự im lặng như một thỏa thuận ngầm giữa hai người khi mà dòng suy nghĩ đang chạy đua trong đầu nàng. Sau bữa ăn, họ ngắm bầu trời chuyển sang màu tím kỳ ảo trước khi thành màu đen nhưng thăm thẳm, lấp lánh sao.

“Em hiểu vì sao anh chọn sống ở đây”, Rina bình luận. “Như thế mọi ngọn đèn trong thành phố đang soi gương lên bầu trời vậy”.

Reynard gật đầu, “Ừ, anh chưa bao giờ chán ngắm cảnh ở đây. Lúc đầu, anh đã tự hỏi liệu mình có thêm nhận ra có sao vào buổi đêm không, nhưng khi em muốn nhìn, em sẽ thấy tất cả”.

Rina nhìn sâu vào mắt chàng. Liệu có thông điệp nào ẩn chứa trong câu nói ấy không, hay chỉ do nàng quá nhạy cảm. Rey không nói thêm gì nữa, và nàng cảm thấy thoải mái hơn.

“Nhân tiện”, Rey tiếp tục, “Khi đi pha cà phê anh đã gọi điện cho Alex. Anh ấy đã nói một nhân viên sẽ mang xe đến cho em vào sáng mai. Đó là xe dùng chung nên em cứ dùng nhé”.

“Em thật sự rất cảm kích. Lát nữa anh chỉ cho em nơi em sẽ đến ngày mai trước khi đưa em về nhà được chứ?”, nàng hỏi.

Chàng gật đầu, “Được, và chúng ta có thể gọi điện tới văn phòng để làm thẻ cho em gửi xe bên dưới tòa nhà. Vậy chúng ta ăn thôi nhỉ?”

“Hay đấy. Chúng ta không nên để người giúp đỡ phải chờ đợi quá lâu”. Nàng mỉm cười.

Rey phì cười và lắc đầu, “Bây giờ em là như thế với anh phải không? Người giúp đỡ ấy? Làm hôn thê của anh chưa đủ à?”

“Em không có ý gì hết”, Rina chỉnh lại.

“Anh có hiểu theo ý gì đâu”, Rey nói, đón nàng và đưa nàng tới bàn ăn, “Nhưng chỉ để em biết là anh rất rõ ràng về chuyện này, anh chân thành ủng hộ tình công sở”.

Chàng choàng tay ôm lấy nàng và cúi xuống, môi chàng ấm mềm gần lấy môi nàng, mùi hương, vị cà phê rang ở lưỡi chàng lan sang nàng. Mọi suy nghĩ lý trí đều lún xuống khi chàng hôn sâu thêm, khi nàng vòng tay ôm lấy cổ chàng, kéo chàng sát lại gần. Sự khao khát trào dâng trong nàng, quấn lấy nàng như một dải lụa, khiến nàng quặn thắt vì ham muốn. Nàng thấy mình ảm ướt, da thịt nàng trở nên đặc biệt nhạy cảm, khát khao được chàng chạm tới. Ngực nàng căng tức và trở nên chật chội trong chiếc áo nịt ngực. Khi bàn tay chàng lần tới ngực nàng và chạm chúng, nàng bật lên một tiếng rên. Rồi nàng cong lưng, ấn sâu ngực mình vào lòng bàn tay chàng, muốn cảm thấy được chàng sở hữu, không có lớp ngăn cách nào giữa tay chàng và da thịt nàng. Chàng chuyển động, ép sát hạ bộ vào người nàng, và nàng lại bật lên tiếng rên vì ham muốn, cảm xúc tăng lên mãnh liệt. Nàng nhấc một chân lên, vắt qua chân chàng, uốn cong hông để ép chặt thêm vào chàng lần nữa, từ từ, khép sát. Sát hơn nữa.

Chàng buông một tay, tóm lấy đùi nàng, những ngón tay chàng như lửa đốt cháy da thịt nàng. Chàng dứt môi hôn, thở hỗn hển, tì trán vào trán nàng.

“Ở lại đi em!”.

Giọng chàng khàn đi, giống một mệnh lệnh hơn một lời yêu cầu. Nhưng chỉ một khoảnh khắc ngừng lại ấy, bản năng đã không còn lời tuột được Rina đi nữa. Khi cơn mê đắm chậm lại, ý thức quay trở về với nàng. Nàng đang nghĩ gì đây? Nàng đã luôn dặn mình phải lùi lại, để duy trì khoảng cách với chàng, nhưng tất cả những gì nàng đang làm lúc này là dính chặt vào người đàn ông này.

Nàng lùi ra, đứng thẳng người trên sàn nhà, buông tay khỏi cổ chàng.

“Em nghĩ em không nên ở lại”.

Bàn tay Rey vẫn để trên đùi nàng giờ đã lần lên hông, kéo nàng sát lại.

“Ở lại đây!”.

Giọng chàng lần này tha thiết hơn, đôi mắt chàng đang rực cháy hứa hẹn, chàng sẽ có cách xóa tan nỗi đau đớn tuyệt vọng đang chuẩn bị nuốt gọn nàng.

“Em không thể. Em không nên làm thế này, em đang cố lôi kéo anh”.

“Em không lôi kéo anh”, chàng nhẹ nhàng nói, “Em chỉ phản ứng đúng, và anh cũng thế”.

Nếu như nàng đã phản ứng đúng, thì đó cũng là sự thành thực duy nhất nàng có từ khi bắt đầu toàn bộ chuyện này, Rina tuyệt vọng nghĩ.

“Em xin lỗi”.

“Không, em đừng xin lỗi. Chúng ta may mắn vì cùng hấp dẫn được nhau. Nếu chúng ta không thể thành thật về chuyện đó, thì còn có thể thành thật về chuyện gì đây?”

Mỗi lời nói như cửa vào tim nàng. Nếu là hoàn cảnh khác, nàng sẽ thoải mái khám phá sự hấp dẫn mà chàng nói. Chỉ mới nghĩ đến thôi, những cơn sóng run rẩy đã khiến nàng chao đảo. Nếu là hoàn cảnh khác, Sara mới là người đứng trong vòng tay chàng, hay thực tế hơn là trên giường của chàng. Nàng đưa tay gỡ tay chàng ra khỏi người mình, nhưng khi nàng làm vậy mỗi sợi dây thần kinh của nàng đều gào lên phản đối. Rồi nàng cẩn thận tránh sang một bên, nhìn thẳng vào mắt chàng.

“Làm ơn, em muốn đi. Cảm ơn anh vì tối nay. Vì tất cả”.

Chàng cười khẽ, với vẻ nuối tiếc, rồi xoay người nhặt chìa khóa xe trên bàn bếp.

“Cũng chưa phải là tất cả, đúng không?”

Nàng cũng cười, một hành động nhại lại chẳng hài hước chút nào, “Không, không hẳn là tất cả, nhưng do lỗi của em, không phải anh”.

“Chẳng có lỗi nào cả, em yêu”.

Họ im lặng khi rời khỏi căn hộ và đi ra thang máy xuống hầm để xe. Khi đã ngồi vào xe, Rey nắm lấy tay trái của nàng đặt lên đùi mình - chính là nơi nàng từng muốn để tay lên khi họ đi cùng nhau trước đó. Làn da ấm của chàng và những bắp thịt bên dưới lớp vải may cắt kỹ càng phản ứng với lòng bàn tay nàng. Nó còn tuyệt vời hơn nàng tưởng tượng.

“Không ai nói em không được chạm vào anh”, chàng nói, giọng chỉ to hơn tiếng lầm bầm một chút.

Rina cố rút tay lại, “Em không nghĩ đây là ý hay đâu”.

Tay chàng nắm chặt tay nàng, giữ chặt nó ở nơi chàng muốn. “Làm anh vui đi. Anh hứa, anh không cắn em đâu”. Rina gật đầu chấp thuận và chàng buông tay ra, chậm chậm chuyển tay lái.

Văn phòng của chàng ở đầu kia của thành phố, ngược hướng với căn hộ. Cho tới khi họ vào được bãi đỗ xe, Rina cố không ngáp dài ngáp ngắn vì quá mệt mỏi sau khi ghìm nén cảm xúc và ham muốn quá mức.

“Em có muốn lên trên tầng cùng với anh, hay đợi trong xe để anh đi lấy thẻ ra vào cửa cho em dùng ngày mai?”

Rey hỏi sau khi gỡ đai an toàn và tắt máy xe.

“Không, em ổn. Em sẽ đi cùng với anh. Như thế em sẽ biết nơi mình đến sáng mai như thế nào”.

Họ đi vào thang máy lên tầng. Chàng mở cánh cửa lớn bằng gỗ. Lần thứ hai trong cùng một đêm, Rina nhìn chăm chú gia huy nhà del Castillo và

nhớ lại sự dối trá của mình. Và nàng nghĩ tới việc đã dám cả gan thách thức chàng trong bữa tối. Đầu óc tư duy bình thường của nàng đâu rồi?

Câu trả lời thật đơn giản. Mọi suy nghĩ, mọi quyết định của nàng đã bị che mờ bởi người đàn ông đang đứng bên cạnh nàng. Bất chấp mọi chuyện, tất cả những gì nàng muốn là ở bên chàng và điều đó hoàn toàn đi ngược lại với tình yêu cũng như sự tận tâm mà chị gái nàng dành cho nàng. Đột nhiên nàng thấy ghen tị với chị. Thèm muốn bất kỳ thứ gì thuộc về Sara đều là sai trái - vô cùng sai trái. Nhưng lần này nàng sẽ cố hết sức để cân bằng lại. Rey không tốn quá nhiều thời gian tìm chìa khóa cho nàng và tìm chỗ để nàng đỗ xe.

“Cái thẻ này cũng giúp em đi vào trong các tầng của tòa nhà”, Rey hướng dẫn.

“Cảm ơn anh”, Rina nói, cố gắng lờ đi luồng điện vừa xẹt qua khi những ngón tay của họ lướt qua nhau.

“Anh sẽ chỉ cho em nơi chúng ta làm việc. đi theo anh”.

Rina theo chàng đi qua khu vực tiếp tân sang trọng vào một sảnh trải kín thảm. Hai bên lối đi là các văn phòng khác nhau. Một vài văn phòng của cá nhân, một số khác có không gian làm việc cởi mở hơn. Cuối sảnh, không gian mở rộng thêm, thành một khu vực dành cho khách đợi. Một bàn bảo vệ có lắp đặt máy vi tính đặt ở cửa trước khi chuyển sang không gian một văn phòng khác. Reynard đẩy cửa, Rina cảm tưởng như nàng vừa lạc vào chốn linh thiêng của những ông vua thời trung cổ.

Rey bật một loạt công tắc trên tường, căn phòng tràn đầy ánh sáng êm dịu. Trái ngược với đồ nội thất hiện đại theo phong cách tối giản trong căn hộ của chàng, nơi này được bài trí hoành tráng theo kiểu truyền thống. Với kiến thức về quan hệ công chúng của mình, Rina nhận ra sự thông minh trong cách sắp đặt. Thương hiệu của nhà del Castillo với tài sản, quyền lực và truyền thống, tất cả được thể hiện trong không gian bài trí kỹ càng.

Những tấm bảng gỗ sáng bóng treo thành hàng trên tường, khắp phòng là đồ nội thất bọc da, sàn nhà trải thảm dẹt tay của Ba Tư. Một bàn làm việc lớn chiếm một góc trong phòng, trên mặt bàn là máy vi tính màn hình phẳng. Sổ giấy tờ nằm ngổn ngang trên bàn cho thấy chắc chắn đây là bàn làm việc của Rey và chàng tận dụng từng xăngtimét trên mặt bàn. Sự đối nghịch giữa căn hộ gọn gàng, sạch sẽ và sự lộn xộn ở nơi làm việc khiến nàng ngạc nhiên. Với hầu hết mọi người thường xảy ra điều ngược lại.

Nhưng khi nghĩ đến đó, nàng phải thừa nhận chính nàng cũng muốn ngôi nhà chung vách của nàng ở Christchurch lúc nào cũng gọn gàng, sạch sẽ. Nó sẽ là ốc đảo của riêng nàng khi trở về sau mỗi ngày làm việc. Tính cách của Rey khá giống với nàng. Bỗng nhiên nàng nhận ra nàng muốn trở về ngôi nhà thân thương của mình biết chừng nào. Trong căn phòng này, nàng cảm nhận được không khí làm việc mặc dù vẻ bề ngoài bóng bẩy của nó. Điều đó thể hiện những nét tính cách của Rey: tập trung, kiên định, nhưng vẫn dành thời gian để thỏa mãn những thú vui của mình.

Nàng thơ thẩn bước tới khung cửa sổ rộng nhìn ra ánh đèn thành phố. Từ đây, nàng chỉ nhìn được bến cảng ở khá xa, nhưng toàn cảnh. Nàng có cảm giác mình có thể nhìn được cả thế giới.

Lưng nàng lại nóng ran khi nhận ra Rey đang đứng rất gần. Trong gương, nàng thấy chàng đang nhìn mình chăm chú. Ánh sáng thành phố lung linh xung quanh, tạo thành hào quang quanh chàng, và gương mặt chàng nổi bật vì ánh sáng trong văn phòng. Nàng lại choáng ngợp vì vẻ đẹp nam tính của chàng. Mắt chàng sáng rực dưới hàng lông mày đậm, lưỡng quyền của chàng nổi lên, khiến hai má bên dưới sẫm lại.

Nàng thấy mắt mình đang gắn chặt vào môi chàng, viền môi dưới đầy đặn, còn môi trên của chàng hơi cong lên như cung tên của thần tình ái. Nàng nghĩ rằng ngay cả Michelangelo cũng không thể tạc được gương mặt gần như hoàn hảo này. Nàng ước mình được ôm chàng, được chạm tới viền môi rõ nét, được kiễng chân hôn chàng, tận hưởng chàng lần nữa.

Rina vội nhắm mắt, không chắc làm thế để xóa đi những hình ảnh trong ký ức hay để khắc chúng lại trong đầu: Đầu tiên là bàn tay ấm áp bao bọc vai nàng, những ngón tay dài dịu dàng đặt trên bờ vai trần. Nếu được buông mình vào vòng ngực rộng của chàng lần nữa, đó sẽ là điều tự nhiên ngọt ngào nhất, để sự nồng nàn của chàng ôm ấp, để tựa đầu lên vai chàng và để lộ cái cổ trần thanh mảnh cho chàng hôn lên.

Nàng chột mở mắt khi Rey vén mái tóc buông xõa của nàng sang một bên, để lộ cái cổ mềm mại của nàng, Hình ảnh mà nàng nhìn thấy giờ đây - khi xung quanh toàn kính - hấp dẫn đến kỳ lạ khi người đàn ông tóc sẫm cúi xuống và đặt môi lên điểm giữa vai và cổ của nàng. Nàng nghẹt thở vì nụ hôn ấy, nỗ lực xua tan niềm khao khát dâng lên trong cơ thể mình.

Rey ngẩng đầu lên, mắt họ gặp nhau.

“Cảnh đẹp, đúng không em?”

Giọng chàng sâu thẳm, âm thanh rung rung truyền tới tai nàng. Sự ám chỉ trong câu nói cũng mê đắm tội lỗi như bàn tay chàng đặt trên vai nàng, bàn tay như thể có suy nghĩ riêng của chúng khi vuốt dọc cánh tay và khắp cơ thể nàng, một tay lần lên ôm trọn bên ngực nàng, xuyên qua lớp vải lụa xanh của chiếc váy đang run rẩy, bàn tay kia trượt xuống hông nàng và thấp hơn nữa. Nàng thấy bên dưới mình hoàn toàn ẩm ướt và nàng vô thức ép chặt hai đùi lại.

Rey đặt môi hôn cổ nàng lần nữa rồi cắn nhẹ. Nàng cảm nhận lưỡi chàng trên da thịt mình. Nàng không còn bất kỳ sự chống cự nào nữa. Nàng ngả đầu ra phía sau, chính xác như những gì nàng đã hình dung, để chàng đỡ lấy cơ thể nàng. Nàng thấy chàng đang ép sát lớp váy lụa của nàng, bàn tay chàng rạo rực tìm đến chỗ kín, những ngón tay chàng tìm kiếm nơi nàng đang khao khát nhất, muốn được giải phóng. Rina nhìn hình ảnh của chính họ qua kính, nhìn người đàn ông đang kéo trễ chiếc quần phiền toái của người phụ nữ và ve vuốt vùng ẩm ướt của nàng. Nàng có thể tự lừa dối chính mình, rằng đó không phải là nàng. Đó là một người khác đang xuất

hiện trên tấm kính. Nhưng đó không phải ai khác mà là Rey, người đang thổi bùng ngọn lửa trong nàng đến một đỉnh cao không bao giờ với tới. Và chính vào lúc đó, khoảnh khắc chàng chạm đến vùng thâm kín nhất và các giác quan của nàng ngậy đại, thì nàng chợt thức tỉnh như có ai đó hắt gáo nước lạnh vào ngọn lửa đang bùng cháy là nàng. Nàng không có quyền được hưởng niềm hạnh phúc mà chàng sắp sửa mang tới. Nàng cũng không có quyền được làm điều đó với chàng.

“Dừng lại!”, nàng kêu lên, giọng vỡ vụn, lạc đi.

Rey ngừng tay lại, “Em yêu, sao lại dừng? Anh có thể cảm thấy em, từng bộ phận trên cơ thể em. Em quá gần anh rồi”. Giọng chàng như thâm thì, hơi thở phả vào da nàng, “Hãy để anh cho em biết, hãy để anh đưa em đến bờ bên kia. Anh sẽ không làm em đau”. Từng tế bào của nàng sôi lên mách bảo nàng hãy để chàng tiếp tục, làm nàng thăng hoa đến mù mị và không còn khả năng nói không với chàng được nữa, dù chàng có muốn gì. Nhưng lý trí của nàng cùng với sự thực khốn kiếp, rằng nàng sẽ không bao giờ dám đối mặt với bản thân, chưa nói tới chị gái nàng, nếu nàng để chuyện này tiếp tục.

“Không, làm ơn. Em không thể”. Nàng điên cuồng lắc đầu, nước mắt trào ra. Thật đau đớn, thống khổ nhưng cũng là niềm hạnh phúc bất tận, “Xin anh”, nàng van lơn lần nữa, “Đừng ép em”.

Những lời nói của nàng có hiệu quả, và nàng thấy chàng lùi lại. Bàn tay chàng vừa vuốt ve dịu dàng trên người nàng giờ đã ngừng lại, và chàng buông tay ra, bước ra xa khỏi nàng.

Rina xoay lưng lại tấm kính, không thể nhìn chính mình, không thể nhìn chàng và câu hỏi đầy giận dữ trong đôi mắt ấy, dù chàng không hề thốt ra một lời.

“Em xin lỗi”, nàng thâm thì, tay kéo lại chiếc quần lót dưới lớp váy. Da thịt mỏng manh của nàng vẫn đang căng lên và đau đớn, “Em không nên để

mọi chuyện tiến xa tới mức này. Không phải do anh dẫu, thật sự thế là do em. Em...”, nàng ngừng lại, đột nhiên không biết phải nói gì.

Làm thế nào để giải thích với một người gần như đã khiến nàng lên tới tận đỉnh thăng hoa, rằng nàng không thể để chàng chạm tới mình lần nữa, không bao giờ?

Reynard đặt tay lên lưng một chiếc ghế bành bọc da và nhìn nàng. Nàng không chịu nổi ánh nhìn đầy trách móc ấy - hoặc tệ hơn, chứa đầy những câu hỏi.

“Chúng ta đi bây giờ được chứ?”, nàng hỏi, giọng nàng cuối cùng đã rõ ràng hơn.

Chàng chẳng buồn trả lời, chỉ gật đầu, và với tay mở cửa. Khi cùng chàng đi xuống sảnh, Rina cố sắp xếp các suy nghĩ của mình lại với nhau. Nàng không được phép để những chuyện như thế này xảy ra lần nữa. Nàng hầu như đã đầu hàng. Nhưng tận cùng trong lòng nàng, nàng vẫn muốn khẩn cầu chàng tiếp tục. Nàng tự rên rỉ trong lòng. Sara càng sớm trở về hòn đảo Địa Trung Hải chết tiệt này càng tốt, vì ngay lúc này Rina không thể chờ đợi được nữa, nàng phải tránh xa nơi này.

Nhưng một giọng nói nhỏ nhắc nhở nàng. *Ở nhà mày cũng chẳng còn gì hết. Tất cả hy vọng, mơ ước về tương lai đều đã mất hết.* Tất nhiên nàng vẫn còn công việc nhưng đó là công việc nàng có thể làm được ở bất kì nơi đâu trên thế giới, với khả năng của nàng.

Đó là chuyện quá khứ rồi. Nàng chợt nhận ra, nàng cần một khởi đầu mới. Nàng phải bước tiếp trong cuộc đời, nhưng không phải trở về nơi nàng đã từng ở. Nhưng dù nàng có chọn lựa làm gì, thì cũng không phải là ở đây cùng với người đàn ông này. Đó là cuộc đời của Sara, và chị nàng chắc sẽ hóa điên nếu nghĩ tới việc nàng dám đùa với ngọn lửa của chính mình khi ở bên Rey. Nếu Sara trở về được ngay ngày mai.

Mười

Như thế chàng vẫn muốn nàng, hương vị da thịt của nàng vẫn còn nơi đầu lưỡi. Chàng đã muốn biết chàng có thể đẩy nàng tới đâu và chàng đã tìm ra - rằng chàng và những mưu mô cũng đáng nghi ngờ như nàng đối với chàng. Điều này thật đáng căm giận nhưng đồng thời vô cùng hưng phấn. Chàng biết với khả năng đàn ông của mình, chỉ cần thêm một chút thuyết phục nữa, nàng sẽ hoàn toàn đầu hàng, nhưng chàng đủ lịch thiệp để không ép buộc nàng. Sức mạnh lúc đó hoàn toàn nằm trong tay chàng. Nó khiến chàng hóa điên lên vì cảm giác nóng bỏng ham muốn. Và giờ đây thật khó chịu khi phải nghĩ đến việc quyết định sống chung với nó hay quên nó hoàn toàn.

Chàng không một chút nghi ngờ việc nàng cũng bị làm cho mê mẩn giống như chàng. Điều quái quỷ gì đã phá hỏng cơn khoái lạc và đưa nàng về thực tế khốn kiếp? Chàng đã muốn dắt nàng đi tiếp, cài bẫy nàng để nàng muốn bước sang giai đoạn mới hưng phấn hơn. Bên dưới vẻ bề ngoài giống hệt cô chị sinh đôi là một tâm hồn phong phú và đầy nhục cảm. Nếu chàng đột nhập được vào đó, đảm bảo nàng sẽ hoàn toàn say đắm.

Rey liếc nhìn Rina lúc này đang ngồi sát bên chàng trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe. Nàng đang trầm ngâm suy nghĩ, đôi mắt vẫn còn ánh lên sự căng thẳng. Hai bàn tay nàng đặt trên vạt váy, và tuy bên trong xe tối như vậy, nhưng chàng biết chắc chúng đang nắm chặt lại với nhau. Nàng ngồi thẳng căng, như thể từng thớ thịt của nàng đang căng lên, và sắp bùng ra, dường như nàng đang lơ lửng trên mặt ghế chứ không phải ngồi lên nó. Liệu nàng có bỏ chạy không? Chàng tự hỏi. Liệu nàng có quyết định biến mất và cắt đuôi luôn không? Dù chàng buộc phải công nhận nếu trò khùng bố này không hành hạ đầu óc chàng nữa, đó hẳn là một điều dễ chịu, nhưng chàng cũng muốn xem Rina đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho những vấn đề này như thế nào.

Chàng biết nàng đang chần động vì chính phản ứng mạnh mẽ của nàng với chàng. Và nói thực, chàng cũng chần động ngang thế. Nhưng trên cả sự rung động mãnh liệt là nổi tức giận vượt qua cả thể xác. Chàng không thể chấp nhận nếu nàng bỏ trốn. Không phải lúc này, khi Abuelo đang dần khỏe lên và có thể được về nhà sớm hơn - và đặc biệt không phải khi Benedict vẫn đang nằm trong bệnh viện, tai nạn của nó vẫn còn hành hạ, ám ảnh ông già về chuyện lời nguyện.

Đột nhiên chàng nhận ra, chàng không nên chuẩn bị xe riêng cho nàng. Nàng có quá nhiều sự tự do trong khi chàng phải biết nàng ở đâu vào mọi lúc. Có lẽ, nếu dịu dàng thuyết phục, chàng có thể nói nàng ở lại căn hộ của chàng. Nàng sẽ ở riêng một phòng nếu nàng kiên quyết muốn vậy. Nàng muốn mọi việc được giải quyết một cách thận trọng, điều đó đã quá rõ ràng. Tiếp tục đóng kịch trong lễ hứa hôn này khiến nàng luôn trong cảnh nguy hiểm - thậm chí tối nay, nàng suýt chút nữa đã lộ ra nghề nghiệp thực sự của mình.

Chàng nhận ra sẽ rất thú vị nếu được làm việc cùng nàng. Để xem nàng sẽ tiết lộ những gì về bản thân và những kinh nghiệm của nàng khi tham gia vào bộ máy quảng bá của nhà del Castillo. Nghĩ tới việc trải qua những thách thức mới cùng Rina khiến chàng bị cuốn phăng bởi cơn lũ của sự tưởng tượng. Chàng sẽ giữ nàng cận kề bên mình, thu xếp một phòng làm việc để nàng phải đầu hàng trước những va chạm của chàng.

Hy vọng những sự nhắc nhở lặp đi lặp lại sẽ hằn sâu thêm những cảm xúc bên trong của nàng - hình ảnh hai người phản chiếu trên tấm kính trong suốt sẽ tái hiện mỗi khi nàng nhìn ra cửa xe ô tô. Chàng thấy hả hê trong lòng. Cuối cùng thì chàng vẫn là người kiểm soát tình hình. Và mọi chuyện sẽ tiếp tục diễn ra như thế nếu nàng và cô chị gái đáng trách của mình vẫn đinh ninh rằng họ đang lừa được chàng.

Chàng vươn người sang, đặt tay lên những ngón tay đang vịn chặt vào nhau của nàng. Nàng giật thót, và dù nỗi giận dữ sâu sắc vẫn còn trong lòng, chàng đột nhiên cảm thấy khoái chí vì nàng phản ứng quá mức như vậy.

“Anh có cần em đâu, em biết mà”, chàng thăm thò, giọng nuông chiều hết mức có thể, “Chuyện xảy ra tối nay là lỗi của anh. Tất cả. Anh đã bước qua ranh giới mà chúng ta đặt ra trong mối quan hệ này, vì chúng ta cùng công nhận là đã đính hôn quá sớm. Thật không công bằng nếu anh đòi hỏi nhiều hơn ở em lúc này”.

“Cảm ơn anh”, nàng nói khẽ, vẫn kiên quyết không quay mặt lại, chỉ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe.

Nhưng những lời nói của chàng đã có tác dụng. Chàng có thể cảm nhận nàng bắt đầu thoải mái hơn, từng thớ thịt trên người nàng đang giãn dần ra. Khi họ dừng xe ở trước cửa ngôi nhà gỗ và chàng tiễn nàng tới cửa, chàng tự cho phép mình hôn phớt lên trán nàng.

“Anh sẽ gặp em sáng mai, tám tám rưỡi nhé?”

“Vâng, lúc nào anh cần em tối cũng được”.

“Tám rưỡi là đủ sớm rồi”. Chàng bước xuống bậc tam cấp, đi lên con đường nhỏ, để nàng đứng cao hơn chàng một lần, “Em chắc chắn em sẽ tìm được đường ngày mai chứ? Đường phố đông đúc lắm đấy”.

Nàng gật đầu, “Em chắc chắn sẽ không sao đâu, nhưng nếu bị lạc em sẽ gọi điện cho anh”.

“Chắc chắn em phải làm như thế. Anh không muốn mất em đâu, em yêu”.

Chàng không thể gọi nàng là Sara, không phải khi chàng đã biết sự thật nàng là ai.

“Anh sẽ không mất đâu”, nàng trả lời, giọng căng thẳng như trước, “Chúc anh ngủ ngon”.

Rey đưa một ngón tay lên vuốt má nàng trước khi trả lời, “Chúc em có những giấc mơ đẹp”. Chàng đứng trên con đường nhỏ, đợi tới khi nghe thấy tiếng khóa lách cách sau cánh cửa gỗ rồi mới trở lại xe. Khi đã ngồi chắc chắn, chàng nổ máy và phóng về thành phố. Xe càng về gần đến Puerto Seguro, chàng càng nhận ra cảm giác điên cuồng phóng xe trên đường không thể xóa được nỗi thèm khát mà cơ thể chàng đang phải chịu đựng, chàng từ từ giảm tốc.

Nhưng dù chàng có điều khiển chiếc xe như thế nào, việc chống cự cảm giác dành cho người con gái ấy vẫn là chuyện hoàn toàn khác, sắc dục là đây, chàng tự nhủ. Chỉ là nỗi mê đắm nhục dục. Chàng không thể nghĩ và sẽ không nghĩ nó thành chuyện gì khác.

Rina bước ra khỏi thang máy, tiến về cánh cửa văn phòng của Rey, cố chống lại cảm giác giục giã bên trong xúi nàng quay đầu. Đêm qua nàng đi hết từ quyết định ngu ngốc này đến quyết định ngu ngốc khác, nàng không thể chợp mắt vì phải chật vật chiến đấu với những hình ảnh đau đớn về mỗi phút giây họ ở bên nhau, điều đó khiến đầu nàng đau nhức và nàng cảm thấy rất bức bối. Đương nhiên đây không phải là kiểu tâm trạng tốt nhất để bắt đầu nhận vị trí làm việc mới, dù đó chỉ là công việc có tính chất tạm thời.

Khi nàng bước vào văn phòng chính, nhân viên lễ tân ngẩng lên nhìn và cười thật tươi với nàng.

“Chào buổi sáng, cô Woodville. Sáng nay cô thế nào?”

“Tôi... tôi khỏe. Cảm ơn. Tôi đi thẳng đến phòng anh del Castillo được chứ?”

“Vâng, cô vào đi. Tôi pha cà phê cho cô nhé?”

“Tôi thích trà hơn. Nếu cô không phiền. Chỉ cần trà đen pha nhạt là tuyệt”.

“Tôi sẽ mang vào ngay”.

Rina cười cảm ơn và bước ra hành lang dẫn tới văn phòng của Rey. Nàng đứng tần ngần ở khu vực khách đợi trước khi đặt tay lên cánh cửa, đẩy nhẹ và bước vào.

Chàng đang đứng bên cửa sổ. Trong phòng có hàng tá vị trí nhưng chàng chọn đứng đúng chỗ đó khi nàng bước vào. Ngọn lửa lại cháy bùng lên trong nàng khi chàng quay đầu lại và nở nụ cười trìu mến. Nụ cười chậm, một bên khóe môi nhếch lên trước, như thể nụ cười thân mật ấy chỉ dành cho nàng và chỉ giữa hai người với nhau mà thôi. Và chỉ đến thế thôi, nàng tự nhủ. Không phải chuyện suýt nữa đã xảy ra, và đương nhiên không phải là điều mà cơ thể nàng đang đòi hỏi.

“Nhìn em là anh biết, chắc em cũng chỉ ngủ bằng anh thôi”, chàng bình luận trước khi đến bên và hôn lên má nàng.

“Đêm qua em đã suy nghĩ rất nhiều”, nàng trả lời.

Chàng nhìn nàng, “Anh ước là em đã nghĩ lung lắm”, chàng nhá từng chữ rõ ràng như đang phát biểu.

“Anh có biết tin tức nào về trợ lý của anh sáng nay không?”, Rina hỏi khi nhớ đến việc vì sao nàng lại đang ở đây.

“Cô ấy đang tỉnh dưỡng, và cố gắng chịu đựng nỗi đau mất đi đứa con. Chắc phải mất một thời gian cô ấy mới có thể quay lại làm việc”.

“Em rất tiếc. Mất đi đứa bé hẳn khủng khiếp lắm”.

“Ừ, anh đã nói với chồng cô ấy rằng cô ấy không cần vội vã quay lại làm việc. Anh ta đương nhiên cũng rất buồn”.

Rey nhún vai, cởi chiếc áo ngoài của bộ vét xám bạc và vắt nó lên thành ghế bên cạnh. Màu sắc của bộ đồ phù hợp với màu da của chàng, nàng thầm nghĩ. Nước da màu đồng nổi bật trên nền áo trắng tinh và một chiếc cà vạt đơn giản màu bạc sáng hơn màu bộ đồ. Nàng quyết định dứt mắt khỏi chàng, khỏi vầng ngực rộng ẩn hiện phía sau lớp vải áo, và ngồi xuống chiếc ghế khác. Chân nàng đột nhiên run rẩy, không đứng vững. Nàng phải kiểm soát được cảm giác bị hấp dẫn này.

“Vậy hôm nay là ngày đầu tiên em làm việc với bọn anh”, Rey nói tiếp, “Anh nghĩ thay vì cứ trói chặt em trong văn phòng này, chúng ta nên đi tới vườn nho trong sáng nay để em có cảm nhận về toàn bộ công việc bọn anh đã làm, sau đó chúng ta sẽ ăn trưa và đi vòng quanh khu nghỉ mát trong buổi chiều”.

Đi dạo vòng quanh ư? Tuyệt! Như thế tức là sẽ có nhiều người xung quanh, có người để chen vào giữa những cơn căng thẳng đến mức run rẩy vì xúc cảm cứ tăng lên dần dần giữa họ.

“Thế thì thật tuyệt. Cảm ơn anh”.

Tiếng gõ cửa vang lên, cô tiếp tân của văn phòng Rey bước vào, tay bưng khay nước có tách trà của Rina và cà phê cho Rey.

“Cám ơn, Vivienne”, Rey nói khi cô tiếp tân đặt đồ uống lên chiếc bàn ở giữa hai ghế tựa bên cửa sổ.

“Không có gì, anh del Castillo, tôi vừa sắp xếp lại các cuộc hẹn của anh ngày hôm nay và báo người quản lý của vườn nho rằng anh sẽ có mặt ở đó lúc mười giờ rưỡi. Tôi đã đặt bữa ăn trưa tại khu du lịch cho anh lúc hai giờ. Tôi hy vọng như thế không muộn quá chứ?”

“Không, thế được rồi. Chúng tôi đi một vòng quanh vườn nho và thảo luận xong về mọi việc ở đó sẽ vừa kịp tới hai giờ. Cảm ơn cô”.

“Anh còn cần gì nữa không?”

“Không, cảm ơn Vivienne”.

Vivienne khép lại cánh cửa sau lưng, nhốt họ trong văn phòng của Rey. Rina cố làm ra vẻ bận rộn. Nàng với tách trà và nhấp một ngụm. Chiếc cốc kêu lách cách khi nàng đặt nó lại khay, khiến nàng giật mình.

Rey nhìn nàng sắc lẻm, “Em vẫn sợ anh à?”, chàng hỏi, một bên lông mày nhướng lên.

“Thật sự, em sợ việc ở bên cạnh anh thì đúng hơn”.

“Vậy à”, chàng nói, mặt thoáng tỏ vẻ ngạc nhiên, “Cám ơn vì em đã chân thật”.

Chàng với tay lấy cốc cà phê và uống một ngụm lớn. Rina như bị thôi miên, ngây ra ngắm những chuyển động của bắp thịt nơi cổ của chàng, vết cà phê trên môi chàng, thậm chí cả chuyển động khi chàng cúi người về phía trước để đặt lại cốc cà phê lên bàn.

“Những gì anh nói hôm qua đều thành thực. Anh đã bước qua giới hạn mà chúng ta đề ra, lẽ ra anh không nên làm thế”.

Rina quyết định, vì nàng đã thành thật về cảm giác của chính mình, có lẽ nàng nên tiếp tục, “Lúc đó anh không hề làm việc gì mà em không muốn cả. Nhưng vì cả hai chúng ta đều hiểu quá rõ, em không sẵn sàng để khám phá điều gì sâu xa hơn vào lúc này. Em hiểu chúng ta đã...”. Nàng chần chờ một lát “... đính hôn và đối với đa số những cặp đôi khác chuyện đó rất bình thường...” nàng khẽ vẩy tay, chưa thực sự sẵn sàng để nói thành lời những suy nghĩ trong đầu khi nàng bớt cảnh giác, “Dù sao, em nghĩ chúng ta nên từ từ đúng không?”

Nàng tiếp tục nhìn Rey khi chàng từ từ ngẩng đầu lên, “Anh không muốn làm bất kỳ việc gì gây nguy hiểm cho đính ước giữa hai chúng ta. Từ từ có lẽ là sự lựa chọn khôn ngoan”.

“Tốt lắm”. Nàng mỉm cười, cảm thấy nhẹ nhõm, “VẬY hãy nói qua với em về vườn nho. Nó bao nhiêu tuổi, và chất lượng sản phẩm như thế nào, anh có xuất khẩu không, và khả năng giữ mùi vị của rượu như thế nào”.

Chàng cười phá và giơ tay lên, “TỪ TỪ, mỗi lần một câu thôi. Anh nghĩ em chỉ nói là em có thể đưa ra ý kiến và giỏi đánh máy thôi, nhưng em nói nghe như dân chuyên nghiệp ấy”.

Rina lại thấy ớn lạnh dọc sống lưng. Nàng đã tự chơi mình một vố. Cứ thế này, nàng liên tục làm những điều mà nàng đang phải cố tránh một cách khổ sở. Nàng cần phải cẩn thận hơn.

“CÓ LẼ em gái đã ảnh hưởng đến em nhiều hơn em tưởng”, nàng miễn cưỡng trả lời, hy vọng chàng sẽ chấp nhận.

“ĐƯỢC rồi, có lẽ tốt hơn anh nên đưa em xuống tận nơi. Em uống trà đi rồi chúng ta đi”.

Khi Rina lái xe về ngôi nhà gỗ tối đó, cả tinh thần và thể xác của nàng đều rã rời. Thật khó khi không được thể hiện sự hiểu biết và những suy nghĩ vốn đã quá tự nhiên với nàng, nhưng nàng đã làm được. Bây giờ trong đầu nàng đang có quá nhiều ý tưởng để giúp nâng cao hình ảnh khu nghỉ dưỡng của nhà del Castillo và quảng bá cho vườn nho, và thứ rượu nho hảo hạng mà họ chuẩn bị sản xuất ở nước ngoài.

Khi nàng đã ở trong phòng ngủ, nàng mở tiếng điện thoại và ném nó vào túi trước khi nhanh chóng thay bộ quần áo nàng mặc đến công ty bằng một chiếc quần soóc và áo thun ngắn. Khi ngồi trên chiếc xe hơi có điều hòa hoặc lúc ở khu nghỉ dưỡng, nhiệt độ còn chấp nhận được, nhưng khi bước chân vào ngôi nhà đã phơi nắng cả ngày trời, nàng cảm giác như bước vào phòng tắm xông hơi vậy.

Nàng mở hết số cửa sổ, để không khí tràn vào nhà và đi ra phía sau của ngôi nhà nơi có cổng vòm nhìn ra vách đá. Từ đây, nàng có thể nghe thấy tiếng biển. Sau cả một ngày làm việc mệt mỏi, âm thanh ấy thật êm dịu.

Trong khi đi lại quanh ngôi nhà, nàng đã tự thưởng cho mình một ly Tempranillo từ chai rượu mà người quản lý vườn nho đã dúi vào tay nàng. Đây là loại rượu nho ngon nhất nàng từng uống và nàng chỉ muốn được ghi lại ngay những ý tưởng ồ ạt trong đầu để quảng bá cho vườn nho.

Một cơn gió biển thổi tới lật những trang của cuốn sổ tay chi chít những suy nghĩ chép vội của nàng. Cuối cùng, ý tưởng cũng cạn dần, nàng đặt bút xuống, với lấy ly rượu và ngồi sâu bên trong chiếc ghế bành để tận hưởng khoảnh khắc thư giãn. Dần dần, nàng cũng cảm thấy mình được thả lỏng.

Khung cảnh nhìn từ mái vòm này thật kỳ diệu. Nàng có thể nhìn thấy lâu đài del Castillo ở cách đó không quá xa nơi Rey và các anh em trai của chàng đã trưởng thành. Nàng chưa từng vào trong đó nhưng nhìn từ bên ngoài, nàng đoán chắc bên trong lâu đài cũng là một kiệt tác, nơi truyền thống giao thoa với hiện đại. Phải chăng nữ gia sư đã đi bộ từ lâu đài đến ngôi nhà gỗ giản dị của bà vào ngày bà đưa ra lời nguyện? Rina tự hỏi. Liệu có phải là một ngày nắng đẹp tuyệt như hôm nay, đầy ánh sáng, hy vọng và hứa hẹn? Hay đó là một ngày đen tối, mịt mù, chỉ có duy nhất lâu đài của nhà del Castillo tỏa sáng giữa mùa đông lạnh giá.

Nghĩ tới bà gia sư và những truyền thuyết Rina đặt cốc rượu của mình xuống và cầm bút, điên cuồng viết. Âm thanh từ xa xa khiến nàng ngừng viết. Nàng kinh ngạc nhận ra đó chính là chiếc điện thoại Blackberry, tiếng nhạc chuông nàng cài riêng cho Sara. Nàng đã quá tập trung cả ngày hôm nay để suy nghĩ về các ý tưởng và hoàn toàn quên mất lý do vì sao nàng ở đây.

Nàng đứng bật dậy khỏi ghế và lao vào phòng ngủ, dốc ngược túi xách lên và chiếc điện thoại rơi ra giường. Nàng nhanh nhẹn ấn nút.

“Chào, Sara. Là chị đứng không”.

Tiếng cười, đúng là của người chị gái, vang lên bên tai nàng.

“Ê, Reeny-hạt đậu. Thế nào rồi. Em vẫn lo được mọi chuyện chứ hả?”

Thật tốt khi được nghe tiếng của chị nàng, nhưng Rina không kịp nghĩ thêm về chuyện đó nữa. Đầu óc nàng đang đầy ắp những câu hỏi cần được trả lời.

“Khi nào chị về?”

Bên kia là sự im lặng.

“Sara”, nàng giục, và được tặng lại cả một tiếng thở dài của cô chị gái.

“Khó lắm, Rina. Mọi chuyện không giống như chị tưởng. Chị chưa thể quay về ngay được. Mọi chuyện vẫn rối bòng bong”.

“Cái gì rối bòng bong?”, Rina thất vọng trước những lời của chị gái, cảm giác vô vọng ngập đầy trong giọng nói của nàng, “Chị phải kể với em chứ. Em sắp phát điên ở đây rồi. Những chuyện chị nhờ em làm, thật không công bằng và rõ ràng cũng không hề công bằng với Rey”.

“Rey há, chẳng sao đâu. Anh ấy là dân chơi mà, anh ấy hiểu luật lắm”.

“Đó không phải là vấn đề, Sara. Em đang phải nói dối, vì chị. Em không biết mình còn cố được bao lâu nữa”.

“Làm ơn, đừng nói gì cả. Em hứa được không, Rina? Chị nợ em cả đời vì chuyện này, và chị sẽ kể với em mọi chuyện ngay khi có thể. Em hiểu chị mà. Chị không muốn nói điều gì quá sớm khiến mọi chuyện thành rối bòng bong và đập thẳng vào mặt chị”.

Đập thẳng vào mặt Sara ư? Rina nghĩ, thở dài đánh thượt. Thế còn khả năng rất cao là nó sẽ đập thẳng vào mặt nàng thì sao?

“Khi nào thì chị định nói với em. Em hỏi thật đấy, Sara. Em không thể cố được nữa. Em sợ mình sẽ để lộ ra điều gì đó, nhất là bây giờ khi em làm việc cùng anh ấy”.

“Em làm gì cơ?”, Sara kêu ầm lên trong điện thoại.

“Chị nghe thấy rồi đấy”. Nàng giải thích về chuyện của trợ lý riêng của Rey và áp lực chàng phải chịu khi em trai còn đang hồi phục sau cơn hôn mê trong bệnh viện, “Em đã đề nghị giúp đỡ. Em phải làm thế. Chị hiểu em mà”.

Sara huýt sáo một tiếng dài, “À, thế em làm việc ở văn phòng thế nào hả?”, chị nàng hỏi.

“Chẳng có gì buồn cười đâu, chị biết rõ mà. Khi nào chị về?”

“Chị không biết? Có lẽ là một tuần chẳng?”, Sara ngập ngừng.

“Chị ổn chứ? Chị không gặp rắc rối gì cả đấy chứ? Có lẽ em nên đến chỗ chị”.

“Không! Em không làm như vậy được. Em không giúp được gì chị ở đây đâu, Reeny hạt đậu ạ. Thật đấy, chị sẽ về”, cô chị sinh đôi của nàng nài nỉ.

Rina xiết chặt điện thoại và chậm chậm đếm đến mười, “Thế nhé. Một tuần thôi. Sau đó em sẽ nói với anh ấy sự thật”.

“Chị sẽ tự nói với anh ấy... Chị hứa, chị sẽ nói ngay khi trở về”.

“Một tuần thôi đấy, Sara. Đó là tới hạn của em đấy”.

“Chị biết rồi. Chị phải đi đây. Chị yêu em, Rina, và cảm ơn em nữa. Em cứu mạng chị đấy”.

“Đó chính là điều khiến em lo lắng. Chuyện nghiêm trọng đến thế ư?”

“Chị chỉ đùa thôi. Mọi chuyện đều ổn. Như chị nói đấy, chị sẽ kể mọi chuyện với em khi về. Còn bây giờ chị phải đi đây”.

Sara hôn vào điện thoại rồi cúp máy, để lại Rina ngồi giữa phòng ngủ, điện thoại vẫn kề tai, lòng tràn đầy giận dữ khiến nàng chực bật khóc. Nàng tưởng rằng nói chuyện với Sara sẽ giúp nàng thấy ổn hơn về quyết định sẽ

tiếp tục giả vai chị gái. Nhưng thay vào đó, nàng còn cảm thấy hoang mang hơn.

Sara có yêu Rey hay không?

Chị nàng đã nói về chàng như thế nào kia? Một tay chơi hiểu luật chơi ư? Luật chơi nào? Và có ai lại gọi hôn phu của mình là một tay chơi không?

Rina ném điện thoại lên giường và bước ra ngoài với ly rượu cùng các ghi chép đang dở của nàng. Ít nhất thì nàng cũng có một khoảng thời gian rõ ràng cho đến ngày toàn bộ chuyện này kết thúc và nàng có thể trở lại làm Rina Woodville.

Nhưng còn Reynard và những cảm xúc nàng dành cho chàng thì sao? Còn Sara và quyết định cuối cùng của chị ấy? Liệu Rina có thể thực sự ở lại đây và xem Sara giải quyết nốt những việc nàng đã làm với Reynard không? Câu trả lời vang lên rành mạch trong đầu nàng, là KHÔNG, vậy thì nàng sẽ làm gì đây? Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng nói với Sara nàng đã yêu chồng sắp cưới của chị ấy?

Thậm chí khi những suy nghĩ thành thực đó đã vang lên trong tâm trí, Rina vẫn cố gắng một cách vô vọng để xua đuổi chúng. Nàng không thể yêu chàng được, tình yêu không thể diễn ra nhanh chóng như thế. Nàng mới chỉ đến đảo này được hơn hai tuần. Tất nhiên, nàng có quá nhiều thời gian ở bên Reynard. Nhưng cũng không thể yêu chàng được. Nàng đã ở bên Jacob nhiều năm và tình cảm dần dần phát triển, cùng nhau lập kế hoạch cho tương lai. Dù nàng có bám vào những suy nghĩ này, nàng cũng thừa hiểu những gì nàng từng có với người yêu cũ không hề giống như ngọn lửa địa ngục trong mối quan hệ giữa nàng và Rey.

Nàng cố tìm lại suy nghĩ lý trí, nhưng mọi lý lẽ đã rời bỏ nàng giống như cô chị gái. Tất cả những gì nàng nghĩ được lúc này là cảm xúc nàng có mỗi khi nhìn thấy chàng. Mỗi khi họ chạm vào nhau.

Nàng biết nàng muốn hơn thế. Nàng muốn tất cả. Và nàng biết nàng không bao giờ chịu lùi lại như một khán giả ngớ ngẩn, nhìn chị gái nàng kết hôn với người đàn ông khiến nàng bốc cháy chỉ bằng một cái liếc mắt.

Rina nhấp thêm một ngụm rượu lớn, cảm nhận vị rượu nóng bỏng nơi đầu lưỡi và lan xuống cổ, trước khi rót thêm rượu. Nàng cần sự lãng quên, một cái gì đó - bất kì thứ gì - để xóa đi hình ảnh của Reynard del Castillo trong trái tim nàng, dù chỉ là tạm thời. Nàng cần quên đi sự thực nàng không dám thừa nhận.

Mười một

Rey cố tặng làn hương thơm từ mái tóc Rina buông xõa trên vai, mơn man trên ngực áo của chàng khi chàng cúi xuống để đọc những điều nàng đang giải thích. Chàng không thể tin họ đã làm việc cùng nhau trong suốt tuần qua. Cả tuần không hề chạm tới nàng quá mức một nụ hôn lên má, vào sáng và tối, khi nàng đến và rời khỏi văn phòng.

Mọi chuyện hóa ra khó khăn hơn chàng tưởng, bàn tay chàng không được động chạm tới cơ thể hấp dẫn của nàng, đặc biệt là khi chàng đã biết nàng có thể đáp trả tuyệt đến nhường nào. Suốt những ngày qua, chàng ở trong tình trạng khó chịu, lúc nào cũng nửa cương cứng khiến chàng trở nên cộc cằn và khó chịu với nhân viên của mình. Họ mau chóng nhận ra và đổ lỗi cho Rina vì sự thay đổi trong tính cách vốn rất hòa đồng của chàng, và chàng nhận ra mọi người có vẻ cư xử lạnh lùng với nàng.

Bình thường, chàng sẽ phải ngừng chuyện này lại mà không cần yêu cầu. Nhưng đây đâu phải trường hợp thông thường.

Nàng tiếp tục đóng vai cô chị gái khá thành công, chàng nghĩ, thậm chí hồi đầu tuần, nàng còn đề nghị chàng cùng thảo luận về một số vấn đề trong chiến dịch mới qua điện thoại trước khi trình bày với chàng. Chàng không thể nhầm lẫn sự nhạy bén của nàng với Sara. Không phải Sara không thông minh, thậm chí rất thông minh, nhưng Rina có khả năng quan sát sắc sảo tới từng chi tiết và đưa ra những ý kiến mà chị gái nàng không có.

Chàng buộc mình phải tập trung vào những lời nàng đang nói.

“Anh thấy đấy, nếu chúng ta để quầy bar kiểu Tây Ban Nha bên ngoài khu vực bể bơi của khu nghỉ dưỡng, khách sẽ ở lại thay vì đi lang thang xa hơn để tìm bữa ăn nhẹ, nhưng nó sẽ không ảnh hưởng đến chuỗi cửa hàng ăn uống. Đồng thời nó cũng hấp dẫn nhóm các du khách trẻ tuổi, em nghĩ anh

nên tính tới việc cung cấp dịch vụ trọn gói cho nhóm đối tượng từ hai lăm đến ba lăm tuổi. Điều đó cũng mang lại sức trẻ cho cả khu nghỉ dưỡng và khuyến khích họ quay lại sau vài năm, sử dụng gói dịch vụ dành cho gia đình”.

“Về lý thuyết có vẻ ổn. Thử xem những người khác trong nhà del Castillo sẽ nói gì khi chúng ta cùng nhau ăn tối hôm nay. Em có thể trình bày ý tưởng của mình về vườn nho và việc sản xuất rượu nữa”.

“Những người khác ư - cả Benedict sao?”, nàng ngẩng lên khỏi bản báo cáo.

“Ừ, Alex đón nó về từ bệnh viện hôm nay và sẽ đưa nó về lâu đài del Castillo để tĩnh dưỡng. An ninh ở nhà nó không đảm bảo, mà nó thì cần yên tĩnh”.

Khi tin tức Ben rời khỏi bệnh viện rò rỉ tới cánh báo chí, các paparazzi của cả châu Âu và địa phương đổ xô đến vườn nho, một lượng đông hơn lao đến đứng rình bên ngoài nhà của Benedict trong núi, thèm khát săn được ảnh những vết sẹo, thương tích nghe nói đã hủy hoại cơ thể hoàn hảo của anh.

Nếu mà bọn họ biết, Rey nghĩ, những vết sẹo mà họ đang mong đợi để cho toàn thế giới xem đó không bằng một góc thông tin mà Benedict đã nói ngay trước đêm nó rời khỏi bệnh viện. Ben đã yêu cầu không được nói cho Abuelo biết, một phần vì anh không muốn ông nội phải lo lắng thêm chút nào nữa, nhưng quan trọng nhất là vì anh không muốn ông già lại lôi chuyện lời nguyện ra để nói trước toàn gia đình.

Việc giới truyền thông biết được gót chân Asin của gia đình chàng - chính là lời nguyện - trong sự kiện đám cưới của Alex và Loren, và loan báo với cả thế giới như thế là quá đủ. Họ cũng tự kết luận về tai nạn của Benedict. Nếu họ biết chấn thương của Benedict đã biến nó thành kẻ vô sinh, ai biết

họ còn có thể nhào nặn thành những chuyện gì? Quan trọng hơn, ai biết Abuelo sẽ đón nhận thông tin này như thế nào?

“Nhưng cậu ấy chỉ mới ra viện. Liệu cậu ấy có muốn ăn tối cùng cả nhà không?”

Benedict được ra viện khiến cả gia đình cảm thấy nhẹ nhõm. Nhưng cũng không phải mọi chuyện đã trở lại như bình thường. Anh trở nên trầm lặng hơn rất nhiều so trước. Abuelo đã lý giải dài dòng và trầm bổng về việc người đã đối mặt với cái chết sẽ cần thời gian để ổn định tâm lý và đưa ra các sự lựa chọn như thế nào, nhưng Alex và Reynard biết chính xác lý do vì sao em mình trầm lặng.

Nó lựa chọn không có con thì là một chuyện, nhưng quyền lựa chọn ấy đột ngột bị tước đoạt lại là chuyện khác. Việc đó càng củng cố lòng quyết tâm không bao giờ kết hôn của Benedict. Ai sẽ muốn anh? Anh đã hỏi như vậy thay cho câu trả lời. Trong mắt Benedict, một người đàn ông không có khả năng giúp vợ sinh một đứa con để bế mỗi tay thì không còn là đàn ông. Dù Alex và Reynard có nói gì cũng không thuyết phục nổi em trai mình.

Nếu phải đối mặt với tình huống tương tự, Rey cũng không biết chàng có cảm thấy khác không, dù rất đau xót cho em trai. Và chàng đau đớn khi thấy ánh sáng tàn lụi trong đôi mắt của em mình, chỉ còn ở đó nỗi căm giận sâu sắc.

“Anh sẽ cố gắng để thằng bé hòa nhập lại với mọi người và bàn chuyện kinh doanh. Nếu nó mệt, nó hoàn toàn có thể về phòng. Đây cũng là lần đầu tiên kể từ sau tai nạn nó có thể tập trung nghĩ đến những thứ khác, ngoài những thương tật và có thể mạnh mẽ trở lại”.

“Em có thể hiểu. Em hy vọng cậu ấy sẽ thích những việc chúng ta đã làm”.

Rina tự ngắm mình trong gương đến lần thứ một trăm trước khi Rey đến đón nàng đi ăn tối tại lâu đài Castillo. Nàng không hiểu vì sao lại hồi hộp đến vậy. Tất cả mọi người đều nồng nhiệt và triu mến với nàng như người thân trong gia đình - một cô dâu sắp cưới mà họ chưa từng gặp mặt trước đó không thể kỳ vọng nhiều hơn. Thậm chí còn nhiều hơn nữa, qua cái cách Aston del Castillo biểu lộ sự hài lòng trước hôn ước của cháu trai.

Bên cạnh đó, tuần trước Sara gọi điện báo rằng nàng chỉ cần cố thêm một ngày nữa, tối đa là hai ngày. Cảm giác được giải phóng khiến nàng cảm thấy sung sướng ngập tràn. Việc hàng ngày phải xuất hiện bên cạnh Rey và cường lại sức hút mãnh liệt của chàng là địa ngục trần gian đúng nghĩa đối với nàng.

Nàng nhìn thẳng vào gương một lần nữa. Lốp phấn trang điểm cũng không che giấu được sự mất ngủ kéo dài. Thậm chí dù nàng có ngủ, giấc mơ của nàng cũng tràn ngập hình ảnh cái đêm ở văn phòng của Rey cũng như hình ảnh họ tan vào nhau, hết lần này đến lần khác.

Nàng tỉnh dậy vài lần, ngay trước khoảnh khắc thăng hoa, ướt đẫm. Cũng chẳng khó khăn gì để nàng tự giải phóng bản thân, đạt được điều cơ thể nàng ham muốn, nàng biết vậy, nhưng nàng đã kìm lòng lại, dù nó có khiến nàng thỏa mãn đến mức nào nhưng tận sâu thẳm trái tim, nàng biết đó là điều hoàn toàn sai trái. Reynard là của Sara, không phải của nàng. Nàng chỉ là kẻ thế chỗ. Lợi dụng chàng, dù chỉ là trong giấc mơ, để thỏa mãn xác thịt chính là sự phản bội.

Rina quyết định sẽ rời khỏi Isla Sagrado khi Sara trở về. Nàng sẽ đến thăm họ hàng ở nước Anh một thời gian, rồi trở về nhà và bắt đầu xây dựng một cuộc sống mới ở Christchurch. Nàng không thể chịu đựng nổi việc ở lại đây và chứng kiến chị gái nàng bên cạnh Rey. Nàng chỉ có thể hy vọng thời gian và khoảng cách sẽ khiến nàng cảm thấy dễ dàng hơn, vờ như nàng chưa từng làm việc gì không thể dung thứ và đã yêu chàng. Có thể nỗi đau này sẽ nhạt dần rồi hoàn toàn biến mất.

Có lẽ đó cũng chỉ là cảm giác mê đắm nhất thời, khi buộc phải ở quá gần một người đàn ông đẹp, nhất là khi nàng vừa bị chính chồng sắp cưới của mình bỏ rơi, nàng thầm nghĩ.

Tiếng động cơ xe của Rey vang lên bên ngoài, tiếp theo là sự tĩnh lặng khi chàng tắt máy. Trái tim nàng lập tức loạn nhịp trong lồng ngực. Nàng thấy mắt mình trong gương nở to, hai má đột nhiên ửng đỏ. Nàng đang cố tình lừa ai chứ? Đây không phải là cảm giác nhất thời. Cảm xúc nàng dành cho Rey là thật. Đau đớn thay, nó thật đến mức không thể tha thứ được.

Rina nhắm mắt lại một giây, trên trán sự thực đang phơi bày trên gương mặt nàng qua gương. Nàng có thể làm được, nàng tự nhắc bản thân đến lần thứ một nghìn kể từ khi nàng lao đầu vào thảm họa này. Nàng đã đến được đây rồi. Một hay hai ngày nữa không thể phá hủy nàng được.

Nàng bước ra mở cửa.

“Chào em”, Rey nói khi nàng mở rộng cánh cửa.

Trái tim nàng nhảy vọt lên khi nàng say đắm ngắm chàng. Chàng mặc một bộ vét được may cắt căn thận không tí vết, cùng với chiếc áo sơ-mi lụa màu kem. Tóc chàng vuốt gel hất ngược lên trên, lộ ra vầng trán rộng, thông minh và những đường nét hoàn hảo trên gương mặt.

Rina thừa nữ tính để hiểu mình nên ăn mặc như thế nào tối nay. Nàng biết nhà del Castillo yêu những điều truyền thống như trang phục đẹp cho bữa tối - thời trang kiểu Tây Ban Nha. Rất may là Sara để những đồ này lại, một chiếc váy tiệc cocktail bằng lụa, màu mận chín, hở vai. Những đường li đầy quyến rũ cả phía trước và phía sau dọc theo hai bên eo tạo vẻ đẹp nữ tính hoàn hảo. Thật tuyệt khi chiếc váy vừa gợi cảm, vừa đúng kiểu mà nàng biết chị gái mình chắc chắn sẽ chọn trong một buổi tối như thế này.

Rina thả tóc thành những lọn quăn mềm mại đổ dọc sống lưng. Rồi nàng chia chúng thành từng phần khác nhau và cố định lại bằng những chiếc kẹp duyên dáng, thanh mảnh trên đầu, để lộ đôi khuyên tai hình chú đài mà nàng đã lựa chọn từ mớ trang sức của Sara. Rey ngắm nàng với vẻ hài lòng, và cái nhìn ấy chứa đựng nhiều xúc cảm hơn mọi ngôn từ.

Chiếc váy phủ đến chân, nhưng khoét sâu ở phần lưng, nên nàng không mặc áo lót và bên dưới lớp vải lụa, nàng cảm nhận được ngực nàng căng tức trước cái nhìn chăm chú của chàng. Nàng cố không rên lên khi chàng cúi xuống, mùi hương phả đầy mũi nàng. Môi chàng lạnh lùng, thân nhiên lướt trên má nàng nhưng ánh mắt thì hoàn toàn khác.

“Anh nghĩ chúng ta nên đến thẳng lâu đài Castillo, được chứ?”

“Chúng ta sắp muộn rồi à?”, nàng hỏi, giọng như hụt hơi.

“Không, nhưng chúng ta sẽ muộn mất nếu đứng lại đây lâu thêm.”

Mặt nàng nóng ran và ửng đỏ. Nàng không hiểu nhầm về ánh nhìn của chàng. Lời chàng vừa nói là minh chứng rõ ràng nhất rằng chàng sắp vi phạm lời hứa kể từ sau lần cuối cùng nàng cho phép chàng vượt quá giới hạn.

Rina cố nặn một nụ cười, “VẬY thì ta nên đi thôi”.

Họ chỉ ngồi trên xe một lát là tới tòa lâu đài cổ. Rina sửng sốt khi thấy một gia đình nhỏ bé có thể xây dựng một pháo đài kiên cố cho nhiều thế hệ con cháu sinh sống. Đó là thành trì bền vững và nàng hầu như không biết tới trước đó. Các thành viên của gia đình hẳn phải cố gắng để giữ gìn tòa nhà và đất đai xung quanh trong suốt nhiều thập kỷ. Sự gắn kết đó đang dần trở nên hiếm hoi trong cuộc sống hiện đại.

“Đây mới đúng là nhà chứ”, nàng bình luận khi họ đi qua cánh cổng vào bên trong lâu đài.

“Ấn tượng đúng không?”

“Em không nghĩ chỉ nói ấn tượng là đủ”, nàng trả lời, còn đang sững sờ trước toàn bộ bức tường lỗ châu mai được thấp đèn.

Nàng nghe thấy tiếng Rey đang cười khùng khục bên cạnh, “Ai cũng choáng khi thấy nó cả”.

“Chắc anh phải tự hào về dòng dõi của mình lắm”.

Chàng gật đầu dứt khoát, “Đúng, tất cả gia đình anh. Bọn anh sẽ làm mọi việc để bảo vệ những gì thuộc về gia đình. Bất cứ việc gì”.

Rina đột nhiên cảm thấy ớn lạnh. Do nàng tưởng tượng hay Rey đang ám chỉ lời cảnh cáo với nàng? Nhưng ngay lập tức chàng nở nụ cười cổ vũ, đẩy lùi nỗi lo của nàng.

“Đi nào. Nếu em thấy bên ngoài đã kinh ngạc rồi, thì đợi đến lúc vào trong xem nhé”.

Rey đi vòng qua bên kia để mở cửa cho nàng, nắm lấy tay nàng và giúp nàng bước ra ngoài. Nàng cảm kích trước sự quan tâm ấy. Tối nay nàng chọn đi đôi giày da cao gót của Sara, cao hơn mức thông thường nàng hay đi và nàng đứng ngang tầm nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu sáng của Rey. Chàng dịu dàng đặt tay phía sau lưng nàng. Những ngón tay ấm áp của chàng khiến nàng tưởng tượng ra dấu vết những ngón tay trên da thịt mình.

Chàng dẫn nàng lên cầu thang tới cửa trước vô cùng ấn tượng của lâu đài Castillo. Cánh cửa đã mở sẵn khi họ lên đến nơi.

“Chào buổi tối, thưa tiểu thư, và cậu Reynard”. Người phục vụ đứng ngay cửa chào họ, “Mời cô cậu vào. Những người khác đang đợi trong phòng khách”.

Mắt Rina mở lớn khi nàng đi qua cổng vòm bằng đá chạm trổ cầu kì và bước vào tiền sảnh lát đá. Rey nói đúng. Thật đáng kinh ngạc. Một cầu

thang rất lớn uốn cong dẫn lên tầng lầu, sát một góc tường, trên tường treo nhiều bức tranh chân dung mạ vàng. Thậm chí từ khoảng cách này, nàng cũng nhận ra được những nét cơ bản của gia đình họ. Rey nhìn theo và thì thầm bên tai nàng, “Anh thật may mắn. Anh giống họ ngoại nhiều hơn”.

Rina bật cười, “May mắn ư. Em không nghĩ các anh em trai của anh cũng nghĩ thế đâu”.

Họ tiếp tục đi dọc hành lang tới một cánh cửa được chạm trổ khác. Bên trong nàng nghe thấy tiếng trò chuyện rì rầm. Khi họ bước vào phòng, Loren đứng dậy khỏi ghế và nắm tay Rina, nhón chân lên thơm vào má nàng.

“Chị rất mừng vì em đến tối nay. Giờ đây chúng ta đã là một gia đình thực sự. Lại đây ngồi với chị và kể cho chị nghe mọi việc thế nào kể từ lần cuối chúng ta gặp nhau. Chị nghe Rey kể em đã làm việc cật lực ở văn phòng, rồi những chuyện khác nữa”.

Cảm giác tội lỗi len lỏi trong nàng khi nghe những lời của Loren. Một gia đình thực sự ư? Lẽ ra người ở đây tối nay phải là Sara, không phải là nàng. Rina cố nở một nụ cười và lẩm bẩm những điều không rõ ràng, để cho Loren dẫn nàng đến bên những người khác.

Bằng cách nào đó nàng vẫn trò chuyện được với mọi người về thời gian nàng giúp đỡ Rey. Rồi sau đó nàng để chàng phần còn lại của cuộc nói chuyện về những sự thay đổi mà họ đang cùng nhau thảo luận. Một cuộc tranh luận sôi nổi nảy ra giữa Alex và Rey khi chàng đề cập đến kế hoạch thay đổi ở khu nghỉ dưỡng. Cuối cùng, Alex cũng đồng tình với hầu hết các đề nghị được đưa ra.

“Em có tài năng tiềm ẩn đấy”, Alex quay sang nói với Rina, “Có lẽ em nên ở lại làm việc cùng Rey. Chúa mới biết cậu ấy có thể làm gì với những thứ hoàn toàn mới mẻ”.

“Em biết là anh yêu em nếu không thì anh sẽ phải trả giá vì lời khen đó đấy, anh thân mến”. Rey giễu, giúp Rina không cần phải trả lời.

“Còn về vườn nho thì sao. Em không tin chị không có ý kiến gì về nó”. Lần đầu tiên trong buổi tối, Benedict tham gia cuộc trò chuyện.

Rina nhận ra Benedict vẫn xanh xao, quanh mắt có những quầng thâm mệt mỏi. Anh vẫn phải chống nạng, đi lại một cách khó khăn. Và nàng nghe thấy tiếng anh thở phào nhẹ nhõm khi buông mình xuống ghế bọc da bên cạnh nàng.

Nàng nhìn Rey, chàng đang gật đầu, “Nào, nói với Benedict về ý tưởng của em đi. Nhưng anh báo trước nhé, cậu ấy không dễ bị thuyết phục như ông anh này đâu”, chàng chỉ về hướng Alex, anh bèn khịt mũi tỏ ý khinh thường.

Nàng cố kìm nụ cười toét miệng. Ở đây, các anh em trai họ và Loren, chưa kể đến ông già đang sung sướng lắng nghe các cháu trai của mình và nhiệt tình tham gia đóng góp ý kiến, thật là hạnh phúc. Giữa họ có tình yêu thương và kính trọng sâu sắc. Nàng có thể hình dung những truyền thống của gia đình đã được lưu giữ như thế nào qua những bằng chứng sống là họ.

Rey bước ra lấy một trong những loại rượu ngon nhất của Benedict, rót một ly và mang đến cho nàng.

“Anh mang cả chai đến đây giúp em được không?”, Rina hỏi trước khi quay về phía Benedict. Khi chàng mang chai rượu tới, nàng xoay nhãn chai rượu về phía Benedict và trở ngón tay vào nhãn, “Chị nghĩ khởi đầu chúng ta cần tạo ra cảm giác về sự liên kết của loại rượu này với danh tiếng nhà Castillo. Đó là điều em cần cân nhắc khi mở các cơ sở kinh doanh. Tại văn phòng, tại nhà, chị luôn được nhìn thấy hình ảnh của gia huy nhà Castillo. Danh dự. Sự thực. Tình yêu. Nhưng chị không hề nhìn thấy nó trong chiến lược marketing của em, với khu nghỉ dưỡng cũng như vườn nho”.

Khi người phục vụ xuất hiện mời họ dùng bữa, Rina đã trình bày chi tiết những ý tưởng của mình, không chỉ việc sửa lại nhãn chai, mà là thay đổi một vẻ bên ngoài hoàn toàn mới cho thương hiệu del Castillo. Những ý tưởng của nàng đều bị vặn lại bởi những quan sát sắc bén và hàng loạt câu hỏi nhưng nàng thừa biết mình đã chinh phục được họ. Điều đó khiến nàng phấn khởi, nhưng đồng thời cũng tiếc nuối khi nàng sức nhớ ra nàng sẽ không ở đây cùng với họ một khi Sara quay trở lại.

Rey quan sát nàng từ phía bên kia căn phòng và cố gắng lờ đi niềm tự hào của chàng về nàng, vì tất cả mọi người đều chú ý đến nàng. Chàng dễ dàng nhận ra nàng đang nói bằng tất cả sự nhiệt huyết. Có thể nàng đã phải cố gắng tỏ ra thiếu hiểu biết về quan hệ công chúng và xây dựng chiến lược lúc ở văn phòng, nhưng ở đây, trước những thính giả gần gũi, Rina thật sự đã tỏa sáng.

Nàng thật sôi nổi khi trình bày, và chàng cảm nhận được từng tế bào trong cơ thể chàng đang bị hút theo nguồn năng lượng của nàng. Hơn thế nàng hoàn toàn hòa hợp với tinh thần của nhà del Castillo. Thật kì lạ khi bây giờ đến một con chim cũng còn phù hợp với chàng hơn chị gái nàng - người mà chàng chính thức có hôn ước. Nếu là Sara thì nàng có hòa nhập được với cuộc trò chuyện tối nay như thế này không? Câu trả lời của chàng là KHÔNG. Nàng là cô gái thành thị và thích những chốn đông vui hơn. Nàng có thể hòa nhập dễ dàng, nhưng không thể ngang bằng với em gái mình. Chàng có thể nhận ra rõ ràng, các anh em trai của chàng và Abuelo đã hoàn toàn bị nàng chinh phục, không chỉ vì sự thông minh và tầm nhìn của nàng mà vì sự quan tâm, chu đáo mà nàng đã thể hiện với họ. Sara không có trái tim ấm áp như em gái mình. Chỉ có điều đó là một trái tim đã nhuộm màu gian dối. Chàng tự chặn mình bằng suy nghĩ ấy trước khi những suy nghĩ của chàng bay cao, bay xa hơn và trở thành cái gì đó rất khác. Chàng nhớ lại trò lừa đảo của hai chị em nàng. Với chàng, không ai lại làm một chuyện như thế mà không có động cơ xấu. Thông thường sẽ là vì tiền. Chàng phải

luôn giữ được sự tỉnh táo và bình tĩnh về mặt cảm xúc để cảnh giác. Cuối cùng chàng sẽ moi được sự thật từ Rina, chàng chắc chắn điều đó.

Abuelo yêu cầu đưa nàng đến phòng ăn và Rey buộc phải chấp nhận. Nhưng khi chàng nhìn thấy tấm lưng thon của nàng chuyển động khi nàng bước đi ngay trước mặt, chàng không thể ghìm được cơn giận dữ sắp cuộn phăng lấy chàng. Nàng không chỉ chơi xỏ chàng, mà đang làm tổn thương tất cả mọi người. Đó là Loren, hoàn toàn tin tưởng và nhiệt tình muốn được kết thân với nàng dâu mới của nhà del Castillo. Đó là Abuelo, quá lo sợ về lời nguyền và luôn hy vọng các cháu trai của ông có thể kế tục và giữ gìn dòng tộc. Thậm chí cả Alex và Benedict cũng đã mở cửa trái tim với người phụ nữ sắp trở thành bạn đời của chàng mãi mãi. Những lời đánh giá của họ đâu hết rồi? Ban đầu Alex và Benedict đều hoài nghi hôn ước của chàng, khi chàng thông báo với họ một tháng trước đây. Đặc biệt là Benedict, đã nghi ngờ và phỏng đoán được gần như toàn bộ sự thật. Nhưng giờ đây, vì những lý do kì lạ nào đó, có vẻ họ muốn Sarina - hay Sara - như họ vẫn lầm tưởng về nàng, làm thành viên của gia đình.

Quá nhiều người phải tổn thương vì những hành động của nàng. Reynard buộc phải làm điều gì đó vào đêm nay. Chàng không còn sự lựa chọn nào khác.

Mười hai

Rina cảm thấy nhẹ nhõm vì cuộc nói chuyện trên bàn ăn thoải mái hơn, nhiều chủ đề hơn. Nhưng càng ngày nàng càng cảm thấy khó chấp nhận việc mọi người đều gọi nàng bằng tên của chị gái. Đặc biệt là Rey. Nàng muốn chàng gọi nàng bằng tên thật hơn bất kì điều gì, nhưng nàng biết điều đó là không thể. Dù quyết định của Sara như thế nào, Rey cũng không phải là của nàng.

Buổi tối dần trôi qua, nàng nhận thấy Benedict càng lúc trông càng mệt mỏi. Nhưng phải tới lúc Abuelo đã lên lầu nghỉ ngơi, Javier đi cùng với ông, thì Alex và Reynard mới quay sang em trai của họ.

“Em có sao không?”, Reynard hỏi thẳng.

Benedict nhìn thoáng qua Loren và Rina, rồi lắc đầu mệt mỏi, “Em mệt, và đau. Chỉ vậy thôi”.

“Em phải rời khỏi đây thôi. Anh ghét phải nói vậy, nhưng nếu cứ phải xuất hiện trước mặt Abuelo sẽ chỉ khiến em đau đầu thêm thôi, Benedict”. Alex ngồi lại và xoay cốc rượu bằng những ngón tay thon dài.

Rina quan sát anh, cảm thấy thú vị vì trông họ tuy rất giống nhau, nhưng mỗi anh em đều có những nét rất riêng. Nàng biết tuy ba anh em chỉ cách nhau khoảng hơn một tuổi mỗi người nhưng rõ ràng Alex rất ra dáng anh cả, cứ như anh lớn hơn hai em mình vài tuổi.

“Vậy thì em sẽ đi đâu đây, Alex?”

Giọng của Benedict lộ ra sự cay đắng. Rina nhìn thấy lông mày Rey nhíu lại vì lo lắng. Rõ ràng đây không phải là biểu hiện thông thường của Benedict.

“Nó nói đúng”, Rey chen vào, “Giới truyền thông luôn rình theo nó mỗi khi nó ra ngoài. Nó không thể tránh ở khu nghỉ dưỡng hay là các nước lân cận. Vì nó cần phải tuân theo chương trình phục hồi chức năng. Nó không thể tiến hành việc đó nếu cứ liên tục bị săn đuổi”.

“New Zealand thì sao?”, Rina thốt lên trước khi kịp suy nghĩ lần hai.

Bốn cặp mắt đều hướng về phía nàng.

“New Zealand ư?”, Alex hỏi, nhướn một bên lông mày theo đúng kiểu của em trai mình, “Em không nghĩ như thế là xa quá à?”

“Chẳng phải cậu ấy cần đến một nơi xa ư?”, Rina ngẩng mặt nhìn về phía Alex trước khi nhìn sang Benedict”. Nàng nghĩ Ben sẽ tức giận, hoặc thẳng thừng từ chối gợi ý của nàng, nhưng trên gương mặt xanh xao của anh chỉ có vẻ dăm chiêu suy nghĩ.

“Sara nói đúng”, Loren góp lời, “Sẽ chẳng có ai theo cậu ấy đến đấy. Cậu ấy có thể đi bằng máy bay riêng. Như thế sẽ giảm bớt nguy cơ kế hoạch về chuyến bay bị rò rỉ và cũng dễ chuyển đi dễ chịu hơn”.

“Nhưng còn người hướng dẫn mà nó đã thuê thì sao?”

“Ở New Zealand cũng có chuyên gia hướng dẫn riêng, anh biết mà”. Rina bình luận, nửa trêu chọc, “Có thể nó nằm ở bên kia của thế giới, nhưng nó cũng là đất nước văn minh”.

“Sao anh ta không đi cùng em luôn?”, Benedict nói và mọi cái đầu lại xoay về phía anh gần như cùng một lúc.

“Em nghiêm túc chứ?”, Alex hỏi, giọng có chút nghi ngờ, “Nhưng em nên ở đây, gần nhà, nếu như...”.

“Chẳng nếu như gì cả. Chẳng có bác sĩ nào giúp được gì cho em nữa. Em đã nói quá nhiều lần rồi. Thêm nữa, em có thể phục hồi ở New Zealand

thoải mái như ở đây. Có thể còn tốt hơn vì em không cần phải lo lắng về mọi người”.

“Vậy còn vườn nho?”, Rey hỏi, nhìn Alex một cách lo lắng.

Alex chỉ nhún vai, hướng về phía Benedict. Anh lập tức nói ngay: “Vườn nho vẫn hoạt động mà không có em trong toàn bộ thời gian qua. Nếu thêm một tháng nữa thì sao? Em cũng chưa thể làm việc thực sự ngay được, em quá yếu. Và em cũng có thể làm việc cùng với một cái máy vi tính ở New Zealand, hiệu quả không kém gì lúc em ở đây. Có vẻ như giờ đây về mặt tài chính chúng ta đang khởi sắc, em có thể hoàn chỉnh bản báo cáo điều tra về những loại rượu mới mà em đã bắt đầu tìm hiểu từ bốn năm trước”.

“Vậy là em sẵn sàng làm thế? Ở một nơi cách xa tất cả mọi người?”

“Đúng vậy, nếu điều đó đồng nghĩa với việc em có thể kết thúc tất cả mọi chuyện”. đang có một cơn sóng ngầm giữa những người đàn ông mà Rina không thể tham gia. Nhìn vào biểu hiện của Loren, Rina đoán cô đã không còn muốn tham gia vào tranh luận nữa. Alex quay sang Rina, với ánh nhìn nghiêm nghị trong đôi mắt sẫm.

“Em có gợi ý nào phù hợp với các nhu cầu của Benedict thời điểm này không? Sự riêng tư là ưu tiên hàng đầu nhé”.

“Thật ra em biết một nơi phù hợp. Một người bạn của em điều hành một khách sạn dành cho khách hàng hội viên và một Viện Spa bên bờ hồ Wakatipu, cách Queenstown khoảng hai mươi phút đi bằng tàu thủy riêng của họ. Họ có phòng thể dục được trang bị đầy đủ, bể bơi trị liệu và bể ngâm thuốc - có lẽ là đủ hết những thứ cậu ấy cần. Nhưng trên hết nó nằm ở vị trí hoàn toàn biệt lập. Chỉ có tàu riêng hoặc máy bay trực thăng mới vào được. Đương nhiên, bây giờ đang là mùa đông và là mùa du lịch ở Queenstown, nên Mia có thể đang rất bận rộn. Nhưng em có thể gọi cô ấy nếu mọi người muốn, xem cô ấy còn phòng không?”, Rina đề nghị.

“Em biết khu đó. Chị thu xếp luôn cho em bây giờ được không?”, Benedict hỏi, đôi mắt màu sô-cô-la của anh tỏ rõ vẻ hăng hái.

Rina nhìn lên chiếc đồng hồ cổ trên tủ tường, “Để chị thử xem. New Zealand hơn chúng ta 12 tiếng, có lẽ bây giờ là 10 giờ rưỡi sáng. Có lẽ chị nên gọi điện liên lạc với cô ấy luôn”.

Loren đứng dậy khỏi ghế, “Đi cùng với chị nào, Sara. Chị đưa em lên phòng làm việc của chị, em có thể gọi cho bạn mình ở đó”.

“Em muốn đặt chỗ khi nào, và trong bao lâu?”, Rina hỏi khi đi theo Loren lên phòng.

“Họ nhận lời sớm lúc nào hay lúc đó, và ít nhất là một tháng”.

Nàng hơi ngỡ ngàng trước tốc độ đưa ra quyết định của Benedict. Rõ ràng anh muốn rời khỏi Isla Sagrado, nhưng vì sao lại vội vã như vậy?

“À, chị Sara?”

Nàng quay đầu lại nơi ngưỡng cửa, “Sao cơ?”

“Em muốn phòng đơn - em, huấn luyện viên của em và có lẽ một hoặc hai người phục vụ riêng”.

Nàng gật đầu, “Được rồi. Để xem chị có thể làm gì”.

Khi Rina quay trở lại phòng ăn, nàng bỗng bẽ mặt vì niềm sung sướng đang phải cố kìm lại.

“Được rồi”, nàng thông báo khi bước vào.

“Nếu em đồng ý với mức giá cô ấy báo, và đã kiểm tra thẻ tín dụng của em xong, thì em có thể lên đường vào tuần tới. Chị phải thuyết phục một chút vì phòng đã được đặt hết rồi, nhưng cô ấy đã đồng ý sẽ chuyển khách hàng tới các khu nghỉ dưỡng và Spa khác quanh đó. Đường nhiên cô ấy hy vọng

sẽ được đền bù vì để mất khách và việc các khách đang có ở đó sẽ bị ảnh hưởng một chút. Chị nói chị sẽ thông báo với em rồi gọi lại sau”.

“Vậy mức giá là bao nhiêu?”, Benedict hỏi.

“Tương đương giá thuê tất cả các phòng, tính thêm phí gói chất lượng cao là hai mươi phần trăm nữa”.

“Cứ tính gói đó là ba mươi phần trăm đi. Em sẽ trả một nửa trước, nửa sau sẽ trả khi em rời đi”.

Rina há hốc miệng, “Em chắc chứ?”

“Không thể chắc hơn. Chị gọi lại cho cô ấy đi”.

“Em không thể tin được là cậu ấy quyết định nhanh đến thế”, Rina nói với Rey trên đường họ trở về ngôi nhà gỗ.

“Nó có lý do của nó”, Rey bình thản nói, “Cảm ơn vì em đã ủng hộ nó, để mọi chuyện dễ dàng hơn với nó”.

“Em rất vui vì có thể giúp cậu ấy”, nàng nhìn ra ngoài bóng đêm, cẩn nhẹ môi dưới của mình vì lo lắng, “Những vết thương của cậu ấy... rồi sẽ phục hồi hẳn đúng không?”

Rey thở dài, “Bọn anh hy vọng thế. Nhưng tai nạn đã gây ra những thương tổn nặng nề về mặt tinh thần hơn bọn anh tưởng. Anh nghĩ nó sẽ mất một thời gian nữa để bình phục. Anh chỉ thấy tiếc vì nó phải ở quá xa bọn anh trong thời gian này”.

Rina vươn người, đặt bàn tay nàng lên đùi của Rey, những ngón tay nàng xiết nhẹ.

“Cậu ấy sẽ không sao. Mia sẽ đảm bảo việc cậu ấy được chăm sóc và nhân viên của cô ấy được đào tạo rất chuyên nghiệp, độ riêng tư sẽ được bảo

đảm hết mức”.

“Họ cần phải chuyên nghiệp. Niềm kiêu hãnh của em trai anh đã bị tổn thương quá mức sau vụ tai nạn, và sau khi báo chí đăng tải tràn lan tin tức về tình trạng khó làm nổi việc gì của nó bây giờ. Nếu làm được như thế này, nó sẽ trở lại là chính mình khi trở về Isla Sagrado”.

“Cậu ấy kiêu hãnh đến mức ấy ư?”

“Nó là người nhà del Castillo”, Rey trả lời, như thể đó đã là một lời giải thích quá rõ ràng.

Rina khẽ cười và định thu tay lại nhưng Rey đã đặt bàn tay chàng lên trên và đan những ngón tay mình vào tay nàng, đưa nàng vào chiếc bẫy dụ dàng. Nàng ước ao hơn mọi điều, rằng nàng có thể mãi như thế này. Có thể dụng chạm, và chia sẻ với chàng như một đôi thực sự.

Nàng đã chứng kiến sự gắn bó của Loren và Alexander. Tuy họ vẫn đang ở trong giai đoạn mới đầu của cuộc hôn nhân, nhưng cảm giác gắn bó giữa họ khiến nàng ghen tị. Tình yêu họ dành cho nhau được thể hiện bằng những khoảnh khắc, không cần đến lời nói, khi họ nhìn nhau hay nắm tay nhau. Đó chính là kiểu mà Rina hằng ao ước nhưng nàng chưa bao giờ đủ dũng cảm để tin tưởng được như vậy. Nàng từng cảm thấy an toàn khi ở bên Jacob. Không quá cao trào, không quá chán nản. Chỉ là sự ổn định - tình khiết và đơn giản. Nhưng bây giờ nàng hiểu nàng muốn hơn thế rất nhiều, và đã sẵn sàng để đến với cảm dỗ. Tất nhiên đó phải là cảm dỗ của nàng, và với Reynard.

Khi họ về đến ngôi nhà gỗ, chàng nhanh nhẹn bước đến mở cửa xe, tiễn nàng tới cửa. Phép lịch sự truyền thống của chàng, nàng hẳn sẽ rất nhớ khi rời Isla Sagrado.

Rina rút chìa khóa từ túi và Rey làm nàng ngạc nhiên khi chàng cầm lấy chìa khóa mở cửa cho nàng. Chàng đưa nàng qua bậc cửa. Nàng cúi xuống tháo giày, bỏ chúng ở bên ngoài rồi đi vào trong nhà, bật ngọn đèn bàn gần

lối ra vào. Ánh sáng vàng ấm áp tỏa ra quanh họ, dù nó khiến cho phần còn lại của ngôi nhà chìm sâu trong bóng tối hơn nữa. Một cơn gió lạnh tràn vào nhà, và có tiếng động xúng xoảng từ phía phòng ngủ, “Em đợi ở đây nhé”, Rey nói và chạy vào phòng khách lơ mờ, nơi có tiếng động phát ra.

Rina đứng đợi ở cửa, băn khoăn không biết có nên gọi cảnh sát hay không. Tim nàng đập thình thịch. Ngôi nhà này hoàn toàn biệt lập. Nếu có kẻ đột nhập và nếu Rey không có ở đây... Nàng đã từng bị kẻ gian đột nhập vào nhà ở Christchurch. Nàng phát hiện ra nhà mình bị tấn công, mọi đồ vật trong nhà bị xáo trộn, đổ vỡ và mất cắp. Miệng nàng đắng ngắt, cảm giác hoảng loạn mà đến tận bây giờ nàng vẫn mất kiểm soát mỗi khi nhớ lại.

Nàng không nghĩ ở Isla Sagrado cũng có chuyện như vậy, nhất là khi ngôi nhà gắn với truyền thuyết về lời nguyền. Nàng nhận thấy rất ít người sống trong thị trấn muốn đi đến đây, nhất là khi trời đã tối. Nàng cảm thấy nơi đây rất an toàn. Nhưng bây giờ thì nàng không dám chắc nữa.

Một suy nghĩ khác lại ập tới. Nếu người tạo ra tiếng ồn kia chính là Sara thì sao. Nếu như chị nàng về sớm hơn dự kiến thì sao. Trái tim nàng như bị bóp nghẹt. Hai chị em sẽ giải thích như thế nào đây?

“Em không đóng cửa sổ trong phòng ngủ. Chắc có con gì bay vào và làm rơi ngọn đèn ngủ xuống đất. Nhưng nó đi rồi. Có thể chỉ là bọn mèo ở nông trại bên cạnh. Anh đã đóng cửa lại và thả nến trên bàn cho em rồi. Cái đèn chắc không sửa được đâu”.

“Mèo ư? Em sợ quá! May mà có anh ở đây. Nếu không chắc em làm loạn lên rồi”.

Thậm chí bây giờ khi biết mọi việc không sao, nàng vẫn thấy rùng mình.

Rey kéo nàng vào lòng, “Em đang run này. Em ổn chứ?”

Nàng gật đầu, “Em ổn. Chỉ cần vài phút thôi”.

“Có lẽ em cần một chút phân tâm, nhỉ?”

Trước khi Rina kịp nghĩ ngợi, chàng đã áp môi mình lên môi nàng, chậm chậm, dịu dàng mơn trớn để nàng hé mở. Nàng thấy chàng đẩy cánh cửa để nó đóng lại rồi xoay khóa, nhưng tất cả những gì nàng ý thức được lúc này là sức mạnh và sự ấm áp, cùng với làn môi dịu dàng, cái lưỡi mềm mại, ướt át của chàng.

“Đấy”, chàng nói dịu dàng trên môi nàng, “Bây giờ em an toàn rồi”.

An toàn ư? Trong vòng tay chàng, môi kề môi và trái tim nàng đang chạy đua trong ngực, không còn sợ hãi, không còn quan tâm chàng là ai. Nàng nên đẩy chàng ra, trả lại chàng cho đêm tối như nhung ngoài kia. Nhưng thay vào đó, nàng luồn hai tay bên dưới áo ngoài, vòng quanh eo chàng và ép sát vào cơ thể chàng.

Rey dùng hai tay nhẹ nhàng nâng gương mặt nàng lên sát lại gần mặt chàng, “Em bảo anh đi bây giờ đi, trước khi anh không thể rời khỏi đây được nữa”.

Giọng chàng đặc lại vì ham muốn. Rina hé môi định nói lời nàng phải nói, để chàng bước ra cửa và có lẽ là bước ra khỏi cuộc đời nàng mãi mãi, nhưng lời nói bốc hơi trên lưỡi nàng khi cơn nắng hạn trong lòng đã tràn ra khắp cơ thể. Lý trí bảo với nàng rằng chuyện này là sai lầm, nhưng trái tim nàng lại bảo nó đúng. Lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng không nghe tiếng nói của lý trí mà nhường lại cho con tim.

Rey rên rỉ, hôn nàng lần nữa, cắn nhẹ môi dưới của nàng.

“Cơ hội cuối”, chàng thì thầm.

Mười ba

Và nàng hiểu đây thực sự là cơ hội cuối cùng. Lần cuối cùng nàng được thỏa mãn cảm xúc của mình - làm điều mà nàng muốn, ngay tại đây, vào lúc này.

Để trả lời, nàng kéo đầu chàng xuống, và hôn chàng bằng tất cả tình yêu không được đền đáp của mình. Rey không phí lời lần hai. Cánh tay mạnh khỏe của chàng đặt sau vai và đầu gối nàng nhắc nhở nàng lên, bế nàng vào phòng ngủ. Khi đã vào phòng, chàng trả lại nàng đứng trên đôi chân của mình, trối nàng bằng cái nhìn nồng nàn, đắm đuối rồi cởi áo khoác, đá văng đôi giày và lao vào nàng.

Ngọn nến bên kia bàn ngủ sáng bập bùng, phản chiếu qua tấm gương nhỏ trên tủ tường, bên kia bàn trang điểm. Mùi hương gỗ và hoắc hương cùng với hương thơm hoa hồng đan vào nhau, tạo không gian mê đắm bao quanh họ.

Rey mê mê quanh viền môi của nàng, lướt dọc theo cằm tới hai hõm sau tai trước khi bao phủ nàng bằng những nụ hôn tới tấp. Trái tim nàng nhảy tung trong ngực, không còn sợ hãi mà chỉ còn hồi hộp mong chờ.

Những ngón tay của Rey mơn trớn xương đòn trước khi đặt lên đó nụ hôn dịu dàng chưa từng có, rồi hạ thấp hơn tới ngực nàng. Mọi thớ thịt của nàng căng lên. Nỗi khát khao bùng cháy làm mờ tâm trí nàng, khiến nàng thêm muốn, môi nàng bật lên tiếng rên khe khẽ.

“Em mặc chiếc váy này đẹp tuyệt, em yêu. Nhưng anh tin những gì che giấu bên dưới nó còn đẹp hơn nữa”. Chàng vòng tay ra sau lưng nàng tìm đến chiếc khóa váy, và từ từ kéo xuống. Chiếc váy mỏng mảnh tuyệt khỏi người nàng giống như cánh hoa khổng lồ, phơi bày bộ ngực trần của nàng.

Hai đầu vú của nàng nhô lên trước cái nhìn của chàng, ngực nàng tròn đầy, căng tức.

Nàng đứng đó kiêu hãnh khi chàng trượt chiếc váy qua hông và để nó tuột xuống như một dải lụa dưới chân nàng. Rina bước qua chiếc váy. Tất cả những gì còn lại trên người nàng là chiếc quần lót màu hồng ngọc chỉ có hai dây mong manh.

“À, anh biết là mình đúng mà”, chàng thở dài, mắt dán chặt vào thân hình của nàng, “Em đẹp thực sự”.

Chàng đưa tay tháo đôi khuyên tai của nàng, thả chúng xuống bàn trang điểm nhẹ nhàng, rồi cẩn thận, khéo léo gỡ những chiếc kẹp ghim trên tóc nàng. Gỡ từng chiếc xong, chàng dịu dàng lùa tay vào mái tóc nàng, để nó tràn trên bờ vai nàng như một ngọn lửa uốn lượn.

Nàng cảm thấy mình thật xinh đẹp và quyến rũ. Nàng vươn tới, gỡ từng nút cúc trên áo sơ mi của chàng.

Nàng rút đuôi áo ra khỏi quần trước khi lần tay lên đến ngực, rồi bờ vai, cởi chiếc áo ra khỏi người chàng.

Ngực chàng săn chắc, rám nắng, những múi ngực nổi lên cuồn cuộn, hai đầu ngực căng lên trên làn da. Nàng khẽ miết ngón tay cái lên chúng, cảm thấy chúng cứng hơn dưới ngón tay mình. Chàng sẽ ngon lành đến thế nào? Khi môi, rồi lưỡi nàng lướt trên da thịt chàng?

Nàng liếm môi, nghe thấy hơi thở sâu của chàng. Nàng ngẩng lên và nhìn thấy đốm lửa trong mắt chàng, và nghe câu trả lời vang vọng trong chính nàng.

Vẫn nhìn chàng đắm đuối, nàng cọ tay lên vai chàng, thích thú với những múi thịt đang căng lên dưới lòng bàn tay mình và trượt xuống hai bắp tay, rồi đến cánh tay trước khi phủ lên những ngón tay chàng. Giữa họ hầu như

không còn khoảng cách nhưng lại như có một luồng điện đang chạy giữa hai thân thể.

Nàng lần xuống thắt lưng, mò mẫm với móc khóa trước khi chiếc thắt lưng da tuột ra. Những ngón tay nàng xoay xở nhanh nhẹn với cái khóa, và tuột quần chàng qua hông. Chàng đang căng cứng bên dưới lớp vải cotton của chiếc quần bé xiu, nàng luồn tay qua phía sau eo, lùa vào trong quần chàng. Gai ốc của chàng nổi lên, chàng hé môi để hít vào một hơi thật sâu.

Nàng cẩn thận kéo giãn chi tiết ấy ra, để cho biểu tượng đàn ông của chàng được tự do căng sức. Rồi nàng đẩy Rey về sát mép giường, ép chàng ngồi xuống. Nàng cúi xuống, kéo quần dài và quần lót của chàng, qua hai ống chân. Tiếp theo là đến tất, nàng chỉ mất vài giây để tháo chúng.

Nàng lại đứng thẳng người, và nhẹ nhàng ấn vai Rey, đẩy chàng nằm ra giường. Lúc này chàng đã hoàn toàn khỏa thân, và nàng còn giữ lại được chi tiết duy nhất. Ánh nện bập bùng trên da chàng, chiếu sáng những múi thịt, cơ bắp trên cơ thể chàng, và cả biểu tượng đàn ông kiêu hãnh giữa vùng lông sẫm màu giữa hai đùi. Khi có trong tay thứ quyền mà nàng chưa từng tự cho phép mình có trước đây, nàng kéo hai đùi chàng sang hai bên. Da chàng cọ trên da nàng bỏng rát. Những sợi lông mơn trớn trên đùi nàng.

“Em muốn anh hơn mọi thứ em từng muốn trước đây”, nàng nói bằng tất cả sự chân thành.

Những lời ấy khiến nàng ngạc nhiên dù chúng từ miệng nàng thốt ra. Chưa bao giờ trong đời nàng, nàng thừa nhận những nhu cầu cá nhân của mình như thế. Rey nằm dưới nàng, mỉm cười, tay chàng vươn lên ôm hông nàng và kéo nàng sát xuống, ép chặt vào thân thể chàng.

“Vậy em chiếm đoạt đi, anh là của em. Trong túi quần của anh có bao đấy”.

“Anh đã tính đến chuyện này ư?”, nàng hỏi, thoáng bối rối.

“Tính ư? Không. Tiên đoán ư? Hay hy vọng? Chắc đúng rồi đấy. Xét cho cùng anh là đàn ông, có ham muốn mà”.

Rina cười lại, “Vậy chúng ta nên xem có thể làm gì nhỉ? Nhưng đầu tiên, có một hai điều em thích làm hơn”.

Nàng trườn lên người chàng, tay bám vào hai bên sườn, cho tới khi ngực nàng trượt trên ngực chàng, hai đầu vú của nàng cọ vào làn da ấm mềm của chàng. Nàng hốn hển vì nổi xúc động, và lặp lại chuyển động ấy trước khi thay thế làn da bằng lưỡi của nàng. Chàng rên rỉ khi nàng liếm thành vòng tròn trên người chàng, rồi chuyển sang bên khác.

Hai bàn tay của chàng vuốt dọc hông, rồi lên vai, cuối cùng vò vào mái tóc rồi giữ đầu nàng trong khi nàng tiếp tục tạo ra những họa tiết trên da chàng. Bên dưới miệng nàng, các thớ thịt của chàng căng cứng, khiến nàng càng muốn kiểm tìm. Nàng nếm từng xăngtimét cơ thể chàng, dọc xuống bụng và tạo vật thiên nhiên bên dưới.

Làn da chàng nhiệt tình đáp trả lưỡi nàng, gai ốc nổi lên ở những nơi nhạy cảm nhất. Khi nàng trượt lên đùi chàng và ngồi giữa hai chân, chàng nghẹn cổ dậy, buông tay khỏi đầu nàng và túm lấy ga trải giường hai bên.

“Anh cảnh cáo đấy, em yêu. Anh không phải người kiên nhẫn đâu”, chàng gầm gừ qua hai hàm răng nghiến chặt.

Rina bật cười, âm thanh đó chạy qua ngực và buột ra thành tiếng, “Thế thì anh học đi”. Nàng giễu.

Nàng vươn tới, ngón tay mơn man vùng da nhạy cảm ở hai má đùi, chậm chậm lấn tới cho đến khi nắm chặt bộ phận đàn ông của chàng trong tay. Thận trọng, nàng mát xa khu vực nhạy cảm của chàng. Nàng miệt mài làm việc ấy trong sự tin tưởng của chàng. Rồi nàng cúi xuống và ngậm lấy sự cương cứng ấy. Chàng căng lên và lại rên lên lần nữa.

Những khớp tay của chàng trắng bệch khi chàng nắm chặt lấy tấm ga, chàng ngửa cổ ra như thể không thể chịu nổi việc phải vừa nhìn vừa cảm giác cùng một lúc.

Rina bấu môi, thối phù vào nơi nàng vừa ngậm trước khi lặp lại hành động ấy lần nữa. Rồi nàng lăn sang vùng da lân cận, thích thú tận hưởng cảm giác nóng ran ở chỗ đó. Nàng khép các ngón tay quanh cái đang cương cứng của chàng, trước khi ngậm nó và xoắn xuýt bằng lưỡi.

Chàng mận mòi, có mùi xạ hương, và đàn ông, cả cuộc đời nàng, nàng chưa bao giờ nếm thứ gì ngất ngây đến thế.

“Không, em giết anh mất”, Rey nói, giọng chàng rời rạc, hụt hơi.

“Anh không thích à?”, nàng hỏi, trước khi ngậm sâu hơn nữa.

“Quá, anh quá thích. Anh muốn lần đầu tiên của chúng ta là cùng nhau, từng bước một”.

Bằng cách nào đó, Rey tìm được sức mạnh để rút ra khỏi miệng nàng và ngồi dậy. Chàng tóm lấy tay của Rina và kéo nàng đứng dậy, ép sát. Thân thể nàng đầy mê hoặc và chàng mơn trớn khắp người nàng trước khi đưa nàng trở lại giường. Chàng tóm lấy bao cao su trong túi quần và xỏ nó vào nhanh chóng trước khi hạ thấp xuống, bao phủ cơ thể nàng.

Đôi chân dài của nàng tách ra, mời gọi chàng vào trong. Chàng cố cưỡng lại cơn thúc giục cổ điển được chôn mình bên trong thân thể nàng, được thúc vào nàng và đưa nó lên đến đỉnh cực khoái mà chàng biết cả hai sẽ có được cùng nhau. Nhưng thật kì lạ, sự sát hợp ấy đột nhiên có ý nghĩa hơn với chàng. Chàng muốn làm tình với nàng - muốn nàng hân hoan và hạnh phúc, chứ không chỉ là hành động tình dục thông thường. Vào lúc này, nàng là Sara hay Rina không còn quan trọng. Tất cả những cảm giác mâu thuẫn và cảm xúc của hơn ba tuần qua đã tan biến trong một suy nghĩ duy nhất - nàng là người đàn bà của chàng, ít nhất là trong đêm nay.

Tóc nàng xoã quanh như một vầng hào quang bằng đồng. Thân thể mảnh mai phơi bày trước mắt chàng, là của chàng, dành cho chàng. Chàng cố ra lệnh cho thân xác mình không hoàn thành ngay nhiệm vụ, mà phải thật từ từ - thực hiện từng thao tác bằng sự cẩn thận. Chàng vuốt mớ tóc mai trước trán và mỉm cười khi nàng xoay nghiêng mặt áp vào lòng bàn tay chàng và khép thêm vùng kín vào với chàng.

“Bây giờ ai mới là kẻ thiếu kiên nhẫn đây?”, chàng thì thầm, khi hạ thấp miệng xuống một bên đầu vú của nàng.

Chàng ngậm đầu vú hồng của nàng và xoắn lưỡi vào nó trước khi cắn nhẹ. Nàng thở dài và run rẩy bên dưới chàng, khiến chàng phải kìm nén một lần nữa, để tập trung trêu chọc nàng thêm chút ít, ở mức nàng có thể chịu đựng được.

Một tay của chàng vuốt dọc đùi, lên tới hông rồi xuống khu vực đàn bà của nàng. Những ngón tay của chàng làm rối mớ lông mu sẫm màu giữa cơ thể nàng. Đồng thời chàng cảm nhận được sức nóng lan tỏa bên trong nàng. Ngón tay chàng ấn sâu hơn nữa và ướt rượt vì cơn khao khát của nàng, động tác đó làm nàng giật nảy lên dưới chàng như có dòng điện hàng ngàn vol chạy dọc cơ thể. Chàng buông lỏng ngón tay bên trong sự ẩm ướt của nàng. Nàng xoắn lấy chàng, rất chặt, chặt nữa. Chàng gần như không thể chịu nổi nữa.

Chàng rút tay ra, liếm láp hai đầu vú nàng thêm lần nữa, rồi kéo dài cho đến khi chính chàng cũng không chịu nổi nữa. Đặt dương vật của chàng giữa cửa mình của nàng, chàng đan tay vào với nàng, nhấc hai cánh tay nàng lên và đặt bàn tay của cả hai người ở hai bên gương mặt tuyệt đẹp của nàng.

Nàng cong hông lên về phía chàng, hai chân dạn ra, hai đầu gối mở rộng.

“Reynard, làm ơn. Đừng bắt em đợi”, nàng van vãn.

Đôi mắt nàng sẫm lại, khiến chàng nhớ tới biển đêm giập dứ bên dưới lâu đài del Castillo trong một đêm đông giá lạnh. Mồ hôi rịn ra lấp lánh trên môi, trên trán, trên ngực nàng.

“Xin anh”.

Giọng nàng vỡ vụn khi chàng vào trong nàng, không còn khả năng kìm hãm thêm một giây phút nào nữa. Khoái cảm lan khắp cơ thể căng cứng của chàng khi nàng khép lấy chàng, kéo chàng chìm sâu bên trong nàng, đưa chàng đến nơi sâu kín nhất. Chàng rút ra, tận hưởng cảm giác bị nàng giữ chặt, rồi lại vào trong nàng lần nữa, lần nữa cho tới khi nàng run lên bên dưới chàng, nghe tiếng nàng khóc vì hạnh phúc, cảm nhận cơ thể nàng rúm lại và xoắn lấy chàng cho tới khi nàng đạt đến khoái cảm tột cùng, niềm hạnh phúc rạng rỡ lan khắp cơ thể chàng, còn cơ thể chàng run rẩy ớn lạnh như sau cơn địa chấn.

Rina nằm trong bóng tối, rất lâu sau khi nến đã cháy hết, rất lâu sau khi nàng cảm nhận được nhịp tim của Rey đã trở lại bình thường và chìm vào giấc ngủ.

Họ đã làm tình với nhau, và đó là tất cả những gì nàng từng mơ tới và hơn thế nữa. Chàng là một người tình hào phóng, sau lần đầu tiên đầy rung động, họ lại làm tình lần nữa. Lần thứ hai chậm rãi và dịu dàng, họ dành thời gian để tận hưởng những gì li ti nhất trên cơ thể của nhau, nhưng vẫn tạo ra những chấn động dữ dội như lần đầu tiên. Tim nàng muốn vỡ tung vì tình yêu mãnh liệt với chàng. Nhưng nàng không thể chối cãi sự sai trái khi làm tình với chàng. Đó là quyết định của nàng, chàng không hề ép uống hay gạ gẫm, và khi đưa ra quyết định đó, nàng đã phản bội niềm tin của một người - người đã luôn là điểm tựa của nàng.

Làm sao nàng có thể nhìn mặt chị gái mình, sau khi đã ngủ với chồng sắp cưới của chị ấy? Làm sao nàng nhìn được mặt Rey, khi vẫn giả vờ làm người khác. Dù nàng có cố gắng tự bảo bản thân rằng Sara không thực sự yêu Rey, cũng không đủ. Chị gái nàng mới là người được cầu hôn, và chị

ấy đã đồng ý. Chính chị ấy lựa chọn người đàn ông hứa hẹn sẽ mang đến cho chị ấy mối quan hệ tương đối an toàn, mà không yêu cầu gì nhiều hơn sự hòa hợp về bề ngoài - rất nhiều đám cưới đã diễn ra với ít sự đồng cảm hơn như thế - giống như chính nàng đã tưởng mình có thể ổn định cùng với Jacob.

Dù có sai trái đến thế nào, họ cũng đều tự đưa ra quyết định của mình. Chọn những người đàn ông mang lại cảm giác an toàn mà cả hai chị em đều khao khát từ khi còn bé. Sự lựa chọn của Rina đã hoàn toàn sai lầm khi Jacob phản bội vào phút cuối, điều đó càng khiến nàng khẳng định, nếu Sara cưới Rey thì sẽ là một quyết định sai lầm. Nhưng đó vẫn là quyết định của chị ấy.

Rina cuộn người ở một bên mép giường, bụng nàng thắt lại đau đớn, ngực nàng căng tức vì nén khóc, khi nàng cố nghĩ tới việc Sara sẽ như thế nào khi biết sự thật.

Và nàng sẽ nói với chị mình. Không có cách nào có thể che giấu điều khủng khiếp mà nàng đã làm. Nàng đã tự quyết định như thế đêm nay, và một lần nữa, đó lại là một quyết định sai lầm.

Nàng chỉ có thể hy vọng chị gái sẽ tha thứ cho mình. Rey xoay người cạnh nàng, tay chàng vắt qua người nàng và kéo nàng sát lại. Cặp mông trần của nàng tì vào phần dưới chàng và nàng cảm thấy cơ thể chàng cứng lại khi nàng chạm vào. Ngay cả trong giấc ngủ, chàng vẫn muốn nàng.

Chị gái nàng có tha thứ hay không là một chuyện, nhưng Reynard sẽ nói gì khi nàng nói với chàng người phụ nữ vừa làm tình với chàng không phải người chàng nghĩ tới. Không còn cách nào để nàng tiếp tục giả vờ cho tới khi Sara về. Nàng không thể nhìn vào mắt chàng mà không nói với chàng rằng nàng, Rina, yêu chàng đến nhường nào.

Cuối cùng giấc ngủ cũng đến với nàng, sau khi nàng quyết tâm sẽ nói với Rey toàn bộ sự thật khi chàng thức dậy. Sự tha thứ của chị gái là vô cùng

quan trọng nhưng giờ đây với nàng chàng thậm chí còn có ý nghĩa hơn.

Mười bốn

Khi ánh sáng lạnh lùng chạm vào khung cửa sổ trong buổi bình minh trong suốt, Rina ngồi dậy trên giường. Cơ thể của nàng bình thản nhưng tâm trí nàng đang rối loạn vì tất cả những gì nàng phải nói ngày hôm nay. Nàng trượt khỏi tấm ga nhàu nhĩ và tóm lấy chiếc áo choàng mỏng ở lưng ghế trong góc phòng. Của nàng? Hay của Sara? Nàng cũng không biết nữa. Nàng đã xóa nhòa quá nhiều ranh giới đến mức gần như không biết nàng thực sự là ai.

Nàng đi vào phòng tắm để thư giãn, rồi khẽ khàng bước sang phòng bếp, để máy tự động lấy cà phê và nước rồi bật bếp ga. Tuy biết là lỗi bịch, nhưng nàng không thể nằm bên cạnh Rey một phút nào nữa vì cảm giác tội lỗi giày vò nàng, cả thể xác và tâm hồn.

Nàng nhìn thấy bên cửa chính, túi của nàng nằm trên bàn, ngọn đèn bàn vẫn còn sáng. Điện thoại của nàng bên trong. Nàng đến bên chiếc bàn để lấy nó. Giờ thì nàng đã quyết tâm, nàng cần phải nói ra những chuyện mình đã làm. Liệu có sớm quá không nếu gọi Sara? Nàng liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường trong bếp. 6 giờ sáng. Có lẽ quá sớm, nhưng nàng phải trút bỏ cảm giác nặng nề này trước khi nó nghiền nát nàng, và người đầu tiên phải biết là Sara.

Khi nàng lôi chiếc điện thoại BlackBerry ra, có ba cuộc gọi nhờ. Nàng đã chuyển điện thoại sang chế độ yên lặng đêm qua trước khi đi ra ngoài, và trong sự hưng phấn khi họ trở về ngôi nhà gỗ, nàng đã quên không chuyển về chế độ cũ. Hai cuộc gọi đêm qua và một cuộc gọi sáng nay. Tất cả đều là của Sara.

Vậy là chị ấy đã quyết định.

Trái tim Rina chùng xuống. Sự thật mà chị gái nàng đã cố nói với nàng từ trước đến nay chính là việc chị ấy cần phải đưa ra quyết định. Sara chưa từng biết thế nào là kiềm chế. Một tin nhắn là không đủ với chị ấy.

Tay nàng run rẩy, nàng bắt đầu quay số hộp thư thoại, và suýt làm rơi điện thoại khi nó rung lên bần bật trong tay nàng. Nàng hít một hơi, tập trung toàn bộ suy nghĩ và ấn nút nghe.

“Sara à?”

“Ồn chúa là em nghe máy. Em đã ở đâu thế hả? Mà thôi, cũng chẳng sao. Chị chỉ muốn báo cho em biết, hôm nay chị về.”.

Giọng Sara như vọng từ rất xa vì cơn sững sờ ập tới với nàng.

“Hôm nay ư? Máy giờ?”, Rina hỏi, cảm giác tội lỗi đè nặng trong ngực đấu tranh với sự mong ngóng được gặp chị gái.

“... quá vui... Chị thật ngốc nhưng chị đã quyết rồi... chị sẽ đến nói chuyện với Rey... sẽ cưới... chị không thể chờ để được gặp em nữa”.

Trái tim của Rina rơi tõm. Nàng nghĩ ra từ nhưng chúng không ăn khớp với nhau, rồi một cơn chết sững nữa, nàng đã không thể nói chuyện với chị mình. Chân Rina cứng đờ và nàng ngồi phịch xuống thứ gần nhất, một chiếc ghế gỗ có lưng tựa. Gỗ lạnh buốt bên dưới lớp áo choàng mỏng khiến nàng rùng mình ớn lạnh. Điện thoại tuột khỏi tay nàng rơi xuống sàn, lớp vỏ vỡ ra và pin thì bắn vào một góc xa hơn nữa.

Sara quay trở lại để cưới Rey. Chị ấy đã quyết định mà không hề hay biết em gái mình, cô em sinh đôi, đã phản bội chị ấy một cách tồi tệ nhất. Rina cảm thấy không còn khả năng đối diện với sự thật nữa. Nàng không chỉ gây ra điều kinh khủng nhất với chị gái mình khi ngủ với chồng sắp cưới của chị ấy, mà rất có thể nàng sẽ mất cả hai người mãi mãi.

Đã đến lúc phải nói thật. Đầu tiên là với Rey, sau đó là Sara khi chị ấy đến nơi. Chuyện nàng đã làm thật bỉ ối, và nàng chỉ có thể bám vào tia hy vọng mong manh rằng chị gái nàng sẽ tìm được một lý do trong trái tim để tha thứ cho nàng. Sara hiểu rõ chị nàng không yêu Rey, nhưng điều đó không làm cho việc nàng đã làm tồi qua bớt phần đáng khinh bỉ. Reynard đã cho nàng sự lựa chọn để bảo chàng đi. Nhưng nàng đã không làm thế. Tất cả mọi chuyện - mọi sự va chạm, mọi tiếng thở dài, mọi niềm hạnh phúc vỡ òa - tất cả đều là lỗi của nàng và đã đến lúc nàng phải chịu trách nhiệm.

Nàng cố đứng dậy, đi vào bếp, rót hai cốc cà phê cho hai người. Đã đến lúc bật nhạc rồi.

Rey đang nằm sấp trên giường, mái tóc chàng rối bù, làn da rám nắng của chàng tương phản với tấm chăn trắng muốt vắt ngang hông, đôi chân chàng thò ra bên dưới lớp chăn. Một bàn tay của chàng đặt trên gối nàng, như đã đặt trên người nàng khi hai người ngủ cùng nhau đêm qua. Một cơn đau thắt ở ngực nhắc nhở nàng rằng, chàng không phải của nàng để nàng chiêm ngưỡng.

Nàng đặt cả hai cốc cà phê ở bàn bên cạnh và vươn tay đánh thức chàng. Đúng lúc nàng chạm vào vai chàng, chúng lại rộn lên. Thậm chí lúc này, biết chàng là trái cấm, và biết rằng phải nói cho chàng biết sự thật đau đớn về những việc nàng đã làm - nàng đã lừa dối chàng như thế nào - cơ thể nàng vẫn phản ứng theo bản năng dữ dội.

Nàng bò ngang giường, khẽ lay chàng.

“Rey, dậy đi, em cần nói chuyện với anh”.

Hàng lông mày rậm của chàng chớp khê, rồi chàng mở mắt, nhắc đầu dậy và lăn về vị trí cũ. Đúng vào lúc nhìn thấy mắt nàng, đôi mắt chàng lại cháy lên sự ham muốn mà nàng dễ dàng nhận ra, và không thể làm gì ngoài việc chia sẻ nỗi niềm ấy. Chàng vươn một tay chạm vào khuôn mặt nàng, vuốt

nhẹ má, rồi xuống đôi môi vẫn còn hơi sưng sau những cái hôn nóng bỏng đêm qua của nàng.

“Chào buổi sáng!”. Chàng cười, và trượt tay ôm lấy gáy nàng, kéo nàng xuống để hôn.

Khi chàng dịu dàng hôn lên môi nàng, nước mắt nàng chực trào ra. Nhưng nàng không thể khóc trước mặt chàng. Không phải lúc này. Nàng tìm được cách né ra, đứng ở mép giường.

“Chán anh rồi à?”, Rey giấu khi nhìn cảnh bề bộn còn lại sau cơn mê đắm đêm qua.

“Không, không phải thế”. Nàng với cốc cà phê đưa qua cho chàng, “Đây, anh uống đi”. Rey nhồm dậy, tựa vào đầu giường và đón cốc cà phê từ tay nàng, những ngón tay khẽ xiết tay nàng.

“Anh thích uống em hơn, em yêu”.

Chàng sẽ không còn muốn nàng nữa sau khi nghe những điều nàng nói. Rina nhấp một ngụm cà phê và lập tức ước gì mình chưa uống. Vị cà phê đắng lan xuống cổ và nàng cố nuốt xuống.

“Sar...”. Rey nói, “Mọi chuyện đều ổn chứ?”, Rina không thể nhìn vào mắt chàng. Nàng bèn đặt cốc cà phê xuống và ngồi sát vào mép giường.

“Em không phải là người như anh nghĩ”, nàng mở lời.

Rey thấy bụng mình sôi lên vì cơn giận dữ quen thuộc. Thế nào đây? Nàng đã có được thứ mình muốn ư? Đó là lý do duy nhất chàng có thể nghĩ tới để giải thích lý do vì sao nàng muốn nói với chàng sự thật vào lúc này. Chàng thật ngốc khi để nàng và chị gái nàng được một màn thỏa mãn khi chàng ngủ với nàng đêm qua. Mà thật sự, ngủ ư? Cả hai có ngủ mấy đâu. Màn làm tình mới là tuyệt.

Lương tâm khiến chàng nghĩ lại. Tuyệt ư? Còn hơn cả tuyệt. Và còn hơn cả làm tình. Chàng làm tình với nàng, tôn thờ nàng, nhận lấy niềm hạnh phúc mà chàng chưa bao giờ có trước đây. Nhưng chàng kiên quyết dập tắt suy nghĩ này. Chị em nhà Woodville đã có một kế hoạch. Khi chàng không bị hấp dẫn bởi người này, họ liền cử người còn lại, và chàng đã để họ làm thế. Liệu chàng có phải thằng ngu không khi lợi dụng tình huống ấy?

Không hề. Chàng chỉ là thằng ngu nếu họ lấy được một xu của gia đình chàng.

“Tôi biết cô là ai”, chàng trả lời, giọng lạnh băng.

Rina sững sốt, “Anh biết ư?”

“Cô là Rina Woodville. Là em của Sara Woodville - vợ sắp cưới của tôi”.

“Làm thế nào anh...? Khi nào?”, nàng nhìn sang chiếc giường, “Sao anh biết?”

“Làm thế nào ư? Cô quá là bản sao hoàn hảo của chị gái mình, nhưng có những thứ cô không thể đóng giả được, một trong những điều đó là bản tính của chị gái cô”.

“Nhưng anh không hề nói...”.

“Không bao giờ báo cho cô biết chứ gì? Tại sao tôi phải nói? Tôi không có thời gian đối phó với trò chơi ngu ngốc của hai người. Ưu tiên hàng đầu là em trai tôi, tiếp theo là Abuelo. Rồi cô đến giúp tôi ở công ty đúng vào lúc tôi cần người giúp nhất. Tôi cho rằng tôi đã được đền bù phần nào cho những việc hai chị em cô đã làm với tôi”.

“Anh biết đã bao lâu rồi?”

“Tôi biết cô không phải là Sara khi hôn cô. Tôi biết ngay lập tức cô không phải người phụ nữ tôi cần hôn”.

“Làm thế nào?”, câu hỏi bật ra cùng tiếng thở gấp.

Làm thế nào ư? Chàng không muốn nói với nàng sự thật - rằng hôn chị gái nàng là một kiểu vui thích, còn hôn nàng là một trải nghiệm chấn động không thang đo độ rích-te nào đo nổi.

Giờ thì chàng không muốn nghĩ về chuyện đó. Cũng như niềm vui thích khi hai người khiêu vũ ở quán ăn Tây Ban Nha, hay sự hài lòng về trí thông minh của nàng khi họ cùng nhau làm việc. Chàng càng đặc biệt không muốn nhớ tới nàng đã khiến chàng cảm thấy như thế nào đêm qua.

“Làm thế nào không phải là vấn đề. Quan trọng là tôi đã phát hiện ra sự giả dối của các người đủ sớm để ngăn chặn khi các người cố gắng kiếm tiền nhờ vào nó”.

“Kiếm tiền ư? Em không hiểu. Sara chỉ nhờ em...”.

“Chỉ nhờ cô nói dối tôi? Lừa tôi? Đưa cả tôi và gia đình vào tròng để gây xì-căng-đan và hứng chịu nỗi nhục nhã ư?” Chàng cười, dù chàng chưa bao giờ thấy thứ gì kém thú vị hơn thế này, “Cô biết đấy, nhà del Castillo lúc nào cũng có khả năng bị kẻ khác lừa. Hai cô không phải người đầu tiên nghĩ rằng có thể lừa chúng tôi, vờ xây dựng tình cảm rồi bán đứng gia đình tôi cho cánh truyền thông, hoặc tệ hơn nữa là dọa dẫm tổng tiền. Chúng tôi không đàn độn đến mức để chuyện đó xảy ra, dù có trong tình huống căng thẳng đến thế nào đi chăng nữa”.

“Nhưng sự thật không phải thế”, nàng khẳng định. Gương mặt nàng xám ngoét, đồng tử mở lớn, bàn tay run rẩy, “Chúng em không định moi tiền của gia đình anh. Không hề. Sara không muốn làm anh buồn”.

Chàng khịt mũi, “Làm tôi buồn ư? Các cô không làm tôi buồn. Các cô làm tôi kinh tởm vì lời nói dối trắng trợn. Tôi biết cô ta cần tiền tài trợ cho lũ ngựa, ít nhất cô ta cũng thành thực về chuyện vì sao cô ta đến đây. Nhưng rõ ràng đó không phải là tất cả những điều cô ta muốn, và cả cô nữa. Hãy nói cho tôi nghe, chồng sắp cưới của cô hủy hôn, có phải vì anh ta phát

hiện ra cô là kẻ dối trá như thế nào không? Hay cô phát hiện ra rằng anh ta không đáng quan tâm và quyết định tới đây đánh bắt con cá lớn hơn?”

“Không phải thế”, nàng bật khóc, sụm vai xuống, nỗi đau đớn lộ rõ trên gương mặt.

Quả là diễn viên đại tài! Chàng sẽ phong tặng cho nàng danh hiệu đó. Nhưng thậm chí lúc này, bản năng vẫn thúc giục chàng vươn tay ra ôm lấy nàng, an ủi nàng, và xóa tan mọi nỗi đau của nàng. Chàng thẳng thừng xua đuổi cảm xúc đó. Nàng lại đang muốn chơi chàng một ván nữa. Chàng không thể tự chui đầu vào tròng được.

“Rey, anh phải tin em. Em không bao giờ làm những điều anh vừa nói. Em yêu anh!”

Cơn giận vừa nguôi ngoai lại bùng lên dữ dội. Nàng lừa dối thân xác và tâm trí chàng chưa đủ - nàng còn muốn đùa giỡn với trái tim chàng nữa ư? Chàng ngồi bật dậy, túm lấy đầu chăn để quăn quanh hông. Chàng quên mất cốc cà phê uống dở, để nó rơi xuống sàn vỡ tan thành từng mảnh, cà phê đổ lênh láng ra sàn.

“Yêu? Cô dám nói yêu tôi ư?”

“Đó là sự thật. Em yêu anh. Em không hề nghĩ em sẽ yêu anh - tất nhiên em không hề muốn thế. Anh đã dính hôn với chị gái em”.

“Tôi từng dính hôn với chị gái cô”.

“Nhưng chúng em không hề... Xin anh, ít nhất hãy nghe chị ấy kể lại”.

“Được rồi, tôi sẽ nghe cô ta kể, trước khi tổng cổ cả hai ra khỏi đảo. Các cô không được chào đón ở đây. Tôi đoán visa của cô sẽ bị hủy vào chiều nay”.

Rey buông tấm chăn ra, mặc lại quần, vớ vết mớ quần áo còn lại, cuộn thành một đống dưới cánh tay mình.

“Rey, xin anh đừng đi. Anh đừng bỏ đi như thế này. Em biết em nên sớm nói với anh tất cả ngay từ đầu, nhưng quả thực không có lúc nào phù hợp”.

Nàng vung cánh tay lên hông níu chàng lại khi chàng bước qua. Chiếc nhẫn kim cương nàng đeo trên tay phản chiếu ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ. Lúc này ánh sáng ấm áp đã tràn ngập căn phòng, nhưng lòng chàng chưa bao giờ cảm thấy lạnh giá đến thế. Chàng nhìn trừng trừng vào chiếc nhẫn trên ngón tay nàng.

“Chiếc nhẫn đó không phải dành cho cô”.

“Em biết, em xin lỗi”. Nàng cúi đầu rút chiếc nhẫn ra, thả nó vào bàn tay chàng đang chìa thẳng ra trước mặt nàng.

Reynard ném chiếc nhẫn vào túi quần. Bây giờ ném nó đi là quá sớm.

“Tôi sẽ thu xếp để các người rời khỏi Isla Sagrado ngay lập tức. Nhân viên của tôi sẽ gọi điện thông báo với cô”. Chàng nói và bước nhanh ra cửa phòng ngủ. Chàng ngừng lại ở ngưỡng cửa chính, thoáng chần chừ, rồi quay lại chốt hạ đòn tấn công cuối cùng:

“À, cảm ơn chuyện đêm qua. Chuyện đó thì cũng đáng lắm”.

Mười lăm

Phải đến lúc trời sáng bảnh mắt, Rina mới đủ sức rời khỏi giường. Nàng chìm trong im lặng, đau đớn khi phải chịu đựng sự giận dữ đầy cay đắng của Rey. Cuối cùng, nỗi thống khổ tận cùng đã qua, để nàng giờ đây chết trong câm lặng. Như một cái máy, nàng thu dọn chăn gối, tổng hết chúng vào máy giặt đặt ở góc phòng tắm, cho xả phòng và khởi động máy.

Vẫn cử động như một cái máy, nàng tắm rửa kĩ càng - tẩy trôi mọi vết ve mờ trốn Rey đã làm với nàng đêm qua.

Lát sau nàng trở lại phòng ngủ, khi tìm đồ để mặc, nàng nhớ ra mình không cần mặc đồ của chị gái nữa. Nàng không còn là Sara Woodville, mà là Rina. Nàng cúi người xuống lôi hành lý của mình từ đáy tủ ra, đặt lên chiếc giường trống hoác và kéo khóa. Nàng túm lấy bộ đồ trên cùng - một chiếc quần thô giản dị và áo T-shirt màu xanh lá cây. Tuy không mấy dễ chịu, nhưng được mặc quần áo của chính mình thật là tốt. Từ khi nàng đến đây, ngoại trừ đồ lót, nàng rất hiếm khi mặc quần áo của chính mình. Nàng đi về phía tủ quần áo, mân mê chiếc váy xanh nàng đã mặc vào đêm đầu tiên họ suýt nữa làm tình. Lẽ ra nàng nên nói thật với chàng từ lúc đó. Đêm đó nàng cảm thấy mình thật đẹp, đáng thèm muốn, dù chuyện đó có sai trái đến mức nào. Rồi nàng sức nhớ ra, lúc đó chàng đã biết nàng không phải là Sara. Dù biết nàng không phải, chàng vẫn mời nàng rượu và nấu bữa tối cho nàng, thể hiện sự thân mật để thử khả năng kiềm chế của nàng. Khả năng kiềm chế ấy đã tan biến trước những nụ hôn của chàng đêm ấy. Chàng đã muốn làm tình với nàng kể từ lúc đó. Lòng nàng trào lên nỗi giận dữ. Loại đàn ông gì mà làm tình với cô em trong khi đã hứa hôn với cô chị? Chàng quá tính toán và đã tách rời được sự thực và cảm xúc? Và Sara vẫn định cưới chàng.

Nàng quỳ sụp xuống trên nền đá lạnh. Chúa ơi, Sara. Chị ấy sẽ trở về vào ngày hôm nay. Làm thế nào để nói với chị ấy những chuyện đã xảy ra?

Reynard đi đi lại lại trong văn phòng, đầu muốn nổ tung vì hoang mang, giận dữ. Thái độ của chàng với Rina là đúng. Còn hơn cả đúng, chàng tự nói với mình tới lần thứ một trăm kể từ khi bước vào chiếc Ferrari và lao về thành phố. Nhưng dù cố gắng hết mức, chàng cũng không thể lờ đi nỗi đau đớn sâu thẳm trong lòng chàng khi nghĩ đến người phụ nữ đã làm tình với chàng đêm qua.

Chàng đã thô lỗ khi nàng thú nhận. Và tàn độc, khi chàng quay lưng bước đi. Chàng đã không bình tĩnh, nhưng khi nghĩ tới những chuyện từng xảy ra với Estella rồi đến sự lừa dối của cặp chị em sinh đôi, chàng còn có thể làm gì nữa?

Chàng ngồi phịch xuống chiếc ghế da đắt tiền dành cho giám đốc, ngửa đầu ra sau và nhắm mắt. Hình ảnh Rina hiện lên trong tâm trí chàng: gương mặt nàng đêm qua khi quyết định không bảo chàng về. Sự mê đắm khi chàng đi vào trong nàng lần đầu tiên. Nỗi đau đớn, sự kinh ngạc khi chàng biểu lộ sự thâm độc của mình. Mỗi lời chàng nói ra đều được tính toán nhằm nàng làm đau đớn.

Chàng từ lâu đã biết toàn bộ sự dối trá của nàng, nhưng khi nàng thừa nhận với chàng, một cơn giận khác lại bùng lên. Vì sao? Chàng thừa biết, ngay cả khi chàng yêu cầu ở lại qua đêm với nàng, sự lựa chọn của nàng là một phần của kế hoạch. Chàng đã tính đến nước nàng sẽ nói với chàng sự thật vào buổi sáng. Tại sao chàng còn ngạc nhiên? Phải chăng chàng đã tự lừa phỉnh rằng đêm ân ái của họ có ý nghĩa gì đó đối với nàng. Rằng nàng không chỉ toan tính và vụ lợi, mà đã lên giường với chàng vì khao khát có được chàng?

Đầu chàng bắt đầu đau nhức.

Chàng cố mở mắt và với lấy điện thoại. Dù lý do của chàng, của nàng là gì, chàng phải làm việc cần làm và nhìn nàng biến mất khỏi Isla Sagrado.

Cuộc đời chàng không có chỗ dành cho kiểu người như nàng, hay kiểu mong ước ngu ngốc của chính chàng, hy vọng thời gian hai người ở bên nhau có thể khác đi.

Chàng còn chưa nhắc được ống nghe lên, thì điện thoại nội bộ đổ chuông.

“Anh del Castillo, cô Woodville đến để gặp anh”.

Chàng chết sững. Nàng lì lợm đến mức dám đến văn phòng gặp chàng, sau khi chàng đã nói với nàng không bao giờ muốn nhìn lại mặt nàng ư?

“Thưa anh, tôi có nên bảo cô ấy anh đang bận không?”

Chàng kịp phản ứng với đề nghị của Vivienne, “Không, không sao. Gọi cô ấy vào đi”.

Woodville bước qua cửa. Hai người có thể giống hệt nhau, chàng thừa nhận khi đứng dậy và bước vòng ra trước bàn để đón cô - nhưng với chàng, Sara là hình ảnh phản chiếu yếu ớt của người chàng đã yêu. Chàng đứng khựng lại trên tấm thảm. Yêu? Không. Không thể nào. Suy nghĩ đó thật lố bịch.

“Rey, em phải nói với anh một chuyện”. Sara cắt ngang màn chào hỏi và đi thẳng vào vấn đề.

“Hắn phải thú vị lắm”, chàng nén lòng trả lời.

“Sao cơ?”

“Tôi đã nhận ra trò lừa đảo của hai chị em cô. Cô có thể coi như hôn ước giữa hai chúng ta đã chính thức bị hủy”.

“Ồ, cảm ơn Chúa!”

Câu trả lời của cô khác hoàn toàn những điều chàng tiên đoán. Cô ta thấy nhẹ nhõm. Dạng lừa đảo nào lại cảm thấy nhẹ nhàng khi chưa có được tiền trong tay lúc kịch đã hạ màn?

“Em không muốn để Rina nói sự thực với anh, nhưng rõ ràng là nó đã nói mất rồi. Rey, chuyện chúng ta làm là hoàn toàn sai lầm. Chuyện em vừa làm cũng sai. Em lẽ ra không bao giờ nên chấp nhận lời cầu hôn của anh. Không nên khi em đã yêu người khác”.

Đầu Rey xoay vòng vòng, “Cô yêu người đàn ông khác?”

“Đúng vậy. Em gặp anh ấy trong suốt giải đấu ở Maureillas. Chúng em đã yêu nhau quá nhanh đến mức em không muốn tin đó là sự thực. Thú thực, em không thể tin nổi đó là tình yêu thật sự. Như thế là quá nhiều với em. Anh không tìm kiếm một mối quan hệ nghiêm túc, anh biết đấy. Nhưng anh ấy khiến em không còn là chính mình. Điều đó khiến em sợ và phải đẩy anh ấy ra. Em đã nói những điều tồi tệ với anh ấy trước giải đấu ở đây. Anh ấy lẽ ra sẽ đến và đại diện cho nước Pháp để thi đấu nhưng anh ấy đã rút khỏi đội, ở lại Perpignan”. “Tại sao cô lại nói với tôi chuyện này?”, Rey hỏi, vẫn hoàn toàn bối rối. Chẳng lẽ hai chị em lại lập một kế hoạch khác?

“Vì anh đáng được biết sự thật. Khi em đến đây, và khi chúng ta gặp nhau, em đã quyết định anh là người đàn ông hoàn hảo dành cho em. Hài hước, không hứa hẹn, không mong đợi chuyện gì là mãi mãi. Rồi anh hỏi cưới em. Em đã rất thỏa mãn, sao lại không chứ? Nhưng em đã đồng ý vì những lý do sai lầm. Em không muốn thừa nhận rằng em đã yêu Paul, nhưng rồi em nghi ngờ mình có thai”.

“Nên em đã ngừng uống cà phê và rượu”.

“Đúng rồi, em ngạc nhiên khi thấy anh để ý đấy”.

“Anh đã để ý đến những điều em gái em không nhận ra. Đó cũng là một trong những điểm đầu tiên khiến anh phải chú ý mặc dù anh đã không để tâm nhiều, do tai nạn của Benedict”.

Sara đưa tay bưng lấy mặt “Em thật vô tâm đã quên không hỏi anh chuyện đó. Cậu ấy thế nào rồi?”

“Đang tỉnh dưỡng ở lâu dài Castillo”.

“Em rất mừng. Em không cố tình bỏ rơi anh trong hoàn cảnh khó khăn. Em không hề biết chuyện xảy ra với Benedict cho đến khi Rina nói với em. Nhưng lúc đó, em đã ở Pháp. Em đã suy nghĩ về việc chấp nhận lời cầu hôn của anh, và để biết mình phải làm gì tiếp theo, em phải nói chuyện với Paul. Mọi chuyện với cả hai chúng ta đều quá mới mẻ - em không thể nói với anh rằng em chạy tới nước Pháp với người tình cũ, nhưng em biết giải thích chuyện mình bỏ đi như thế nào đây? Rồi Rina gọi và báo với em về đám cưới bị hủy bỏ của nó, và thời gian con bé đến đây quá phù hợp. Con bé cần chạy trốn, em cũng thế. Em bảo nó tới thăm em, và thu xếp chuyến bay từ Pháp về vào đúng ngày nó tới. Chúng em gần như chỉ kịp chào nhau trước khi em dúm lá thư vào tay con bé, yêu cầu nó thế chỗ của em”. Chiếc phong bì kèm cái nhãn. Reynard hiểu ra. Là lá thư khiến chàng lo Sara định hủy hôn. Là lá thư dẫn tới nụ hôn đầu tiên của họ, và cùng với nó, là việc chàng nhận ra Sara không phải người phụ nữ khiến tất cả các giác quan của chàng hoạt động. Nó không gửi cho chàng, mà gửi cho cô em, yêu cầu nàng phải diễn toàn bộ vở kịch này.

“Em biết là không công bằng - với cả anh và Rina, nhưng em biết con bé sẽ không từ chối em. Em bay trở lại Pháp. Lúc đầu, Paul không chịu gặp em nhưng cuối cùng chúng em đã ngồi lại với nhau và giải quyết mọi chuyện. Anh ấy vẫn yêu em và em biết mình cũng yêu anh ấy”.

“Nhưng nếu anh ta không muốn có em thì sao? Em định để anh làm bố đứa con của anh ta à?”, Rey bị choáng bởi sự tiết lộ của Sara, nhưng sự cảnh giác vẫn chưa rời bỏ chàng. Rina có thể không lợi dụng chàng vì tiền, nhưng Sara thì có thể lắm.

“Em sẽ nói thật. Khi em mới đến Perpignan, em đã nghĩ tới chuyện đó, nhưng cuối cùng, em biết mình sẽ không bao giờ làm vậy với anh. Reynard, em xin lỗi vì đã lợi dụng anh. Xin lỗi vì lợi dụng cả Rina. Lẽ ra em nên nói

thật với anh ngay từ đầu, giải thích vì sao em bỏ đi thay vì yêu cầu em gái mình giải quyết mọi chuyện”.

“Anh không thể chấp nhận lời xin lỗi của em, Sara. Những chuyện hai chị em em đã làm, khiến anh cảm giác mình như con rối và anh rất tức giận”.

“Em hiểu. Nghe này, em vẫn chưa gặp Rina, và em cần nói với con bé chuyện gì đã xảy ra. Anh có thể đừng nói chuyện gì với nó cho đến lúc đó không?”

Nói gì với nàng ư? Chàng đã yêu cầu nàng rời khỏi đảo - biến mất khỏi cuộc đời chàng. Chàng nghĩ rằng không nói gì với nàng thì hơn. Để trả lời câu hỏi của Sara, chàng gật đầu, “Rina sẽ rời khỏi đảo cuối ngày hôm nay. Anh nghĩ em nên đi cùng cô ấy”.

“Em chỉ đến đây để làm rõ mọi chuyện với anh, đón Rina và lấy đồ đạc. Anh không cần lo lắng về bọn em nữa đâu”.

Sau khi Sara đi khỏi, đầu Reynard đau dữ dội. Làm sao chàng có thể hiểu sai hoàn toàn về Rina như vậy? Chàng đã bị đầu độc sau chuyện với Estella, đến mức không còn khả năng nhìn nhận phụ nữ mà không hoài nghi nữa ư? Nàng đã thừa nhận việc đóng giả chị gái mình. Thừa nhận tất cả, cả tình yêu của nàng dành cho chàng. Còn chàng gọi nàng là kẻ dối trá, và nghiền nát nàng bằng nỗi căm giận của chàng.

Đúng, nàng đã lừa chàng, nhưng chẳng phải chàng cũng sẵn sàng làm điều tương tự vì cả hai người anh em của mình ư? Chắc chắn chàng sẽ làm, nếu họ yêu cầu. Thực sự, việc chàng đóng kịch hứa hôn với Sara cũng chẳng kém giả dối so với những việc hai chị em đã làm với chàng. Chàng làm vậy để Abuelo yên tâm, và sự thật là chàng đã làm những việc chẳng khác gì Rina và cô chị sinh đôi đã làm.

Chàng yêu nàng. Đó là sự thật mà chàng đã hiểu ra. Hơn thế nữa, chàng chấp nhận sự thật ấy bằng tất cả ý thức của mình. Dù chàng có cố đến thế nào, nàng cũng tìm ra cách bước vào trái tim chàng bằng sự dịu dàng,

thông minh và sự đam mê khó che giấu. Và chàng đã bảo nàng đi. Một cơn đau tấn công lồng ngực chàng. Chàng vươn tay đến chiếc điện thoại để trên bàn lần nữa. Bằng mọi cách, chàng phải sửa chữa những điều tệ hại đã gây ra với nàng. Bằng mọi giá, chàng phải giữ nàng ở lại.

“Reeny - hạt đậu, em có ở đó không?”

Rina đứng bật dậy bên máy sưởi trong khi dỡ những tấm chăn ga sạch sẽ để mang chúng ra trải. Nàng hất tất cả xuống và chạy ra cửa chính. Ý thức được mình sắp phải nói gì khi thú nhận sự thật với chị gái phủ bóng tối lên niềm vui được gặp lại chị của nàng. Họ ôm nhau thật chặt, nước mắt tuôn rơi. Tưởng như lâu lắm rồi kể từ lần cuối Rina gặp chị nàng ở sân bay Isla Sagrado. Quá nhiều chuyện đã xảy ra.

“Chị/Em có nhiều chuyện muốn kể với chị/em lắm”. Cả hai cùng thốt lên một lúc, rồi cười phá lên trong làn nước mắt.

“Em kể trước đi”, Sara nói, “Mọi chuyện ổn chứ?”

Họ nắm tay nhau bước đi, vào phòng khách và cùng ngồi trên ghế sofa. Rina nuốt một hơi để đẩy nỗi sợ hãi xuống. Sara sẽ hiểu vì sao nàng lại làm những việc nàng đã làm. Nàng phải làm vậy.

“Em đã làm điều tồi tệ nhất, Sara. Em yêu anh ấy. Em rất xin lỗi. Em không hề muốn. Em đã cố chống lại, nhưng...”.

“Em yêu Rey?”, Sara cắt ngang, giọng cô cao vút vì không tin nổi, “Như thế nào? Vì sao?”

“Em không biết. Cứ yêu thôi. Nhưng anh ấy đã biết em là ai từ vài tuần trước. Kể từ đó anh ấy đã lừa em”.

Nàng quay lại phía chị gái và choàng tay ôm vai chị trước khi nhìn thấy đôi mắt xám lo lắng giống y hệt đôi mắt nàng, “Em đã ngủ với anh ấy, Sara.

Em rất xin lỗi. Em đã vi phạm mọi lời hứa của chúng ta. Em chỉ...”, nàng lắc đầu và bắt đầu khóc nức lên, “Anh ấy không muốn em, anh ấy chỉ muốn tống em đi khỏi Isla Sagrado”.

“Không sao”, Sara kéo Rina vào lòng và ôm chặt lấy nàng, xoa tóc nàng như họ vẫn làm khi còn bé mỗi khi Rina bị bố mẹ mắng vì chuyện này chuyện nọ, “Thật đấy, không sao mà. Chị đã vi phạm lời hứa trước khi bắt em làm việc này. Chị không yêu Rey, không hề. Chị chấp nhận lời cầu hôn của anh ấy là sai bét, chị không bao giờ nên làm thế. Và cũng không bao giờ nên nhờ em đóng giả chị. Chị nên nói thật với anh ấy ngay từ đầu. Em nói đúng, Reeny-hạt đậu. Chị ước chị đã nói thật với em khi em đến, nếu vậy em đã không bị tổn thương”. Họ ngồi bên nhau và tựa vào nhau cho tới khi Rina thôi nức nở.

“Anh ấy rất giận”, Rina nói khi nàng trở nên bình tĩnh hơn.

“Chị biết, chị chưa từng nhìn thấy anh ấy như vậy”.

“Chị đã gặp anh ấy ư?”, Rina vùng khỏi tay chị nàng, “Khi nào?”

“Trước khi chị đến đây. Chị nợ anh ấy lời giải thích về việc vì sao chị bỏ đi. Chị cũng nợ em nữa. Sự thực là, vài tháng trước chị gặp một người, trong một giải đấu ở nước Pháp. Bọn chị yêu nhau và anh ấy muốn cưới chị, nhưng chị không thể. Quá nhanh, quá mãnh liệt, em hiểu không? Và lúc đó bọn chị đang thi đấu với nhau trong giải. Tất cả những gì chị nghĩ tới là việc bố và mẹ đã suýt lao vào nhau như thế nào trong mọi chuyện, họ cảm thấy khủng khiếp như thế nào khi người kia chiến thắng. Chị không muốn chuyện đó xảy đến với chị. Nên khi chị đến đây và gặp Rey, anh ấy hoàn toàn khác, khiến chị thấy an ủi. Chị nghĩ rằng bọn chị có thể tạo thành một cặp. Khi anh ấy cầu hôn chị, đương nhiên chị đồng ý. Chị cho rằng nếu bọn chị lấy nhau, cuộc sống cũng vẫn thế thôi. Không có tiếng sét ái tình, không nhu cầu mãnh liệt, cũng chẳng có sự mất bình tĩnh nào ở anh ấy. Nhưng chị phát hiện ra mình có mang với Paul, và chị biết chị không thể trên tránh sự thực lâu hơn được nữa. Chị yêu Paul và chị nhận ra mình là một con ngốc.

Tất nhiên, chị đã làm anh ấy tổn thương sâu sắc khi rời bỏ anh ấy, và chị phải thật sự nghiêm túc, cẩn trọng khi quay lại. Nhưng anh ấy đã chấp nhận lời xin lỗi của chị. Anh ấy vẫn yêu chị và muốn chị làm vợ anh ấy”.

“Em không thể tin chị đã không nói gì về anh ta”. Rina nhẹ nhàng đặt tay lên bụng chị mình, “Và cả chuyện đứa bé nữa”.

“Chị đã không muốn tin đây là sự thật. Em biết cảm giác như thế nào khi chúng ta lớn lên đấy”.

“Phải, em cũng chấp nhận cưới Jacob vì lý do tương tự. Anh ấy an toàn. Chị không muốn phiêu lưu với...”, nàng vung tay vào không khí “những cảm xúc như thế này”.

“Em tội nghiệp. Nhưng đừng lo, chúng ta sẽ đóng gói toàn bộ đồ đạc và biến khỏi đây sớm nhất có thể. Chiều nay có chuyến bay tới Perpignan. Chúng ta sẽ bay chuyển đó, em sẽ gặp Paul và mọi chuyện sẽ ổn, rồi em xem”.

Rina ước nàng có thể tin tưởng sự lạc quan của chị gái mình, nhưng dù biết chị gái đã tìm được hạnh phúc riêng, Rina biết nàng sẽ không bao giờ nguôi được nỗi đau cùng cực đang chìm ngập trong trái tim và tâm trí của nàng.

Trong lúc thu dọn và đóng gói đồ đạc, dọn dẹp lại giường và lau chùi tủ lạnh, họ nói chuyện về cái thai của Sara, một tin tốt lành. Khi taxi tới, Rina biết ít nhất mình cũng có thứ để chờ đợi. Một cô cháu gái hoặc một cậu cháu trai để chiều chuộng và yêu thương, và để nàng tạm quên đi cảm giác trống rỗng vì mất mát trong lòng.

Họ vừa đưa được đồ lên xe thì một đám bụi lớn xuất hiện trên đường, tiếp theo là tiếng gầm rú của động cơ phân khối lớn.

“Chắc anh ấy đến để chắc chắn chúng ta đang rời đi”, Sara nói. Nàng đứng trước mặt Rina khi Rey bước ra khỏi xe, “Anh không cần đến kiểm tra đâu. Bọn em rời khỏi Isla Sagrado bây giờ đây”.

Rey tháo đôi kính mát đặt tiền trên mặt ra và bước lại gần hơn, “Em có thể đi nhưng Rina thì chắc chắn là không”.

“Tôi không có lý do gì để ở lại. Anh có trả bao nhiêu tôi cũng không ở lại một phút”. Rina nói, tay mở cửa sau xe taxi, “Đi thôi, Sara. Chúng ta đâu muốn lỡ chuyến bay”.

Hai cô gái bước vào trong xe, nhưng trước khi tài xế đóng được cốp xe xuống, họ nghe thấy Rey yêu cầu bằng tiếng Tây Ban Nha.

“Có phải anh ta vừa nói tài xế lấy vali của em ra khỏi xe không?”, Rina hỏi chị gái. Không đợi câu trả lời, nàng nhảy ra khỏi xe.

“Anh nghĩ mình đang làm gì vậy? Trả hành lý của tôi lại trong xe ngay”.

“Thưa cô, anh ấy yêu cầu tôi lấy ra”, người tài xế nói, lúng túng khi đứng giữa Rey và Rina.

“Anh cứ để nó lại đi”. Nàng bước lên định tự làm, nhưng cùng lúc, Rey cũng làm thế. Tay nàng chạm vào tay chàng trên tay nắm của vali.

“Nào, hãy nghe anh nói”. Giọng chàng cứng rắn, như xuyên qua mạch máu của nàng. Sau tất cả những chuyện chàng đã làm, cơ thể nàng vẫn xôn xao mỗi khi đụng chạm với chàng. Nàng rút tay lại, nhắm mắt và cố nén những lời mắc kẹt trong họng. Nàng không tin mình nói được những lời khôn ngoan vào lúc này.

“Rina?”, Sara bước ra khỏi xe và gọi.

“Không sao, cứ để anh ta nói những điều cần nói, sau đó chúng ta sẽ đi”, Rina trả lời.

“Cảm ơn em”, Rey nói, “Chúng ta đi vào trong nhé, nói chuyện riêng”.

“Không”. Rina kiên quyết lắc đầu, “Anh nói gì với tôi thì cũng có thể nói trước mặt chị gái tôi”.

“Thế cũng được”. Rey gật đầu, rồi ra hiệu để tay tài xế lùi ra phía sau để không thể nghe được, “Anh đã đối xử rất tệ với em”.

“Chính xác”.

“Anh đến để xin em tha thứ”.

“Tôi không biết mình có làm được điều đó không. Anh đã lừa tôi, chơi đùa với tình cảm tôi dành cho anh. Anh làm tổn thương tôi”. Giọng Rina run lên và nàng nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Rey trước những lời của nàng.

“Anh biết. Anh quá kiêu hãnh và giận dữ nhưng anh không muốn biện minh. Anh không nên đối xử với em như thế. Anh đã nhận ra em rất khác, ngay từ đầu nhưng anh đã từ chối lắng nghe tiếng trái tim mình. Anh đã bị Sara thu hút khi anh gặp cô ấy, nhưng không là gì so với cảm giác khi gặp em. Lần đầu tiên chúng ta ở bên nhau, em đã khiến anh hoàn toàn mất ngủ. Em đã giúp anh bình tâm những lúc anh cần em nhất. Em thấp lùn trong anh ngọn lửa, trong khi tất cả những người phụ nữ trước đây chỉ mang lại cho anh cảm giác thích thú nhẹ nhàng. Nhưng anh vẫn tuân theo kế hoạch của mình mà không nghĩ tới việc nó sẽ gây ra điều gì với em - và với cả chính anh. Anh không biện minh nhưng anh có lý do để nghi ngờ. Gia đình anh đã thoát hiểm kịp thời với kẻ cơ hội sẵn tiền cách đây mới sáu tháng. Một phụ nữ anh thuê làm việc, đã khiến gia đình anh suýt rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Chuyện đó làm gia đình anh tiêu tốn một khoản tiền và anh đã thề sẽ không để nó xảy ra lần nào nữa. Nên khi anh nhận ra em và Sara đang đổi vai cho nhau, suy nghĩ đầu tiên của anh là em đang làm cái việc mà kẻ gần đây từng làm và thất bại”.

“Tôi đã cố nói với anh, sự thật không như vậy”, Rina nói khẽ.

“Anh biết, nhưng vì anh kiêu ngạo nên anh nghĩ anh hiểu đúng. Chuyện anh đã làm thật đáng lên án. Anh đã che giấu sự thật khi nó phù hợp với kế hoạch của anh và phản ứng vô lý khi đối mặt với cùng một chuyện đó. Em đã từng hỏi anh có sống đúng với tôn chỉ trên gia huy không. Anh phải hồ

thẹn mà nói rằng “không”. Đã lâu rồi anh không làm thế. Nhưng anh sẽ thay đổi, nếu em cho anh cơ hội”.

Chàng dụi mắt rồi nhìn thẳng vào nàng lần nữa. Nàng có thể nhìn thấy nước mắt khiến mắt chàng từ nâu chuyển sang màu xanh lá cây, và hy vọng mong manh trên gương mặt chàng. Nàng không hiểu.

“Cho anh cơ hội?”, nàng hỏi, “Nhưng đó là chuyện của anh cơ mà”.

Chàng gật đầu, “Là của anh, nhưng anh cần được nhắc nhở. Anh cần một người giữ anh đi đúng đường, ngăn không cho anh rơi vào chiếc bẫy mà anh đã tự sa vào trong suốt ba năm qua. Em đã nói là em yêu anh. Em đã nói thật đúng không?”

Rina nhìn Sara, cô đang gật đầu, “Vâng, em nói thật”.

“Vậy em có chấp nhận con người anh, trái tim anh và tình yêu của anh không?”

Chàng quỳ xuống trên con đường mịt mù khói bụi và rút ra một chiếc nhẫn từ túi áo. Một chiếc nhẫn mới, khác hoàn toàn chiếc mà chàng từng tặng Sara. Nàng yêu chiếc nhẫn cũng như người đàn ông đang dâng nó cho nàng. Viên kim cương ở chính giữa, cùng với viên ngọc lục bảo xung quanh, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Anh chưa bao giờ từng biết tình yêu là gì cho đến sáng nay, khi anh nhận ra anh đã xua đuổi điều đẹp đẽ, quý giá nhất trong cuộc đời mình. Em sẽ để anh dành cả cuộc đời mình làm những điều ngu ngốc vì em chứ? Anh yêu em, Rina Woodville. Em đồng ý lấy anh chứ?”

Lần thứ hai trong ngày, môi chàng gọi tên nàng, và lần này, nó ngọt ngào đúng như nàng tưởng tượng. Một phút trước, trái tim nàng tan vỡ, còn giờ đây nó bắt đầu đập rộn ràng trở lại trong lồng ngực. Lòng nàng đầy hy vọng, đầu nàng bay bổng, như thể đây không phải là thực, như thể nàng đang mơ.

Nàng bước lên, quỳ gối trước mặt chàng, để đá dăm đâm cả vào đầu gối, điều đó chứng tỏ nàng đang hoàn toàn tỉnh táo. Nước mắt, lần này là vì hạnh phúc, lăn trên má nàng.

“Vâng, em sẽ lấy anh. Em yêu anh, Reynard del Castillo, và anh đừng bao giờ quên điều đó”.

“Anh không bao giờ quên”, chàng hứa, vươn tay lau nước mắt cho nàng, và dịu dàng ôm lấy gương mặt nàng, “Anh yêu em. Em, và chỉ em thôi. Anh sẽ yêu em mãi mãi”.

Chàng nắm tay nàng và trao nhẫn - chiếc nhẫn dành cho nàng - trên ngón tay nàng. Rồi chàng đỡ nàng đứng dậy, phúi bụi, đá dăm trên đầu gối và hôn nàng. Tiếng khịt mũi kéo họ về hiện tại. Họ cùng quay lại và thấy Sara đang gạt nước mắt.

“Rina, em chắc chứ?”, cô hỏi.

“Em chưa bao giờ chắc chắn về điều gì như thế này”, Rina trả lời.

“Vậy chị chúc hai người những điều tốt đẹp nhất”. Sara lao lên ôm lấy em gái thật chặt trước khi ôm Rey, “Anh có rất nhiều việc phải làm”, nàng dọa “Anh nên đối xử với con bé tử tế, nếu không anh sẽ phải đối mặt với em đấy”.

Rey mỉm cười nhìn Rina, “Đừng lo. Cô ấy là tất cả với anh”.

Rey và Rina đứng cạnh nhau, tay trong tay khi Sara quay lại xe và phóng đi. Rey cầm lấy hành lý của Rina và kéo theo khi họ quay về ngôi nhà gỗ.

Khi cánh cửa khép lại sau lưng họ, hình ảnh mờ ảo của một người phụ nữ mặc trang phục của thế kỷ mười tám xuất hiện sau những cánh hoa mà bà đã ẩn nấp lâu nay. Bà cười dịu dàng trước khi tan biến.

HẾT

TÌNH YÊU ĐẾN MUỘN

YVONNE LINDSAY

Hai người rất đẹp đôi, đính ước trong vui vẻ và quan hệ với nhau ở mức hợp tác. Họ quý mến chứ không đắm say, thân thiện chứ không thân mật, và trước ngày Sara đi Pháp thì kỷ niệm nồng nàn nhất giữa nàng với vị hôn phu chỉ giới hạn ở vài nụ hôn phớt nhẹ dưới trăng. Nhưng vài tuần sau, Sara trở về với sức hấp dẫn hoàn toàn mới mẻ. Vẫn những đường nét ấy, nhưng Rey thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng trở nên mê hồn, mái tóc đỏ hung thành rực rỡ, tấm thân săn chắc bỗng mềm mại hơn và lúc nào cũng như bốc lửa. Rey không hiểu tại sao, chỉ cố cưỡng để mối quan hệ giữa họ dừng dần sâu vào gần bó. Nhưng một buổi tối mất kiểm chế, chàng đã ôm nàng vào lòng, và đúng khoảnh khắc môi chạm môi, y như thể một áo ảnh xâm chiếm tâm hồn, chàng nhận ra người đang đứng trong vòng tay chàng không phải là Sara, không phải là người chàng đã từng đính ước...

Để biết thêm thông tin chi tiết vui lòng truy cập website: www.loitraitim.vn và www.harlequin.vn

 HARLEQUIN®

Tình yêu đến muộn

8 936049 321528

GIÁ: 45.000 đồng

Table of Contents

[Một](#)

[Hai](#)

[Ba](#)

[Bốn](#)

[Năm](#)

[Sáu](#)

[Bảy](#)

[Tám](#)

[Chín](#)

[Mười](#)

[Mười một](#)

[Mười hai](#)

[Mười ba](#)

[Mười bốn](#)

[Mười lăm](#)